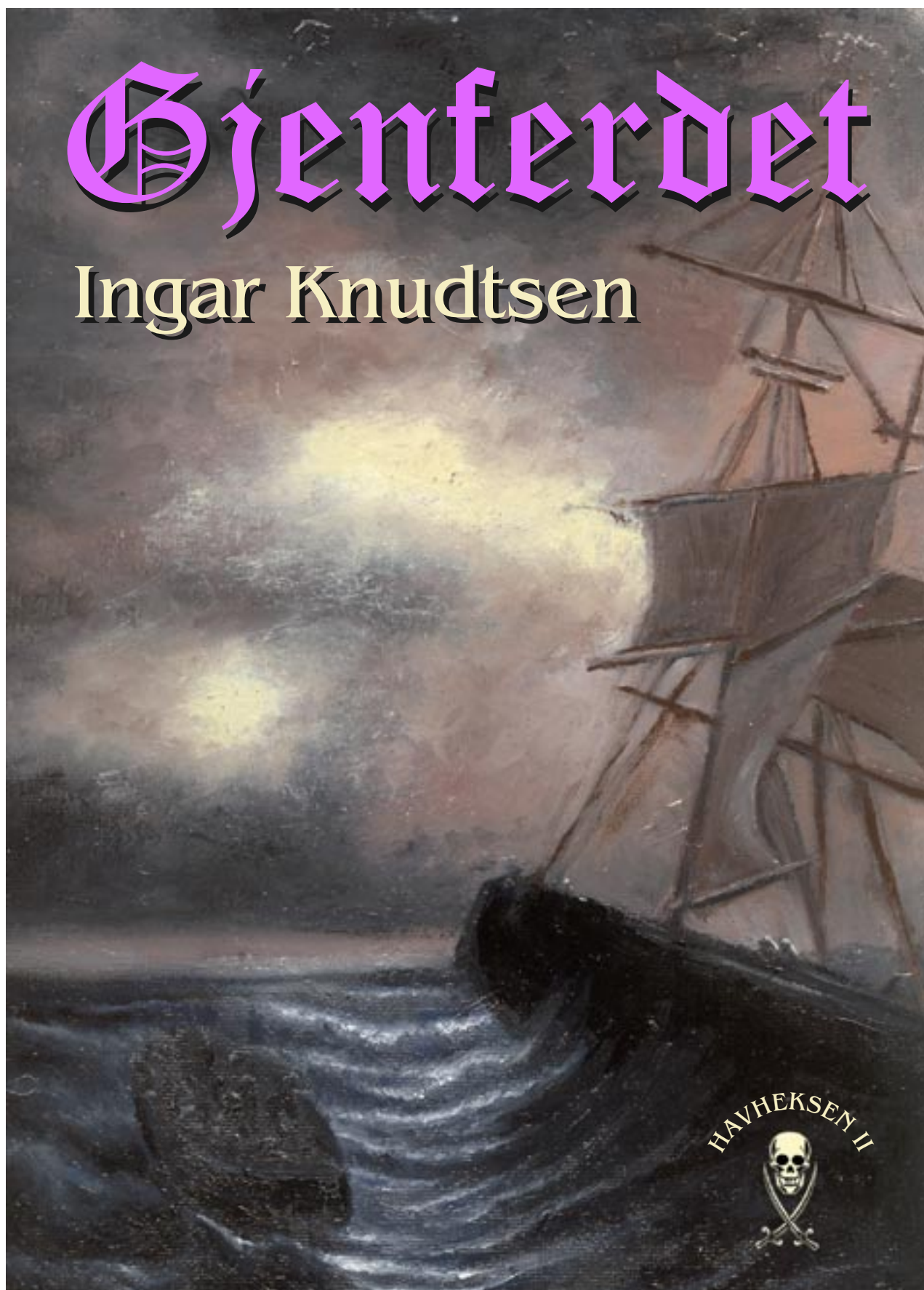

Gjenferdet

Ingar Knudtsen

Ingar Knudtsen

Gjenferdet

Havheksen II

Roman

Utgitt av Ingar Knudtsen, 2002.

www.forfatter.net/knudtsen

Omslagsmaleri: Evy Holmen

Omslagsdesign: Ingar Knudtsen

Førtrykksproduksjon: www.mountwild.com

Boka er opprinnelig publisert i Danmark av forlaget Modtryk i 1995.

Dette er første gang boka publiseres i sin helhet på norsk.

Ingar Knudtsen, forfatter av denne romanen, gir sitt samtykke til at romanen kan bli reprodusert i en hvilken som helst form til privat bruk, på betingelse av at dokumentet blir reprodusert i sin helhet og på en nøyaktig måte slik at stil, innhold og mening ikke på noen måte ødelegges. Opptrykk e.l. for kommersielle formål er ikke tillatt uten etter avtale med forfatteren og skal normalt følge de retningslinjer som gjelder for slik bruk i vanlig forlagssammenheng.

Med takk til
Kjell Tore Sandum, Eli Sandum
og Hans Trygve Jensen

- uten deres hjelp ville en norsk utgave, og for ikke å si nettutgave av denne boka til fri avbenyttelse for alle, sikkert aldri blitt noe mer enn en vag plan i forfatterens hode
- en spesiell takk til Evy Holmen som har laget forsideillustrasjonen og dermed gjort nettutgaven enda mer lik en vanlig roman

KAPITTEL 1

Brigantinen «Santa Sofia» seilte sørøstover i Det Karibiske Hav mot en frisk stødig bris som fikk sjøen til å gå i krappe bølger som toppet seg i hvitt skum.

Isabella de Santillan stod akterut sammen med førstestyrmann Navarro. Vinden mot ansiktet hennes var lummer. De hadde kryssset slik helt siden de forlot Puerto Cabello på kysten av Caracos.

Styrmannen betraktet henne ut av øyekroken. Det triste, lange ansiktet var akkurat like eddiksurt som det pleide å være. Hvis Navarro plutselig hadde smilt ville Isabella antakelig dånt av overraskelse. Likevel kjente hun ham så godt nå, at hun så det vesle lune glimtet i øynene hans.

«De liker ikke motvinden, *doña capitan*?»

Kaptein. Akkurat nå kjente hun seg mindre som kaptein ombord på «Santa Sofia» enn noen sinne. Alt hun kunne gjøre var å lytte og lære, og håpe at hun en dag ville kunne gjøre det som Navarro nå gjorde med en slik selvfølge; gi de ordrene som fikk skuta til å gå østover i retning mot Barbados, enda vinden gjorde sitt beste for å blåse dem mot vest. Hun ønsket å lære fort. Tålmodighet var ikke en av Isabellas fremste dyder.

«Ikke noe særlig,» svarte hun. «Blir det slik hele veien?»

«Hvis Gud vil. Men vind er vind. Det er *vindstille* som ikke er bra. De vet da det?»

Isabella grøsset. Jo, hun visste sannelig det. På turen over fra Spania til Amerika hadde de hatt nok vindstille. Skremmende døgn uten et vindpust som hadde drevet mannskapet nesten fra vettet.

I noen tause minutter studerte Navarro horisonten gjennom langkikkerten, før han gav den til Isabella. Han pekte.

«Ser De øya der?»

Isabella satte kikkerten mot øyet. Og ble enda en gang overrasket over hvorledes et simpelt rør med to glassbiter i hver ende plutselig brakte det som var langt unna så nært. Lot henne betrakte en hvit sandstrand som hun uten kikkerten bare såvidt kunne ane som en lys stripe. Styrmannen fortsatte uten å vente på svar.

«Det er Isla La Blanquilla. Det betyr at vi er på rett kurs. Kyststripen forut er Isla de Marguerita. Som De forstår på navnet også en øy, selv om den er stor. Se godt på dem begge, og lær posisjonene.»

Isabella sa navnene høyt inne i seg. Brukte kikkerten igjen, før hun leverte den tilbake til Navarro. Hun forsto meget vel hva førstestyrmannen mente. Hun hadde sagt til ham at hun ville lære alt, og alt var alt. Hvis det var en ting i verden hun hatet, så var det å kjenne seg hjelpeløs. Skipet var underbemannet med offiserer akkurat nå, fordi både annenstyrmannen og båtsmannen var på Barbados. Dersom noe skulle skje med Navarro, så var hun virkelig ille ute, for hun tvilte på at unge Jesús Durán som var midlertidig forfremmet til annenstyrmann

kunne fylle Navarros plass, selv om han frydefullt skrek førstestyrmannens og kapteinens ordrer videre som om han aldri hadde gjort annet i hele sitt liv.

«Klar til å vende vinden!»

Skuta falt litt av for å få seilene til å trekke bedre. Farten økte.

«Ned med roret!»

Rormannen dreide ratt. Føtter trampet over dekket, tau ble løsnet, og surret. Nye kommandoer. Det store gaffelseilet på den bakerste masten svingte over mot den andre siden, blafret tungt før vinden fylte det på nytt. Skuta krenget over mot babord.

«Hun er en god liten skute. En svært god liten skute.»

Førstestyrmannen sa ikke mer, men som hun så ofte hadde opplevd med Navarro var stilleheten etterpå like betydningsfull som selve ordene. Han sa det, og så var det sagt, og han konsentrerte seg om jobben sin igjen. Brettet ut et kart og studerte det omhyggelig.

Men i henne fortsatte ordene hans. Ja, «Santa Sofia» var en god skute, hun skjønte såpass. Men i havnen på Barbados ventet den skuta som hun hadde våget sitt og andres liv for å erobre. Den vakre tremastete fregatten «La Águila».

Valget mellom den og «Santa Sofia» var slett ikke vanskelig. Ikke for Isabella. Det var skipet med det for henne profetiske navnet «Ørnen» som skulle oppfylle drømmene hennes, ikke dette skipet her.

Drømmene, ja. Drømmene hennes hadde sannelig forandret seg fort. Det syntes som om det bare var i går at hun hadde vært ei ubekymret og livlig ung jente, datter av en velstående godeier i Spania som gjorde sitt beste for å skjemme henne bort. Gi henne alt hun ønsket seg, inntil en passende ektemann kunne overta. Men faren hadde nok skjönt lenge før han sa det til henne at onde krefter var i sving for å ødelegge ham. Og dermed også henne. Han hadde lært henne å ri og fekte. Ting som ikke var vanlig for ei ung adelsjente. Antakelig ikke vanlig for noen unge jenter. Særlig ikke av hennes stand.

Selv hadde hun ikke *visst* noe, men hun hadde *ant* at noe ville skje. Drømmene hennes den gangen hadde syntes uhyggelige. Svarte kråker og en ørn. Når soldatene hadde kommet for å hente dem hadde Isabella flyktet sammen med sin kammerpike Annik. På veien mellom Cordoba og Sevilla var hun blitt spådd av en spåkvinne, og ble advart mot onde menn.

«Tre menn skal du passe deg for. En er høy og tynn med stikkende øyne, en er tykk og smilende, men svikefull, den tredje er slu og brutal og har en hard hånd.»

Mannen med de stikkende øynene hadde hun møtt allerede før hun dro hjemmefra. Juan Hernandez. Den svartkledde mannen som hadde kommet til huset deres på den aller siste dagen i det gamle livet hennes. Et liv som hadde vart i sytten år. Sytten år uten at hun noen gang hadde opplevd annet enn trygghet. Og hun som nå hadde krysset Atlanteren og seilte i Det Karibiske Hav hadde aldri reist lenger fra landsbyen enn til Cordoba.

Nylig hadde hun møtt Hernandez igjen. I det nye livet sitt, som kaperkaptein. Døende på dekket til «La Águila» hadde han fortalt henne at hennes far var død. Torturert og henrettet.

Mannen med «hard hånd» hadde hun møtt da hun og Annik forkledd som menn hadde de

gått ombord på «Santa Sofia» for å dra til Amerika. Kaptein Perez hadde en hånd av tre. Og et hjerte av stein.

Isabella sukket. Nå var han også død. Hun hadde drept ham i duell.

«Og all elendigheten på grunn av religion og politikk og intriger.»

Styrmannen så opp fra kartet han studerte.

«Sa De noe, kaptein?»

Isabella ristet på hodet.

«Nei. Jeg tenkte nok bare høyt, styrmann.»

Styrmannen konsentrerte seg om kartet sitt pånytt, og Isabella så ut over sjøen. *Når vil jeg møte den tredje mannen? Har jeg møtt ham allerede? For alt jeg vet er kanskje han den farligste av dem alle. Et sted der ute. En ukjent fiende.*

Hun tenkte på ringen sin med det samme. Den underlige ringen som hun også hadde fått av den gamle spåkvinnen. En ring med en stein som skiftet farge og varslet om fare. Hun burde nok ha på seg den når hun var blant fremmede. Ikke bare la den ligge i smykkeskrinet. Men hun var litt redd ringen også. Den var uhyggelig, på en måte. Og hun visste at hun risikerte å bli avhengig av den. Risikerte å bli redd for å ta en eneste avgjørelse uten å se på den. Se om den varslet noe.

Skipet var viktigere enn ringen. Viktigere enn spådommen også.

I drømmene hadde ørnen jaget alle de svarte kråkene på flukt. Hun kunne ikke gi opp «La Águila». Men hva hun skulle gjøre med «Santa Sofia», det visste hun ikke ennå. Kanskje hun burde hyre mannskap og offiserer til å seile ut med to skip? Men da ville «Santa Sofia» bli den som sinket, for fregatten hun hadde erobret var en virkelig hurtigseiler.

At styrmannen var glad i skipet han hadde seilt med så lenge, det var greit nok, men hun var både adelig nok og *doña capitan* nok til å mene at den avgjørelsen var det hun som skulle ta. Hun snurpet munnen sammen i en trassig strek, og lette etter et svar. Men hvordan kunne hun egentlig svare på et spørsmål som aldri var blitt stilt? Så hun ventet. Til neste gang skuta vendte.

«Hvordan tror De så at det nye skipet vårt blir å seile, styrmann? Under slike forhold som dette?»

Blikket hans streifet henne såvidt, og munnvikene trakk seg om mulig enda noen hakk lengre ned mot haka. Han hadde sett skuta. Beundret den. Nesten grått over skadene de hadde tilføyd den, med kanonene og med den forbaskede mortaren som båtsmannen Isaq Belbin hadde fått ombord.

«Jeg er helt sikker på at den vil oppføre seg helt upåklagelig, kaptein.»

Da smilte hun, og det rykket med ett mistenkelig i den venstre munnviken til styrmannen også.

Isabella snudde seg for å gå, men i det samme kjente hun en svak berøring, som om noen la en hånd lett på skulderen hennes, og hun hørte en lav, hvesende latter.

«Åh, nei De vesle heks.»

Hun bråsnudde. Men det var ingen bak henne. Styrmannen var alt for mange skritt borte til at det kunne være han som hadde tatt i henne, og det hadde heller ikke vært hans stemme hun hadde hørt. Hun ble sint. Sint på seg selv. Sånt hadde hun igjen for å stå og dagdrømme. For å tenke på alt det som hadde skjedd.

Fortid var fortid, nå var det framtiden det gjalt. For henne og for mannskapet.

Vinden økte på heller enn å minke, og til kvelden ankret de opp ved en liten øy, en fluelort som antakelig ikke stod avmerket på noe kart, og som ikke hadde annet enn noen palmer og en ankerplass i le for vinden å tilby dem.

De hadde et par ganger sett fjerne seil, og visste at de var i piratinfisert farvann. Ingen hadde noen som helst illusjoner om at de ville bli vurdert særlig annerledes enn et hvilket som helst spansk handelsfartøy. Ordren var klar, og hadde vært det helt siden den dagen de først så kysten av Tobago på vei inn i Det Karibiske Hav. Ikke noe unødvendig bruk av lys ombord etter mørkets frambrudd. Ethvert seil i horisonten markerte en potensiell fare - og naturligvis også et potensielt bytte. Det var ingen grunn til å være overmodig, selv om hennes nye karriere som kaperkaptein allerede hadde skaffet henne både et nytt, flott skip, og gull og rikdommer.

I denne fullmånenatten var det fullt mulig å både se og bli sett.

Månen lyste inn gjennom vinduene på kapteinslugaren der Isabella stod og så ut. Månelyset spilte over den urolige sjøen. Fikk skumtoppene til å likne på hvite haifinner som skar gjennom vannet. Eller svømmende røvere med blinkende kniver mellom tennene.

Isabella gyste uvilkårlig. Krøp ned i køya og dro det tynne teppet opp over seg. Famlet uvilkårlig etter kården. Kjente at den hang på veggen, like ved henne. Hun var ikke forsvarsløs. «Hva tenker du på?» kom det fra den andre køya.

Isabella kunne såvidt skimte sin trofaste følgesvenninne Annik i skyggene bortenfor firkantene av månelys på dørken.

«Jeg tenker på at vi er tyver nå. Fritt vilt for alle. For spanske krigsfartøy, for andre pirater, for franskmenn og hollendere.»

«Men ikke være utrygge for engelskmenn?»

Annik hadde lagt merke til hvem hun hadde utelatt. Og Isabella kunne hørte den svake undertonen av spørrende ironi i stemmen hennes. Sannheten var at Isabella ikke visste. Ikke en gang Navarro visste det. De hadde riktignok kaperbrev fra viseguvernøren på Barbados, men i denne heksegryta der man gjerne angrep først og spurte etterpå, var hun slett ikke så sikker på hva det kaperbrevet var verd.

«Og hva med... pirater? Vil virkelig også dem angripe oss?»

Isabella la merke til den vesle nølingen, og skjønnte at Annik hadde vært nær ved å si «andre pirater». Så hvorfor hadde hun ikke sagt det? Det var jo sant. Men det var en slags magi i ord. Foreløpig var de vel ikke mye til pirater, når sant skulle sies.

«For å være helt ærlig Annik, så våger jeg nesten ikke å tenke på framtida. Men jeg har ingen illusjoner. Jeg tror ihvertfall ikke på noen ære mellom tyver. Noen pirater er vel som oss, stort sett ærlige mennesker, drevet til sjørøveri av fattigdom eller fordi de er blitt undertrykt. *Gentlemen of Fortune*, er det ikke det engelskmennene kaller det? Men mange er helt sikkert de forferdelige bandittene som noen påstår at de er. Blodtørstige. Ubarmhjertige. Griske. Upålitelige. Og en *slik* pirat vil jeg ihvertfall ikke bli.»

Isabella utstøtte et tydelig sukk, og stemmen hennes hadde en for henne uvant klang av oppgitt bitterhet da hun fortsatte.

«Jeg reiste til Amerika fordi min far ønsket at jeg skulle bli gift med min fetter Antonio, og ikke for å bli sjørøverkaptein. Men det blir liksom det samme hva jeg prøver, skjebnen *tvinger* meg.»

Annik holdt pusten. Sa ingen ting. Ante at Isabella nå ville åpne seg litt og kanskje snakke om hva som hadde skjedd da hun gikk i land ved Puerto Cabello for å oppsøke mannen som hennes avdøde far hadde bestemt at hun skulle gifte seg med. Annik hadde vært fra seg av nysgjerrighet da Isabella kom tilbake, men hadde blitt avspist med enstavelsesord da hun spurte hva som hadde skjedd. Og det såret henne mer enn hun ville være ved. Reduserte henne liksom enda en gang til å være «kammerpiken Annik», heller enn den gode venninnen som hun følte at hun var blitt for Isabella.

«Jeg prøvde å være lydig mot far.» Hun tidde igjen. Tenkte seg om. «Hm. På en måte. For jeg måtte naturligvis være «lur» og dra for å se på min tilkommende forkledd som gutt. Se på min fetter, mislike ham intenst, og dra min vei uten å avsløre noe som helst. Så kunne jeg trekke på skuldrene og si, javel far, jeg prøvde, men du ville vel ikke at jeg skulle gifte meg med en slik tufs?»

Nå ble Isabella stille så lenge at Annik ikke greide å holde seg. Hun måtte vite mer. Isabella kunne ikke avspise henne med dette. Ikke nå.

«Hva hendte?»

Hun sa det forsiktig, men greide ikke å forhindre at de to orda ble dryppende fulle av nysgjerrighet. Isabella satte seg brått opp i senga.

«Du lover å ikke le?»

«Le?» gjentok Annik forbauset. «Hvorfor jeg skulle le, Doña Isabella?»

«Du lover?» insisterte Isabella.

«Selvsagt jeg love alt. Ja.»

I sin iver ble Anniks spansk enda mer gebrokkent enn det pleide å være.

«Han var skjønn. Jeg trodde aldri jeg skulle si det om en mann, Annik. Han var vidunderlig. Jeg ble forelsket i ham med en gang.»

Annik trodde ikke sine egne ører. Det var slett ikke dette hun hadde ventet seg å få høre. Hva skulle det bety? Annik satte seg opp hun også. Kunne såvidt skimte Isabella som en mørk skygge, sittende i køya.

«Hva du mener nå? Skal du tilbake? Vil du gifte deg? Du komme tilbake bare fo -»

Annik tidde brått. Trodde med ett at hun skjønte alt sammen. Isabella hadde ofret ekteskapet fordi plikten hennes ovenfor mannskapet på skipet tross alt hadde veid tyngre enn både løftet til faren og den plutselige forelskelsen i sin fetter. Hun kjente en dyp medlidenhet med den unge piken, og var helt uforberedt på de neste ordene som kom.

«Antonio var like forelsket i meg som jeg i ham... helt til han skjønte at jeg ikke var min bror Emiliano, slik jeg lot som. At jeg slett ikke var mann, men kvinne. At jeg bare var Isabella.»

Haka til Annik ramlet ned på brystet. Hun lukket munnen langsomt mens hun så for seg det som måtte ha skjedd, og kjente til sin forferdelse at en stor, ustoppelig latter var på ferd opp gjennom strupen. Køya hennes begynte å riste.

«Annik? Hva er det?» spurte Isabella.

Men Annik kunne ikke svare. Da ville den forræderiske ulovlige latteren bryte fram med full styrke.

«Du ler!» anklaget Isabella rasende. «Du lovte ikke å le!»

I neste nå var hun borte hos Annik. Slo løs på henne med hender som gikk som vindmøller mens Annik bare lå vergeløst på kne med hendene over hodet og lot latteren bryte fram.

«U-u-unnskyld,» hikstet Annik. «Jeg ikke kan for det.» Så lo hun igjen.

Isabella gav opp til slutt. Ble liggende halvt over Anni og pese. Men hun var fremdeles sint. Til hun husket at hun hadde ledd selv også, da hun hadde ridd bort fra onkelens hacienda.

Det banket forsiktig på lugardøren. Både Isabella og Annik ble musende stille, som om de var to jentunger som var blitt knepet i å gjøre ugagn. Det banket enda en gang. Hardere.

«Kaptein, er det noe galt?»

Stemmen var skarp, bekymret. Av alle var det førstestyrmannen. Naturligvis. Kahytten hans lå jo vegg i vegg.

«Neida,» svarte Isabella. «Alt i orden, styrmann.»

«Er De sikker på det?»

Han hørtes ut som om han kunne tenke seg å komme inn for å forsikre seg om at hun ikke svarte med en kniv mot strupen, eller en pistol i ryggen, men man ruste bare ikke inn på lugaren til to unge damer midt på natten. Ikke uten at man *visste* at noe var galt.

«Absolutt.»

«Godt. Godnatt, kaptein.»

«Godnatt, señor.»

De hørte skrittene hans subbe tilbake til sin egen kahytt, og hørte døra slå. Isabella kjente seg underlig rørt ved den biske styrmannens bekymring for henne. Da hun og Annik først kom ombord hadde de feilvurdert ham mest av alle. Trodd at han var den onde kraften ombord, ikke den sleske kaptein Perez, som hadde innyndet seg med fine ord og manerer.

Det var en lærdom som Isabella virkelig håpet ville sitte for all framtid. Et glatt ansikt og en smilende munn kunne bedra.

Isabella reiste seg. Annik famlet etter hånden hennes og fant den.

«Unnskyld, Doña Isabella. Jeg mene det virkelig.»

«Neida. Du har helt rett Annik. Det hele er bare til å le av»

Hun hadde da bare fått det akkurat slik som eventyrersken i henne hadde villet. Og eventyrersken var sterk. Langt sterkere enn den veloppdragne adelsdamen, Hidalgo Alberto de Santillans datter som beklaget alt det som hadde skjedd. Eventyrersken hadde villet fortsette å være doña capitan Isabella de Santillan og grøsset ved tanken på å bli frue på en hacienda. At skjebnen hadde funnet en uventet måte å la henne få viljen sin på, det kunne verken hun eller Annik eller noen annen noe for.

«Men ingen andre må få vite det, hører du? Ikke *noen*.»

At Isabella tenkte på Anniks kjæreste, den engelske båtsmannen som akkurat nå befant seg på Barbados ombord på «La Águila», det forstod Annik utmerket.

«Hva du tar meg for?» svarte hun fornærmet. «Jeg være så tett som en potte.»

Isabella ble liggende våken lenge etter at Annik hadde sovnet. Lyttet til den jevne pusten hennes på grensen til snorking. Av og til over grensen. Vinden der ute hadde avtatt i styrke. Månefirkantene på dørken flyttet langsomt på seg. Hun så opp mot hyllen der hennes dyrebare statue av Jomfru Maria stod. Ante figuren som et mørkt omriss mot den lyse veggen.

«Er jeg fremdeles slikt stoff som *legender veves av, Hellige Jomfru?*» «*Det er du, barnet mitt. Men det kommer vanskelige dager.*»

«*Enda vanskeligere dager?*»

Det kom ikke noe svar, så hun ble liggende og tenke. Gled ut og inn av søvnen, plaget av minner. Bilder av ansikter og begivenheter flakket forbi inne i hodet hennes. Kunne det virkelig bli vanskeligere enn det hadde vært? Verre enn da hun måtte flykte hjemmefra? Da hun møtte sin eneste bror Emiliano, og fant ut at han hadde solgt seg til farens fiender? Vanskeligere enn da hun måtte beseire den onde Felipe Perez i duell? Hun kunne ikke tro det. Det verste måtte da være over nå?

«*Jeg må sveve som en ørn,*» tenkte hun. «*Høyt over svartkråkene.*»

KAPITTEL 2

«Jesús, har du vært på Isla de Margarita?» spurte Isabella, mens hun studerte den fjerne kysten i som de var i ferd med å legge bak seg i langkikkerten.

«Nei, kaptein. Men jeg hørte en gang en mann fortelle at han hadde vært med på å dykke etter perler der. Kanskje de gjør det ennå.»

«Det må du sannelig ha hørt av en gamling, Duràn,» brøt førstetymannen inn. «Jeg tviler forresten sterkt på at han du snakket med dykket selv. Det er lenge siden de dykket etter perler der nå, og den lurvete samlingen med hus som de kalte Santiago de Cubagua ble ødelagt av jordskjelv. Ikke bry Dem om perler, doña capitan. Se etter seil, De.»

Men Isabella betraktet likevel den fjerne øya med fornyet interesse.» Margarita det *bety* perle, supplerte Annik.

«På Hollandsk?»

«Nei. På gresk.»

Jesús Duràn så usikkert på Annik, som om han ikke var sikker på om hun drev gjøn med dem.

«Kan du...De gresk også, frøken Annik?» spurte han.

Det sprang en liten, ertelysten djevel fram i øynene til den hollandske piken.

«Naturligvis jeg kunne gresk! Ikke du?»

Jesús ristet på hodet. Plutselig nedtrykt over at han ikke kunne gresk. Kanskje alle kunne det? Bare ikke han. Han kunne bare spansk og litt portugisisk. Og noen engelske ord som han hadde lært da de var på Barbados, men engelskmennene som hadde lært ham dem hadde ledd voldsomt da han prøvde å si dem. Selv førstestymann Navarro rynket brynene og så et øyeblikk spørrende på Annik.

Men Isabella strakte bare ut hånden mot det sammenrullede kartet som Annik holdt i hånden.

«Gi meg det det kartet, Annik.»

Annik leverte det fra seg med et lite oppgitt sukk. Isabella fant Isla de Margarita på kartet.

«Aha,» utbrøt hun. «Som jeg tenkte. Her står det. Med sirlige små bokstaver. Margarita, av gresk, perle.»

Annik så ikke særlig skyldbetyngt ut, trakk bare på skuldrene.

«Javel. Men da jeg ihvertfall kan ett gresk ord, Doña Isabella. Ikke sant?»

Men Jesús Duràn så bare på Annik som om det med ett hadde åpnet seg et uoverstigelig gap imellom dem. Han visste naturligvis at hun var Doña Isabellas kammerpike. Altså en tjenestejente, til tross for den familiære tonen mellom henne og hennes herskerinne. Hvis hun hadde kunnet gresk ville det vært ganske imponerende, det var så, men gresk kunne jo grekerne også. Det hadde seilt to greske sjøfolk med «Santa Sofia» som begge hadde gått i land

etter at Isabella hadde overtatt som kaptein, og det i seg sjøl var nok til at Jesús Duràn mente at grekere måtte være ganske dumme. Selv om de altså kunne gresk.

«Frøken Annik, De kan lese?»

Han sa det som om det var noe uhørt. Stemmen hans lød såret, nesten anklagende ut. Vanlige folk kunne ikke slikt. Rike mennesker kunne skrive og lese. Adelige kunne det. Kjøpmenn og kapteiner. Til nød en førstestyrmann som Navarro. Ikke tjenestejenter, og ikke en skarve matros som han selv.

Annik kjente seg forvirret og kjente at hun rødmet. Følte at hun måtte forsvare seg. Forsvare at hun kunne lese og skrive, når han ikke kunne.

«Je-jeg,» begynte hun nølende, men hva hun ville sagt kom ingen til å få vite. De hørte plutselig skrik og skrål forut. Flere av mannskapet stimlet sammen like foran stormasten. Isabella strakte hals, men kunne ikke se hva som foregikk.

Hun begynte å gå framover, enset ikke styrmannen som ropte ett eller annet bak henne. Mennene hadde dannet en støyende ring omkring to som som sloss. De fleste så vel slåsskampen som et passende avbrekk i jobbingen, skjønt kampen ville nok vært mer underholdende dersom de to som sloss hadde vært litt mer jevnbyrdige.

Dekksgutten Sean O'Malley kom pilende bortover dekket mot Isabella og Annik. Øynene var store og skrekkslagne i skallen på det magre guttefjeset.

«Stans ham, señorita doña capitan,» ropte han. «Stans den gale engelskmannen. Han slår den snille señor Puente!»

«Jeg vedder to <pieces-of-eight> på at Tom vil slå den gamle geita fordervet,» skrek en stemme, men ingen var villige til å vedde imot. Kampen syntes allerede å være over. José Puente, en av de eldste sjøfolkene som var blitt igjen ombord etter at Isabella hadde latt alle de som ikke ønsket å delta i kapervirksomhet gå fra borde, lå på ryggen med hodet mot en taukveil. Over ham stod engelskmannen Tom White på kne.

«Hva venter du på Tom? Kverk ham!» skrek en annen engelsk stemme.

Ringene av menn var så tett at Isabella måtte gripe en av de nærmeste i armen, for å komme fram. Han vred irritert på seg, og svelget fort en ed, i det han snudde seg mot henne.

«Kapteinen, karer.»

Hviskingen lød som et pistolskudd.

«Hysj!»

Hujingen døde bort som ved et trylleslag. Ringen åpnet seg foran henne. José Puente løftet såvidt armen for å verge seg, i det Tom White hevet en jernstang høyt i været, for å slå en gang til. Et slag som antakelig ville drepe Puente, dersom det traff ham i hodet.

«Stopp!» skar Isabella i. «*Parada!*»

White snudde seg mot henne. Reste seg langsomt. Villskapet i øynene hans fikk henne til uvilkårlig å ta et fort steg tilbake, mens hånden fór ned mot skjeftet på kården. Men sjøfolkene rundt henne rev ganske enkelt jernstangen ut av neven på White, og harde ubarmhjertige hender la ham med ansiktet ned på dørken foran Isabella og holdt ham fast. Et par av kameratene til

White begynte på en protest, men tidde klokkelig da de så raseriet til mennene som holdt White nede. Et rått slagsmål, det kunne de fleste av disse hardbarkede sjøfolkene tolerere, men at han løftet hånden mot deres *doña capitan*, det kunne han ikke gjøre ustraffet.

«Slipp! Hva er det dere gjør?» prøvde White seg med. Spansken hans var det ihvertfall ingen ting i veien med.

«Hold kjeft. Vi reddet det usle skinnet ditt fra å bli gjennomhullet,» snerret en av de som holdt ham.

Isabella skjøv kården ned i sliren igjen og snudde seg mot Annik. Hun var vel ikke den beste erstatning for en ordentlig skipslege, men måtte duge, siden Isabella hadde sendt skipslegen med «La Aguila» på grunn av alle de sårede ombord.

«Se til Puente, Annik. Og så vil jeg ha en forklaring på dette, og det fort!» Hun sa det siste til alle og ingen, men det var tømmeren, Eugenie Bouvier, som svarte henne.

«Jeg tror Puente beskyldte Tom White for tyveri, kaptein,» sa hun.

Et par av de andre mumlet bekreftende. Puente var heldigvis mindre skadd enn hun hadde fryktet. Han satte seg opp, støttet av Annik, hostet og spyttet blod og en brukket tann ned i hånden.

«S-sant, *capitan*. Stjal b-brennevin. Jeg så ham.»

«*Damned liar!* Han lyver!» skrek White.

Isabella kjente en sugende følelse i mellomgolvet. Hjertet begynte å dunke fort og hardt.

«*Nei,*» tenkte hun desperat. «*Dette skjer ikke!*» Men høyt sa hun til Jesús Duràn: «Duràn, som fungerende annenstyrmann får du ansvaret for å undersøke mannskapslugaren.»

Duràn så på henne som om han ikke trodde sine egne ører. Det var ikke så lenge siden han selv hadde blitt anklaget for tyveri av brennevin. Anklaget og pisket. Og det var nettopp den begivenheten som hadde ført til duellen mellom Doña Isabella og kaptein Perez, der Isabella hadde seiret, og blitt valgt til ny kaptein ombord på «Santa Sofia».

Nå møtte han med ett seg selv i døra, og det samme gjorde Isabella.

Han ble blek, og hendene hans skalv, men han protesterte likevel ikke, slik Isabella halvt om halvt hadde ventet at han kom til gjøre. Bouvier og en til av mannskapet ble med ham, og det var som om tida med ett stod dørgende stille ombord. White hadde gitt opp all motstand og lå helt rolig nå. Han visste vel best av alle hva som ville komme.

Isabella syntes Duràn ble borte en evighet, men til slutt dukket han opp, bærende på en bylt.

«De vil ikke tro det kaptein...»

Han åpnet bylten. Tre flasker brennevin. En av flaskene var nesten tom. En pistol. Et typisk spansk våpen, med beltekrok på siden. Et lite krusifiks av sølv og elfenben. En lysestake fra offisersmessa. En pung med mynter. Et helt lite lager med kavringer.

«Du storeste!»

Det utbruddet kom fra Annik. Isabella glodde på tyvegodset. Det som forundret henne aller mest var alle disse skipskjeksene. Det var da ingen grunn til å hamstre beskøyter? De hadde da nok mat ombord? Var mannen gal?

Eugenie Bouvier tok opp krusifikset. Studerte det. «Det er mitt,» sa hun forbauset. «Jeg visste ikke en gang at det var borte.»

Isabella bøyde seg ned og tømte ut innholdet i pungen. Spanske og portugisiske mynter rant ut. «Pieces of eight», som engelskmennene kalte de spanske sølvmyntene. Og noen portugisiske kobbermynter.

Men det var brennevinet og pistolen som gjorde inntrykk på mennene. De mumlet truende. Det eneste som ble regnet som verre ombord enn å stjele brennevin, var å stjele fra våpenlageret.

«Jeg tro han der ha misforstått hvem han skulle røve,» sa Annik forarget.

«Reis ham opp, karer,» beordret Isabella.

Røffe hender drog White opp og holdt ham fast. Han ble stående foran Isabella, og stirre trassig ned i dørken.

«Hva har De å si til dette da, White?» spurte Isabella. Hun greide ikke å holde tilbake forundringen i stemmen. Hvordan i all verden hadde mannen kunnet tro at han kunne slippe unna med noe slikt som dette?

«Myntene er mine.» sa han plutselig. «Dem hadde jeg fra før.»

«Men alt det andre har du altså stjålet etter at du kom ombord. Til og med pistolen. Hva i all verden skal vi *gjøre* med deg?»

Det var egentlig seg selv hun spurte, men noen av mannskapet tok spørsmålet helt bokstavelig.

«He-heng h-ham,» foreslo kokken.

«Pisk ham ihjel,» pep gamle Puentes hevngjerrig.

«Nei, la oss ganske enkelt kaste ham til haiene,» knurret en av de som stod og holdt ham.

For første gang så Tom White ordentlig redd ut. Han prøvde brått å vri seg løs, men til ingen nytte. Til slutt så han bare på Isabella med bedende skrekk i blikket.

«Vær så snill, *lady captain*. Ikke drep meg. Jeg vil ikke dø.»

Isabella bet seg i underleppen. *Naturligvis skal vi ikke drepe deg.* Hun tenkte det, men hun sa det ikke høyt. I stedet sa hun:

«Legg ham i jern til i morgen.»

Inne i seg hørte hun stemmen til kaptein Perez le i hysterisk triumferende skadefryd.

«*Se det, ja. I morgen kan du dømme ham til førti piskeslag med den nihalede katten! Husker du? For du er ikke bedre enn meg, vesle adelige piratfrøken. Slett ikke bedre. Du elsker den makten du har nå. Makten over liv og død. Bare innrøm det!*»

«*Nei, absolutt ikke. Jeg gjør bare det jeg må. Og du straffet en uskyldig mann. Denne mannen er uten tvil skyldig.*»

Tom White ble ført bort, og vaklet mer enn gikk, mens Isabella stod der forvirret tilbake og debatterte med et gjenferd inne i sitt eget hode.

«Santa Sofia» bakset videre i motvinden, tyngre og tregere nå, da vinden ikke lenger var så sterk. Isabella hadde en fryktelig kveld og natt. Det var dårlig trøst å vite at det antakelig var en ombord som hadde hatt en enda verre natt, mannen som lå i lenker under dekk forut. Hun prøvde å søke råd og trøst hos den som hun alltid stolte på hadde rett; Jomfru Maria, men den vesle statuen var taus nå da hun virkelig trengte den.

Om morgenen, etter at hun og Annik hadde kledd på seg, tok Isabella fram den spåringen som hun hadde fått av den mystiske kvinnen Ishtar, for noe som syntes å være hundre år siden. Hun satte hun ringen på fingeren og betraktet med økende forferdelse hvorledes steinen forandret farge fra rosa til truende blodrød.

«Hva er det, Doña Isabella?» spurte Annik. Plutselig oppmerksom på forandringen i ansiktsuttrykket til Isabella.

Isabella svarte ikke. Holdt bare hånden med ringen fram mot henne, så hun også kunne se fargen på steinen.

«Fare.»

Ordet kom så stilt som et vindpust, og Annik gløttet uvilkårlig mot lugardøra og mot vinduet, som om hun ventet at bevæpnede fiender skulle komme tumlende inn eller stirre ondt mot henne gjennom ruta.

Isabella tok av seg ringen og gav den til Annik.

«Sett den på fingren.»

Annik så motvillig på ringen, som om den var et ekkelt kryp heller enn en gjenstand, åpnet munnen for å si noe, og lukket den igjen da hun så blikket til Isabella.

«Sett den på fingeren, Annik,» gjentok Isabella, og denne gangen lød det ikke som et spørsmål, men som en ordre.

Anniks lubne hånd hadde bare en finger som den vesle ringen kunne passe på. Lillefingeren. Steinen hadde igjen blitt uskyldig og ufarlig rosa straks Isabella tok den av, og på Annik's finger forble den slik.

«Kanskje den ring bare virke for deg?» sa Annik, som likevel ikke greide å skjule lettelsen i øynene sine over at steinen i ringen forble rosa. Hun tok av seg ringen og gav den tilbake til Isabella. Isabella smilte, men øynene hennes var alvorlige.

«Kanskje det, Annik. Kanskje det.»

Isabella satte ikke på seg ringen igjen, men la den tilbake i det vesle skrinet hun hadde tatt den fra. Deretter tok hun en pistol og gav den til Annik.

«Det er du som kan best å skyte av oss to. Blir det bråk så har jeg kården og parerdolken. Jeg skal også forberede styrmannen.»

Annik tok usikkert imot pistolen.

«Jeg foretrekke veldig muskett, señorita. Det ikke så mye jeg ha skutt med pistol.»

Som alltid når Annik var nervøs snakket hun mer gebrokkent hun pleide.

«Du greier det nok. En muskett skriker litt for høyt til alle som ser den at vi venter oss bråk. Lad den, og skjul den under jakka.»

Hun leverte Annik krutthornet og kulene også, og Annik begynte lydig å lade pistolen.

«*Det som skal skje er farlig for meg,*» tenkte Isabella. «*Forhåpentligvis bare for meg. Godt. Jeg skal være forberedt.*»

Det var lett å si. Men forberedt på hva da? Ville Tom White igjen bruke det mot henne at hun var kvinne, slik både kaptein Perez og hans medsammensvorne Ramon Ibarruri hadde prøvd? Det kunne vel ikke gå denne gangen? Nei. Neida! Men en liten advarende stemme i henne hvisket det motsatte. Av og til kunne det virke som om menn var en del av en kjempestor, usynlig konspirasjon, som gikk ut på at hvis en kvinne var bedre enn en mann i noe, eller kanskje endatil bare like god, så var det hekseri og Satans verk.

Alle menn? Nei. Det var urettferdig tenkt, for hun var helt sikker på at førsteteyrmann Francisco Navarro ville følge henne gjennom skjærsilden og tilbake igjen, dersom han måtte. Det samme ville Jesús Duràn, og vesle Sean O'Malley. De andre var hun ikke like sikker på, og slett ikke de nye som bare hadde *hørt* om det som hadde skjedd på overfarten til Amerika. Eugenie Bouvier, som var kvinne sjøl, hadde hun vel ingen ting å frykte fra.

«*Tøys,*» avbrøt hun sine egne tanker. «*Du så da vel hvordan de reagerte da White løftet jernstangen mot deg? Fortsetter du slik som dette blir du livredd din egen skygge, og hva tror du mannskapet tenker om deg da? Når sladdertungene får rett? Herregud, jeg vet jo ikke en gang hva jeg skal dømme ham til. Og det er bare noen minutter til jeg skal stå der foran dem alle...*»

Om bare båtsmannen hadde vært her. Han som visste så mye om straffemetoder til sjøs. Han ville fortalt henne hva som ville bli oppfattet som rettferdig.

«*Heng ham, pisk ham ihjel, kast ham til haiene.*»

Det var de rådene mannskapet hadde gitt henne, og ingen av de alternativene tiltalte henne noe særlig. Det var da sannelig rettferdighet hun søkte, ikke blodig underholdning.

«Jeg skulle ønske Isaac Belbin var her,» sa hun høyt.

Annik så med ett ganske så lengelsfull og forlatt ut.

«Ja, Doña Isabella, det *sannelig* jeg ønske også!»

Isabella måtte le.

«Men ikke av samme grunn som meg, antar jeg?»

Isabella trodde med det samme at Annik slett ikke hadde hørt hva hun hadde sagt, for blikket hennes var mange mil borte. Hun lukket øynene og så drømmende ut. Før hun igjen så på Isabella og svarte.

«Alle grunner, Doña Isabella,» svarte hun. «Masse grunner.»

KAPITTEL 3

De minket seilføring til skipet bare såvidt hadde styringsfart, og «Santa Sofia» ble liggende og hogge svakt i bølgene som slo mot skutensiden. Dagvakten var slutt, formiddagsvakten skulle begynne. Rormannen slo åtte glass, og utkikken på bakken gjentok slagene på den store skipsklokken.

Tom White ble ført akterut. Isabella stod der sammen med offiserene og ventet. Hun stod med korslagte armer, og betraktet fangen, som slett ikke var den samme mannen som dagen før. Han myste mot sollyset, og de en natt i lenker hadde tydeligvis tatt hardt på ham.

Han visste utmerket godt at han nå var fullstendig underlagt kapteinens forgodtbefinnende. Enda mer ombord på et kaperskip, enn på et skip der kapteinen tross alt måtte forholde seg til sivile myndigheter når han kom hjem. For liksom å understreke alvorret i det hele hadde Isabella iført seg den svarte tresnutede hatten som hun ellers sjelden brukte. Håret hadde hun puttet inn under hatten. De mørke øynene hennes møtte Whites grå, og der hun leste frykt der leste han innbitt beslutsomhet. Men hvis han hadde kjent henne godt nok, eller vært en bedre menneskenner, ville han også ant den usikkerheten hun følte.

Isabella visste med ett hva kaptein Perez hadde snakket om, da han hadde brukt ordet «kaptein» i samme åndedrag som man ellers sa «kongen» eller til og med «Gud». Hun visste også at hun nå nesten slavisk fulgte det mønstret som den gamle kapteinen på «Santa Sofia» hadde lagt opp til, i måten alt dette skjedde på. Men hun visste også at hun ikke hadde noe alternativ. Dette var det eneste mønstret hun hadde. Det var en bitter medisin å svelge, men det var sant.

Annik rørte nervøst på seg ved siden av Isabella. Lot hånden streife pistolskjeftet. Engelskmennene var relativt lett å skille ut, og hun reknet med at hvis det ble trøbbel, så var det fra dem det ville komme.

Francisco Navarros ansikt var uttrykksløst, og like surt som alltid, mens gamle Puentes stod der fremst blant mannskapet med en fille knyttet omkring hodet og gliste forventningsfullt, med stadige skadefro sideblikk til mannen som hadde slått ham ned.

Mumlingen mennene imellom døde ut, og alle øynene hang ved leppene til Isabella. Isabella kremtet, men da hun snakket var stemmen hennes klar og bestemt. Så klar og bestemt at hun lyttet til seg selv med forundring.

«Tom White, De er beskyldt for å ha begått tyveri ombord. Grovt tyveri. Har De noe å si til Deres forsvar?»

Det var et håpløst uttrykk i øynene til White, men han måtte prøve seg.

«Jeg har ikke gjort det, kaptein,» mumlet han.

Mennene omkring ham flirte høyt, og sjøl kameratene til White trakk på smilebåndet.

«De er klar over bevisene mot Dem?» sa Isabella kaldt. «Fastholder De at De er uskyldig?»

White sa ingen ting med det samme. Stirret bare ned i dørken. Men skjønnte at dommen var nær ved å falle. Isabella trakk pusten. Hun visste hva hun ville dømme ham til. Ikke til ti piskeslag, slik hun først hadde tenkt. White avbrøt henne før hun fikk sagt noe.

«Hvis jeg tilstår? Hva da?»

«Det vil tale til din fordel.»

«*Ha! Du lyver! Du har bestemt deg, og samme hva han sier så får han det samme. Du kan ikke gi en halv slik straff.*»

Kaptein Perez uvelkomne stemme inne i hodet hennes fikk henne til å riste irritert på hodet for å få den vekk. Selv om den hadde rett, denne gangen.

Hun ventet på hva White ville si, men han hadde ombestemt seg igjen, og så bare ned i dørken slik han hadde gjort mesteparten av tiden.

«Ingen andre har noe å bemerke?»

En av Whites engelske kamerater kremtet. Isabella husket ikke navnet hans. Spansken hans var ihvertfall ikke like god som Whites.

«Jeg... bare be Dem bære over liten bit med White, kaptein. Stjele er en *nasty* sykdom han har.»

Mennene lo igjen.

«Sykdom?» jodlet Puentes. «Den var jaggu god!»

Isabella smilte ikke. Alvoret var alt for stort for henne til det. «Kanskje jeg venner meg til dette snart,» tenkte hun. «Det blir sikkert en neste gang, og en neste gang, og en neste gang.»

Tanken gjorde ingen ting for å berolige henne. Hun greide ikke å forhindre en ørliten skjelving i stemmen da hun fortsatte:

«Tom White,» sa hun. «Som kaptein ombord på «Santa Sofia» dømmer jeg deg til *kjølhaling*. Straffen iverksettes umiddelbart.»

«*Hvis noe skal skje, skjer det vel nå,*» tenkte hun. Men ingen ting skjedde. Førstestyrmannen nikket for seg sjøl. Mennene mumlet seg imellom, men de fleste syntes å mene slik styrmannen øyensynlig gjorde, at straffen var grei nok. Puentes var den eneste som så skuffet ut. White var ganske blek, men protesterte ikke.

«Snille Puentes?» tenkte Annik. «Var det ikke det dekksgutten hadde kalt ham?» Han var ihvertfall hevnjerrig nok. Blodig pisking med den nihalet katten ville nok passet ham bedre.

Isabella så ned på hånden sin og ønsket at hun hadde tatt på seg ringen likevel, så ville hun visst om faren vår over nå, eller om hun fremdeles måtte være på vakt. Hun motstod såvidt fristelsen til å springe ned i lugaren og hente den.

«Jeg håper De vet hvordan dette skal gjøres, styrmann,» sa hun lavt til Navarro. «Jeg vet ikke mer om kjølhaling enn det Isaac Belbin forklarte meg.»

Navarro nikket, og den venstre munnviken hans trakk seg opp i noe som antakelig var et skjevt smil.

«Naturligvis. Ingen som har seilt så lenge som meg med kaptein Perez, har kunnet unngå å

vite alt om kjølhaling, doña capitan. Jeg har vært med på å hale dem opp både levende og en sjelden gang døde, men for det meste et sted midt imellom.»

Styrmannen begynte å gi ordrer, og Isabella ble plutselig redusert til tilskuer. Hun observerte med grøssende nysgjerrighet hvorledes mannskapet forberedte straffen.

Ombord på et større skip, et engelsk krigsskip eller en av den spanske kronens galleoner ville vel forberedelsene til en slik kjølhaling vært noe mer omstendelige, men ombord på et lite handelsfartøy var det i grunnen ikke så mye å bråke med. Jo større skip, desto større var naturligvis også straffen ved kjølhaling. Det ville toppen ta et par-tre små minutter å dra White rundt kjølen fra babord til styrbord side av «Santa Sofia», og dersom mannen ikke fikk panikk, så var han i grunnen ikke i særlig stor fare, dersom haiene holdt seg borte.

Haiene holdt seg borte. Herregud. Det tenkte jeg ikke på. Har jeg i det heletatt tenkt særlig mye?

Såpass lenge som skuta hadde vært i sjøen uten å bli bunnskrappt ville White sikkert bli nokså kraftig oppskrappt før han kom rundt. Han ville blø. Og det ble sagt at hai kunne lukte blod på lang avstand.

Kjære Jomfru Maria. Hjelp meg så dette ikke ender med forferdelse.

Et tau ble festet til heiseselen og strukket tverskips under skutebunnen. Tom White stod der ganske apatisk og betraktet det hele, som om det hele egentlig ikke angikk ham. Fotjernene ble tatt av ham, men ikke lenkene omkring håndleddene. Tauet som skulle dra ham under båten ble knyttet omkring livet på ham.

Styrmannen kom bort til Annik og Isabella igjen, men denne gang var det Annik han henvendte seg til. Bak styrmannen kom Jesús Durán bærende på styrmannens personlige hjullåsggevær, og et annet våpen som Isabella visste hadde tilhørt kaptein Perez. Hun kjente det igjen på de sølvbeslagene på siden av kolben, og det sirlige ornamentet omkring låsen og framover løpet. Det hadde stått i et låst skap i kapteinslugaren, til Isabella hadde kastet ut alt som kunne kastes ut av det som hadde tilhørt mannen hun hatet.

Førstestyrmann Navarro fikk si akkurat hva han ville. Hun skulle være glad når hun var ombord på det andre skipet. Dette var Kaptein Perez skip, og hvor hun enn snudde seg ble hun stadig minnet på det.

«Frøken van Gennip? Kan vi få dra nytte av Deres utmerkede treffsikkerhet med skytevåpen?»

Annik så forbauset og kanskje litt mistenksom ut med det samme.

«Jaa...» drog hun på det. «Hvordan da, mener De?»

«Hvis De ser etter hai på denne siden, skal jeg kontrollere den andre.»

«Hai?! Ja. Naturligvis, styrmann.»

Jesús leverte henne kapteinens gevær, og Annik tok imot det.

«Jeg tok meg den frihet å lade det,» tilføyde styrmannen. «Det er klart til skudd.»

«Alt klart, kaptein!» ropte en av mannskapet.

Isabella gikk bort mot klyngen av menn, og i det samme så Tom White rett på henne. Det gikk en skjelving gjennom den store kroppen hans.

«Jeg forbanner Dem, mumlet han. «De heks, De fordømte spanske hore...»

Isabella kjente hvordan all medlidenhet med mannen foran henne rant bort i henne. Forsvant som dugg for sol. Ingen, absolutt INGEN, fikk snakke slik til henne. Kaptein Perez hadde gjort det, og han var død.

Stemmen hennes var skarp og iskald da hun avbrøt den hatefulle mumlingen til White.

«Du har brakt dette over deg selv, White. Det er din forbrytelse, ingen annens, som De nå ser resultatet av. Jeg har behandlet deg mildt, og du vet det. Jeg kunne hengt deg fra rånokken eller latt deg piske ihjel, og ikke en sjel i verden ville bebreidet meg for det!»

White åpnet munnen igjen, men nå rakk han ikke å si noe. Isabella avbrøt diskusjonen med en kort, hoggende bevegelse med hånden, og i neste øyeblikk sprellet mannen oppe under i taljeblokken under fokkeråen mens han brølte som en okse. Så slapp de ham, og han ramlet i vannet med et voldsomt plask. Mennene begynte å hale i tauene, og han ble trukket nedover i en sky av luftbobler.

«Well, han fikk da en *flying start*,» flirte en av engelskmennene rått.

«*Shut up, Jones!*» snerret en annen.

Tydeligvis var det ikke riktig alle av Whites landsmenn ombord som satte like stor pris på mannen.

Isabella lente seg fram, og så den kavende skikkelsen forsvinne under skuta. Hun begynte å gå mot den andre sida, men i det samme ble hun var ansiktet til en av mennene som begynte å rykke desperat i tauet. Og hun så at tauet som gikk ut over skutesida var stramt. Alt for stramt.

«Hva er det?» ropte Navarro. «Ikke stans, for pokker. Dra. *Rapido!*»

«Tauet sitter fast!»

Alt ble kaos. Løpende føtter og roping. Navarro gav ordre om at de skulle prøve å dra stakkaren tilbake, men tauet lot seg ikke rikke den veien heller.

Isabella vrent av seg jakken, samtidig som hun febrilsk sparket av seg støvlene og heftet av seg beltet med kården.

«Kaptein?» sa Jesús Durán forskrekket. «Hva er det De gjør?»

«Lån meg kniven Deres,» svarte Isabella. «Fort, mann, stå ikke og gap!»

Hun rev til seg kniven nesten før han fikk den opp fra sliren, og skar seg i fingeren med det samme. Så blodet som piplet fram fra såret.

«Så kanskje haiene tar meg i stedet?»

Isabella hørte flere stemmer rope bak seg i det hun jumpet over relingen. Hun drog pusten og fylte lungene med luft. Kniven hindret henne, og hun tok knivbladet mellom tennene med det samme hun dykket.

«Akkurat som fantasipiratene som forfølger meg i drømmene mine.» Tanken kom og forsvant. Hun hadde ikke tid til å tenke på slikt tøv nå. Det sto om sekunder. «Hvis det ikke allerede er for sent.»

Fingrene hennes fant det stramme tauet, og hun fulgte det nedover langs skutesiden. Hun

så Tom White tydelig gjennom det klare vannet, så hvordan han forgjeves rev og slet i tauet som bandt ham fast, men lenkene hindret ham i å nå fram til det stedet der tauet hadde kilt seg inn i en skøyte i kjølen.

På den korte tiden det tok før Isabella nådde ham så hun hvorledes han med ett gav opp. Luften strømmet ut av lungene hans. Det rykket ukontrollert i kroppen hans i det vannet trengte ned i lungene, og så ble han plutselig helt slapp.

I neste nå var Isabella der, og skar over tauet. I det samme fór han opp gjennom sjøen som en fisk som hang etter et snøre, og Isabella rakk såvidt å gripe fatt i beina hans og bli med oppover. Mennene der oppe kunne umulig vite hva som hadde skjedd, men nå drog de ihvertfall i den riktige enden. Skulderen til Isabella braste inn i skutensiden. Det suste i ørene og lilla flekker danset foran øynene hennes da hun endelig brøt overflaten, og hikstet og gispet etter luft.

En leder var hengt ut over rekka, og ivrige hender hjalp henne opp, mens Tom White ble heist ombord, fremdeles hengende i tauet omkring livet.

Isabella sank overende på dørken, og så opp i de bekymrede blå øynene til Annik.

«Heldigvis kom det ikke hai etter meg denne gangen, Annik.»

Annik ristet på hodet. Sint og lettet på samme tid.

«Ikke hai. Men du være gal, señorita Isabella. Pine gal. Risikere livet for en slik...»

Annik lette etter et passende ord som etter hennes mening kunne beskrive Tom White, men fant det ikke, og det var kanskje like bra.

«Men hvis det hadde kommet hai, er jeg sikker du ville skutt den. Ikke sant?»

Isabella prøvde å smile i det hun sa det, men det ble bare en grimase. Hun hadde slukt saltvann, og kjente seg kvalm. Annik gav Isabella et merkelig blikk.

«Ja, jeg ville det. Sikker.»

Isabella så bortover mot der mennene var i ferd med å befri Tom White fra tauet de hadde heist ham opp etter. Hun reiste seg. Og kunne sverget på at dekket gjorde et byks med det samme. Det tok et sekund eller to før hun skjønnte at det slett ikke var dekket som hadde beveget seg, det var hun som hadde holdt på å falle. Hun veivet avvergende med hånden mot Annik, som straks var der og ville støtte henne.

«Jeg er bare litt uvel. Det går fort over.»

Hun strøk det våte håret vekk fra øynene. Gikk akterover mot der White lå. Det slo henne plutselig at det var akkurat slik hun hadde gått dagen før. Mot en ring av menn som langsomt åpnet seg og gjorde plass for henne. Men da hadde det vært Jose Puentes som hadde ligget der på dørken, ikke Tom White.

En av Whites engelske kamerater stod på kne over Tom White, omtrent slik som White hadde stått over Puentes dagen før. Men det var en forskjell. En stor forskjell. Det var ikke noe truende i blikket til engelskmannen i det han snudde seg mot kapteinen. Det var heller noe unnskyldende i blikket. Han svelget, prøvde å si noe, men det lød som en frosk som kvekket. Antakelig hadde han glemt seg og snakket engelsk til henne.

White lå stille. Forferdelig stille. Dekket var vått under ham. Rosa vann. Farget av blodet fra stygge skrammer på ryggen etter ublide møter med bunnen på skuta. Armene og knærne hans var også blodige. Ansiktet hans var askegrått, øynene vidåpne og stirrende.

Isabella kjente hvordan dekket pånytt gjorde et hopp under føttene. Hun ranket seg. Bet seg i leppen til hun kjente smaken av blod.

«Vær rolig, forbaskede skip.»

Hun hørte en hånlatte, og visste at det ikke kom fra noen av mennene som stod der. Latteren kom inne fra hennes eget hode, men det var kaptein Perez stemme.

«Og De Perez, kan holde kjeft.»

Dette var ikke tiden til å være svak. Det ville bli tid nok til det. Senere i lugaren, sammen med bare Annik, kunne hun slippe fram de truende tårene som presset seg på. Her og nå skulle ingen se Isabella de Santillan gråte.

«Så. Han er død.»

Det var hennes egen stemme som sa det, og hun skjønnte ikke hvordan stemmen kunne være så rolig. Bare med en anelse skuffelse i seg. Som om mannen som lå der hadde narret henne.

«Ja, doña capitan. Han er død.»

Det var Jesús Duràn som sa det.

«Så ønsket altså Gud å straffe ham hardere enn det jeg ville.»

Ryggen hennes var rett, og hun gikk tilbake over det svakt rullende dekket uten å misse et steg, men veien fra formasten til akterskipet hadde aldri noen gang kjentes så lang. Hun ante mer enn så at Annik kom etter henne. Blikkene til sjøfolkene brant mot ryggen. Beundrende blikk, hatefulle blikk, foraktelige blikk, anerkjennende blikk, hun ante ikke. Kanskje alt det på en gang.

Nede i lugaren lot hun villig Annik kle av seg. Lå der på køyen og undret seg over tårene som ikke kom, slik hun hadde ventet. Hun så opp på statuen av Jomfru Maria, og som så mange ganger før syntes hun at statuen smilte svakt til henne.

«Er jeg et forferdelig menneske?» sa Isabella høyt. «Jeg trodde jeg skulle gråte, men jeg er sint. Sint for de tåpelige tyveriene. Sint fordi jeg ble tvunget til å dømme ham. Mest sint fordi det hele var så bortkastet.»

Annik svarte ikke. Hun visste at det var seg selv Isabella snakket til, og hun trengte ikke noe svar fra Annik. Eller kanskje var det til figuren av Jomfru Maria. Kanskje til og med figuren svarte, selv om Annik aldri hadde hørt den si noe. Sean O'Malley påsto at figuren snakket til ham.

Annik konsentrerte seg om klærne og den mørbankete kroppen til Isabella. Hun lot hendene si det som munnen tidde med. At ikke hundre døde Tom Whiter kunne rokke ved hennes lojalitet.

Skipsklokken slo syv glass. Klokka var halv tolv, og Isabella gikk opp på dekk, kledd i sine vanlige klær, men uten den tresnutede hatten. Håret hennes var ikke helt tørt, skulderen verket, og hun haltet svakt på det venstre benet. Hun gløttet bort mot der White hadde ligget. Dekket var svabret, og det var ingen tegn til at Tom White noen sinne hadde eksistert.

«Santa Sofia» krysset igjen tappert i motvinden, på stødig kurs mot Barbados.

Isabella betraktet solglitret leke med bølgene. Hvor var det blitt av White? Burde de ikke holde en slags begravelse over mannen? Det var da deres kristne plikt? Hun kunne nesten ikke tro det, dersom de bare hadde dumpet liket over rekka.

En ting visste hun ihvertfall, at hvis de hadde gjort det så enkelt, så hadde de gjort det for hennes skyld. Hun ropte på Sean, som kom springende så fort som de tynne beina kunne bære ham.

For Sean var Isabella nest etter Jomfru Maria. Doña capitan hadde reddet ham fra kaptein Perez perverse seksuelle tilbøyeligheter. Kroppen hans var ikke lenger gul og blå av slag og spark. De lusingene han fikk nå syntes han var mest som vennlige klaps. Det ville vært for rart ombord på et skip, dersom dekksgutten plutselig ikke skulle ha noe juling.

«Ja, señorita doña capitan?»

«Sean, ikke si til noen at jeg har spurt, men fortell meg hva de gjorde med Mr.White.»

«Førstestyrmann Navarro leste fra Bibelen, og så kastet de ham på sjøen, señorita doña capitan.»

«Takk, Sean. Det var det jeg ville vite.»

Under måltidet var det en merkelig stemning. Ingen snakket om det som alle tenkte på. Inntil Isabella mellom to munnfuller så direkte på førstestyrmann Navarro.

«Jeg trodde det var kapteinens plikt å være til stede ved begravelser ombord, styrmann?» sa hun. Stemmen var uskyldig, men det var en stålkant der inne et sted.

Småsnakket omkring bordet bråstanset. Styrmannen tygget langsomt, og svelget.

«Det er det, kaptein. Jeg tenkte likevel jeg skulle spare Dem for bryderiet... denne gangen. Omstendighetene tatt i betraktning.»

Isabella nikket. Hun ante at Annik så misbilligende på henne, men ignorerte det glatt. Den rettesettende tonen i stemmen hennes var der fremdeles, da hun fortsatte.

«Jeg takker for det, førstestyrmann. Men jeg forsikrer Dem, jeg er fullt ut i stand til å ivareta slike kapteinsplikter. Uansett omstendigheter.»

Navarro bøyde hodet, og stemmen hans var lav og anstrengt da han svarte.

«Jeg forstår, *doña capitan*. Det skal ikke gjenta seg.»

Etterpå ble tonen omkring bordet faktisk lettere, og for første gang fortalte Isabella hva som egentlig hadde skjedd da hun dykket ned etter White. Hvordan en ulykksalig knute på tauet hadde satt seg fast i en sprekke under kjølen og hindret dem i å dra White rundt.

Navarro rynket brynene.

«Jeg skjønner ikke riktig,» sa han. «En slik knute ville kunnet hindre oss i å dra ham rundt, men vi greide ikke å dra ham tilbake heller?»

«Såvidt jeg skjønnte var han god til å svømme,» supplerte Jesús Duràn. «Selv lenket burde han kunnet greie å løsne tauet.»

«Det vet jeg ikke om jeg er så enig i,» innvendte båtsmannsmate Ferreira, som i likhet med

Duràn var blitt midlertidig forfremmet på grunn av offisersmangelen ombord. «Mennene kilte nok tauet temmelig godt fast, så hardt som de drog.»

«Jeg vet ikke annet enn det jeg så,» sa Isabella. «Og resultatet kjenner vi alle.»

«De har ihvertfall ingen ting å bebreide Dem selv for, kaptein,» sa Ferreira. «De dømte ham rettfærdig. Mildere enn noen kaptein jeg kjenner ville ha gjort. Og det var fryktelig snarrådig det de gjorde, da De dykket ned for å redde ham. Ikke en gang engelskmennene ombord påstår noe annet.»

I det relativt åpne farvannet de var i, seilte skipet ufortrødent videre gjennom den månelyste natten. Isabella lå der og hørte pusten til Annik, og visste at hun ikke sov.

«Javel, Annik.» sa Isabella plutselig. «Kom med det.»

«Hva da, Doña Isabella? Jeg ikke forstår?»

«Ha. Den uskyldige tonen der kan du glemme. Du er sint på meg. Jeg vil vite hva det er.»

«Du vil vite det, señorita? Helt sikkert?»

«Ja, jeg vil det. Jeg orker ikke surmuling. Spytt ut!»

Annik trakk pusten, og da orda kom var det som om hun bokstavelig talt spyttet dem ut.

«Jeg synes du ikke skulle behandle førstestyrmann Navarro slik dårlig. Han mye bra mann, og han ville det beste, Doña Isabella. For deg.»

Isabella motsto fristelsen til å utbryte et «aha». Istedet svarte hun helt rolig.

«Jeg behandlet ikke førstestyrmannen dårlig, Annik. Jeg fortalte ham at han hadde behandlet *meg* dårlig. Hvis han fortsetter slik, vil snart mannskapet se på ham som den egentlige kapteinen ombord. De kan jo ikke unngå å legge merke til at han gjør ganske mye av det som jeg burde ha gjort. Som jeg ikke kan gjøre, fordi jeg ennå ikke mestrer det. Men alt jeg kan, må jeg gjøre. Han skjønnte hva jeg mente. Det gjorde altså ikke du.»

Annik svarte ingen ting. Ble liggende i et par lange minutter før stemmen hennes kom tilbake. Med tre små ord som skjulte mye mening.

«Godnatt, Doña Isabella.»

«Godnatt, Annik.»

Søvnen kom fort til dem begge, etter det.

Isabella svømte ned og ned og ned gjennom grønt sjøvann. Mot den druknende skikkelsen der nede under kjølen. Og med ett så hun at det var enda en person der nede. En som likt en flue satt ganske uanfektet på kjølen med hodet ned. Han holdt et godt tak i tauet som var knytt omkring magen på Tom White og hindret ham i å røre seg.

I det samme han så Isabella så mannen på kjølen opp på henne og sa noe til henne som hun ikke kunne høre. Så lo han. En liten krabbe kom krypende ut av munnen hans, og kravlet hurtig videre ned over brystkassen, inn under frakken. Og med ett kunne Isabella høre stemmen hans gjennom vannet:

«Forstår du nå, dumme, svake jentunge?» sa spøkelset triumferende. «Dette skipet er mitt, bare mitt. Det er jeg som skal dømme tyver og mytterister, ikke du! Og som du vet så dømmer jeg dem alltid til døden.»

KAPITTEL 4

Barbados hovedstad Bridgetown var en Engelsk by i et tropisk landskap. For bare få år tilbake hadde Barbados hatt en befolkning på rundt førti tusen hvite, de fleste småbrukere. Nå var disse på full fart ut, eiendommene deres var slukt av de store plantasjeierne og farmerne selv ble erstattet med slaver fra Afrika.

Da portugiserne ankom øya bodde det visstnok fremdeles indianere der. Portugiserne drog videre, og etterlot seg noen villsvin som formerte seg og var tallrike da engelske settlere kom dit i 1627. Men da var det ingen indianere igjen. Noen mente at de hadde dødd av sykdommer som de hvite hadde hatt med seg.

Villsvinene ville også snart være borte. Plantasjeeierne overgikk hverandre i å arrangere svære jaktselskap som slaktet dyra ned langt forttere enn de på noen måte kunne greie å formere seg.

Øya i seg selv var ikke så stor, og silhuetten heller ikke særlig ruvende. Det ble sagt at det hendte at skip fra Europa som skulle dit, slett ikke fant den, og seilte forbi.

Isabella visste lite eller ingen ting om Bridgetown. Hun visste ikke så mye om Barbados heller. Det var kun andre gangen i hennes liv at Isabella kom til denne byen, men tross det kjente hun en underlig følelse av hjemkomst. Naturligvis helt uten grunn. Hun ristet irritert på hodet. Hvorfor i all verden skulle hun føle noe som helst for denne øya og denne byen? Full av arrogante engelskmenn, som så på henne og andre spanjoler med mistro eller til og med hat.

Men det var likevel grunner til at hjertet hennes banket forttere da «Santa Sofia» nærmet seg byen. Annik ville antakelig ymtet frampå om at det var den unge viseguvernøren John Penrose som hadde skylden for Isabellas gjensynsglede med Bridgetown, og kanskje ville hun hatt litt rett, men ikke mye.

Det var faktisk noe annet der som var langt viktigere her for doña capitan.

Et trettitall seilskip lå enten for anker eller langs kaiene, men øynene hennes så bare ett. «La Águila» var ikke det største skipet, ikke på langt nær. En enorm klumpete galleon av umiskjennelig spansk opphav, men med engelsk flagg, lå i det ytre havnebassenget. Et skip med en besetning på et par-tre hundre mann, og med doble rekker med kanonporter langs skutesidene. Likevel så «La Águila» farligere ut. En rovfugl blant en flokk fete høns.

Det virket nesten som et mirakel nå, at Isabella virkelig hadde gått til angrep på fregatten med et skip som Santa Sofia, og tvunget den til overgivelse. Overraskelsesmomentet hadde nok vært avgjørende, og dristigheten.

«Den Hellige Jomfruen var nok på min side den dagen. På min. Ikke med Juan Hernandez og de mektige mennene som myrdet min far.»

Riggen var fremdeles bare delvis reparert, og mye arbeid stod igjen før skuta var seilingsklar.

Men det fikk ikke hjelpe. Isabella var fullt ut villig til å vente. Hun ville ikke gå ut igjen med bare «Santa Sofia». Hvis det knep med penger kunne hun til og med tenke seg å selge «Santa Sofia».

«Komplett med Felipe Perez spøkelse,» mumlet hun.

«Hva sa du?» spurte Annik som stod ved siden av henne.

«Ingen verdens ting.» Isabella snudde seg og ropte til Navarro. «Gå så nær opp til «La Águila» som mulig, styrmann, før du lar ankeret gå!»

Sjøen var roligere her i le av øya, men uberegnelige kastevinder gjorde ikke manøvreringen av skuta helt enkel.

De gled forbi under kanonportene til den store galleonen, og et par av sjøfolkene ved rekka kastet såvidt et likegyldig blikk ned på «Santa Sofia» i det de passerte.

Annik så verken på galleonen eller på «La Águila», hun så andre veien. Opp mot plantasjene som lå over byen, hvite hus omgitt av frodig grønnhet.

«Jeg håper han guvernørvennen din be oss opp til sitt hus, señorita Isabella,» sa hun oppspilt. «Så vi endelig få bruke de vakre kjolene som den flinke Miss Tuesday Smith sydd til oss.»

«Viseguvernør, Annik,» rettet Isabella henne. «Og han er slett ikke «min». Ikke på noen som helst måte. Penrose er gift, du må ikke glemme det.» Hun pekte. «Jeg synes forresten at du skulle se på han som står ved rekka der og vinker så voldsomt, i stedet for å se på husene i åssiden.»

Ved rekka på «La Águila» stod Isaac Belbin og vinket, og nå ropte han også.

«Hello der, kaptein, og hei Annik, jenta mi!»

Han sa noe mer også, men ble overdøvet av levenet fra ankerkjettingen. Annik strøk hånden febrilsk over håret. Så ned på den vide ballongbuksen og jakken som skjulte de kvinnelige formene hennes. Det var noe skyldbetyngt i øynene hennes da hun løftet blikket opp mot Belbin. Et øyeblikk hadde hun helt glemt ham, og det enda hun hadde sett fram til å se ham igjen i mange dager.

«Åh, Gud, Doña Isabella, hvordan jeg se ut?» sa hun lavt til Isabella. Men før Isabella fikk svart skrek hun til Belbin, mens hun vinket om mulig enda voldsommere enn det han hadde gjort; «Hei, Isaac!»

«Du ser ut som en bysegutt, og du høres ut som en torgkone fra Sevilla,» sa Isabella.

Men hun sa det veldig lavt. Hun hadde problemer med følelsene sine, og ergret seg over det. Det stikket hun følte inne i seg var utvilsomt sjalusi, men på hvem og for hva, det visste hun ikke. Dette skulle være en glad stund.

Det ble satt en liten båt på vannet, og Isabella og Annik ble rodd over til «La Águila». Isabella syntes robåten danset vilt under henne et øyeblikk. Den skrapte mot skutėsida, før José Puentes fikk støtt fra med åra.

«Se deg for!» glefset Isabella, men tok seg i det. Det var neppe første gang gamle Puentes satt i en robåt. Han fikk kontroll med et par kraftige åretak.

«Unnskyld, kaptein.»

Isabella prøvde å smile, men magen hennes hoppet opp i brystkassa i samme øyeblikk, for deretter å falle like fort igjen.

«De sier at slik skvalpesjø som dette kan bevege en liten båt på førtissju forskjellige måter i løpet av ett eneste minutt, kaptein,» sa Puentes.

Kanskje senere ville hun synes at det var en interessant opplysning, men akkurat nå hadde hun problemer med å holde den usalige blandingen av beskøyter og sitronsaft og saltkjøtt og litt for mye vin på plass.

«Nei,» tenkte hun. *«Dette kan ikke være sant. Jeg kan ikke bli sjøsyk nå, når jeg ikke har vært det før. Ikke her. I denne robåten. Inne på havnen i Bridgetown.»*

Hun ville ikke kunne bære den skammen. Ikke slik foran øynene til sjøfolkene. De ville le av henne. Hun bet seg i leppen til hun kjente smaken av blod. Hun gløttet bort på Annik, og skjønte at hun hadde det noenlunde likedan.

Det var imidlertid bare ti-femten åretak mellom de to skipene. Å komme opp i leideren som hang ned langs skutescida på «La Águila» kjentes nesten som å få fast grunn under føttene. Kvalmen forsvant like fort som den hadde kommet, ble til et murrende ubehag som snart bare ville være borte det også. Hender strakte seg ned mot dem og hjalp dem opp, og Isabella så opp i det smilende ansiktet til annenstyrmann Gonçalves. Det lure portugiserfjeset hans var fylt av gjensynsglede, og Isabella kjente seg ganske rørt over det.

«Velkommen ombord, *capitao!* Vi begynte sannelig å lure på hvor det ble av dere?»

Isabella børstet av klærne sine. Prøvde å ta inn skuta med ett eneste blick. Hun hadde nesten glemt hvor stor den var i forhold til «Santa Sofia». Mastene syntes å rekke like til himmelen. Hun håndhilste på Belbin før han fikk lov til å konsentrere seg om Annik.

«Isaac, jeg holde på å bli sjøsyk, slik som den fordømte vesle jolle danse omkring,» klaget Annik.

«Vi hadde motvind hele veien,» sa Isabella til Gonçalves. «Hadde ikke dere det?»

Gonçalves gjorde en håndbevegelse som syntes å fange inne hele skuta. Øynene hans lyste av stolthet, som om det var sin egen skute han snakket om, og i praksis hadde det jo vært det i noen uker. Han hadde vært fungerende kaptein ombord på «La Águila» siden de skiltes.

«Hun er et vidunder, kaptein. Fullblods. Et rasedyr. Selv med riggen skutt halvvegs i filler og fokkemasten nødtørftig reparert seilte hun bedre enn noe skip jeg har vært med på å føre.»

Isabella nikket anerkjennende.

«Dere har alt kommet godt i gang med reparasjonen?»

«Med god hjelp av viseguvernør Penrose,» sa Belbin. «Han har skaffet oss alt vi trenger av håndverkere og materialer og redskap. Han ble meget interessert i skuta, især fordi den jo er bygget i England. Men forøvrig må jeg si at jeg ikke har så mye godt å si om folk på denne øya, kaptein. Jeg er redd en stor del av den hvite befolkningen i Bridgetown er noe fordømt kjeltringpakk.»

Det varmet Isabella å høre at Penrose virkelig hadde vist seg å være den vennen som hun hadde trodd han ville være.

Gonçalves sendte Belbin et blikk som fortalte Isabella at disse to nok måtte hatt sine små sammenstøt siden sist hun hadde sett dem, og annenstyrmannen var tydeligvis ganske uenig i båtsmannens evaluering av Bridgetowns beboere. Men han kommenterte det ikke. Snakket i stedet om skuta.

«Hun hadde ingen betydelige skader på selve skroget,» sa han. «Ikke ett av skuddene våre gikk inn under vannlinjen. Heldigvis.»

«Når er hun seilingsklar?»

Belbin nølte. Forstod at Isabella helst ønsket å høre at skuta kunne seile når som helst. Eller snart. I morgen. Senest i overmorgen.

«Om en tre ukers tid. Ikke særlig mye før, er jeg redd. Ikke bare fordi skuta må repareres. Vi må proviantere, og vi har for lite mannskap, og jeg er svært usikker på kvaliteten på de folkene vi får tak i her.»

«Så lenge?»

Isabella greide ikke å holde det vesle utbruddet tilbake. Belbin så spørrende på henne.

«Hun *kan* naturligvis seile, så snart den nye masten er på plass, om et par dager. Dersom det haster av noen spesiell grunn...?»

«Nei. Ingen spesiell grunn,» sa hun, nokså tvert.

Isabella kjente seg skuffet. Det han sa stemte jo godt med det hun hadde tenkt på forhånd. Hadde egentlig fryktet det verre, men det var en ting hva hun trodde, noe annet hva hun innerst inne hadde håpet. Hun kjente trang til å komme i gang, seile ut, realisere noen planer, eller om så bare leke med tilfeldighetene, la vinden blåse seg dit den ville.

«Herregud, Doña Isabella, dette her være reneste luksus det!»

Anniks utbrudd var en kommentar til lugaren deres på «La Águila», og Isabella motsa henne ikke. I forhold til den enkle, spartanske kapteinslugaren ombord på «Santa Sofia» var dette virkelig luksus. Og Isabella kjente seg underlig splittet. Hun likte det, og hun likte det ikke. Den adelige bortskjemte overklasssepiken i henne hadde ingen betenkeligheter. Luksus var det naturlige tilstanden et overklasse menneske som henne skulle eksistere i. I forhold til det som en adelig spansk pike kunne omgi seg med av vakre ting og klær var dette i grunnen bare så måtelig. Men om adelsfrøken Isabella syntes dette var greit, så protesterte kaptein Isabella i henne. Voldsomt.

«Se! Fargede glassruter?» fortsatte Annik. «Nesten ordentlige senger? Kommode med speil.»

Isabella åpnet et skap, der det hang klær. Mannsklær med gullbroderier og blonder og rysj. Det var dråpen som fikk begeret til å flyte over.

«Og hvem si at menn ikke være jålete?» utbrøt Annik.

«Det har jeg aldri sagt. Menn er jålete.»

Annik knep øynene sammen til de var to smale striper.

«Frøken Isabella,» sa hun. «Noe være galt. Jeg kjenner deg for godt.»

«Galt?» Med ett gnistret det i øynene hennes. «Ingen verdens ting er galt. Men mesteparten av dette krimskramset skal ut,» knurret hun. «Det skal se ut som det lever sjøfolk her, ikke fordømte landkrabber!»

Annik så forskrekket ut, men sa ingen ting. Øynene til Isabella myknet, og et øyeblikk så hun desperat angerfull ut, men hun overvant svakheten. Blikket hennes stoppet imidlertid ved kommoden og speilet.

«Men den der må naturligvis få stå,» sa hun. «Vi får bruk for den når vi skal kle oss om til damer. For det skal vi jo av og til.»

Annik åpnet munnen og lukket den langsomt igjen. Isabella visste hva hun hadde vært nær ved å si, og blikket hennes advarte Annik. Absolutt logisk kunne ingen som helst kreve av Isabella at hun skulle være.

Hun ryddet plass for Maria-statuen sin ved køya noen timer senere. Lugaren hadde mistet det meste av luksupreget, selv om skapene og kommoden fremdeles var her. Belbin hadde fått ordre om å selge unna alt det som de ikke hadde bruk for. Lugaren så kanskje nok litt mer spartansk ut nå, men respekten hun leste i øynene til Navarro var mye mer verd enn de tingene hun hadde kvittet seg med. Annenstyrmann Gonçalves skjønnte derimot lite av det hele, men han sa ihvertfall ingen ting. I grunnen var Isabella like forundret som han.

«*Hjertet ditt har heldigvis skjont mer enn hodet ditt gjør, kjære Isabella,*» sa Den Hellige Jomfruen.

Isabella bøyde hodet.

«Hvis du sier det, så er det sant, Hellige Jomfru,» sa hun ydmykt. «Så hjelp meg du til å gjøre det som er sant og rett.»

Jomfru Maria hadde ingen motforestillinger mot det.

Oppe på dekk stod annenstyrmannen og Annik i noe som så ut til å være fortrolig samtale, men da Isabella kom nærmere hørte hun at det bare var Gonçalves som benyttet anledningen til å skryte av sine mannlige fortrinn til det nærmeste tilgjengelige vesen av hunkjønn. Han slo armene ut mot byen, der lampene ble nå ble tent, enda solen såvidt var sunket i havet på den andre siden av øya. Byen og øya lå som en stor, rundrygget skygge mot himmelen og de små menneskelysene liknet bleke små stjerner.

«Byen vil savne Gonçalves i kveld, *senhorita* van Gennip. Byens damer vil savne *capitao* Gonçalves. Og hvor de vil savne ham når vi reiser. Ah, De aner ikke.»

«Ja, jeg synes Isaac si noe om et visst hus med dårlig rykte...»

Gonçalves hørte heldigvis ikke det, fordi han var i ferd med å utstøte et langt og lengtende sukk.

«Kanskje de vil begå selvmord for min skyld?»

Stemmen til Annik kom tilbake, breddfull av ert.

«Nåå, styrmann. Såvidt jeg huske De ikke ha så mye å tilby damene?»

Denne gangen hørte annestyrmannen det.

«Hva? Hva vet De om det? Hva mener De?»

Gonçalves hørtes rent skrekkslagen ut, men Annik var i det ubarmhjertige hjørnet nå. En slik maskulin selvgodhet som dette så hun det som sin soleklare plikt å rigge ned.

«De må huske at da De fremdeles tro at jeg var mann, så stod De ofte ganger ved rekka på «Santa Sofia» og pisse mens De prate i vei om vind og vær.»

Hvis ord hadde kunnet drepe, ville annenstyrmannen nå hatt minst lungebetennelse. Han gispet etter luft. Isabella gikk uvilkårlig et steg tilbake, inn i skyggene bak stormasten. Hun skjønte at annenstyrmannen ville synes det var helt forferdelig dersom noen skulle vært vitne til dette lumske og lattervekkende bakholdsangrepet mot hans mannsære.

«Du...De så den ikke i rette øyeblikket, frøken van Gennip!»

Da begynte Annik å le høyt, og Gonçalves flyktet. Noen sekunder senere hørte de ham skjelle og smelle på noen lengre forut.

«Annik, du skulle ikke ertet ham,» sa Isabella.

Annik skvatt, og snudde seg brått.

«Der er De, señorita. Jeg akkurat skulle til å gå ned. Jeg bare stå og beundre den by. Isaac kalle den jævla drittby, men den likevel vakker på avstand.»

Isabella rynket brynene.

«Annik! Du hørte utmerket godt hva jeg sa!»

«Jada. Men det være ganske morsomt? Ikke noe farlig?»

«Jeg vet sannelig ikke. Dette er nok ikke helt lett for Gonçalves. Hørte du ikke at han kalte seg selv for «kaptein»? I praksis var han jo det til vi kom. Kaptein på det flotteste skipet på havna. Og så er han med ett bare annenstyrmann igjen.»

«Åh. Det tenke jeg ikke på.»

«Jeg skulle ønske jeg kunne stole helt på ham. Jeg prøver, men jeg blir aldri helt sikker.»

Isabella ble stående uten å si noe mer. Så mot byen hun også. Solen hadde druknet. Månen overtok nå. Riktige stjerner sprang fram på himmelen og kappskinte med lysene fra vinduene inne i byen. Vinden hadde dreid og spaknet ganske mye. Det var såvidt skuta beveget seg under henne.

«Jeg skulle vært glad,» tenkte hun. «Jeg er glad,» rettet hun seg selv. «Du skulle sett meg nå, far. Jeg står ombord på den vakreste skute som noen kaptein kunne ønske seg. Erobrer fra de som drepte deg. Du ville vært stolt av meg. Eller ville du kanskje ikke det?»

«Åh, min stakkars Isabella,» sa Annik. Men hun sa det sa lavt at Isabella umulig kunne høre det.

Skipsklokken slo fire glass. Til og med skipsklokken hadde en annen og dypere klang her ombord. Det var en av de originale tingene som var igjen ombord fra før spanjerne hadde overtatt den. Det engelske navnet på skuta stod der ennå, og årstallet for byggingen. «Queen Boadicea», London, 1649.

Isabella syntes «Boadicea» var et merkelig navn på en engelsk dronning. Hun fikk spørre Belbin om det. Eller kanskje heller viseguvernør Penrose.

Et lys flakket bak henne, en kampanlykt ble tent, og det gule skjæret gjorde plutselig både havet og himmelen mørkere.

«Unnskyld? Señorita Doña Capitan?»

Den lyse stemmen og noe spesielle tiltaleformen fortalte Isabella straks hvem det var som snakket til henne, enda før hun snudde seg. Blant de av mannskapet som hun hadde sørget for å få med seg over fra «Santa Sofia» med en gang hadde dekksgutten Sean O'Malley vært en av de selvskevne.

«Ja, Sean? Hva er det?»

«De skulle stukket ham mange ganger, señorita Doña Capitan. Så kanskje han ikke ville kommet tilbake fra Helvete.»

Isabella var borte hos dekksgutten i samme nå. Grep tak rundt de tynne armene hans. Kanskje hardere enn hun burde, for han ynket seg med det samme.

«Hva snakker du om, forklar deg, hvem er det du mener?»

Isabella kjente en isnende redsel krype nedetter ryggraden, og hun visste hva gutten ville si enda før han sa det.

«Kaptein Perez. Han var ombord på «Santa Sofia», men nå er han her. Han satt ved siden av meg i jolla, og han lo en masse. Ingen andre enn jeg så ham, det er jeg sikker på. Jeg er så redd ham, Señorita Doña Capitan. De må drepe ham igjen. Veldig fort må De drepe ham.»

«Ja, Sean det skal jeg. Det må jeg.»

«Hvis bare noen kunne fortelle meg hvordan jeg skal drepe en som allerede er død,» tenkte hun.

KAPITTEL 5

Innen natten var over skjedde en uforklarlig ulykke ombord på «La Águila». Klokka halv fire, like etter at vakten hadde slått syv glass falt en mann ned fra øvre merserå. Ingen hadde sett ham klatre opp, ingen visste hva han skulle der oppe. Mannen arbeidet i byssa, og hadde ingen ting i riggen å gjøre. Han hadde ropt ned, men ingen skjønte hva han ropte. Deretter falt han som en sekk.

Isabella drømte at Mariastatuen ble levende. Ble til en moderlig vakker kvinne, som satte seg på sengekanten hennes, tok hånden hennes varsomt i sin.

«Isabella, det er en stor ondskap løs på skipet ditt. Han kan ikke komme nær deg, men han vil ødelegge alt du er glad i. Det kommer imidlertid en som vil hjelpe deg. Ta imot den hjelpen.»

Isabella slo opp øynene mot mørket. Var nær ved å rope på Annik, før hun husket at Annik ikke lå her i natt. Uten at noe var blitt sagt eller avtalt hadde Isabella bare stilltiende godtatt at Annik hadde gått til Belbins lugar denne natten. Hva annet kunne hun gjøre enn å godta det? Alt annet ville være å skyve fra seg to av de mennewkene hun satte størst pris på i verden. Hun hadde ikke råd til det.

«Jeg er trygg her,» sa hun høyt mot mørket. «Jeg er ikke alene. *Hun* våker over meg.»

Det falt ikke Isabella inn å tvile på at kaptein Perez spøkelse var ekte. Spøkelser og gjenferd, onde ånder, demoner, djevler og underjordiske. Man kunne velge å tro på slikt eller la være. De eksisterte ganske enkelt. Ingen tvilte på det. Ihvertfall ingen som Isabella kjente.

I det samme hørte Isabella skriket. Etterfugt av et bløtt, ekkelt dunk. Hun tente lampen, og var kommet i klærne allerede før det banket på døren hennes.

«Kaptein, det har skjedd en ulykke! Styrmannen ba meg varsle Dem.»

«Jeg kommer.»

Det var egentlig ikke stort hun kunne gjøre. Hun kjente ikke en gang mannen som var død ved navn. Ikke fordi hun ikke hadde hørt navnet, men fordi det var langt og nesten umulig å uttale. Alt hun visste var at han var engelskmann, og at han hadde fulgt skipet fra England, til det ble først erobret av spanierne, og nå altså av pirater – det vil si av Isabella.

Skipslegen, doktor Castro Delgado, sto bøyd over mannen som lå der. Men det var naturligvis ingen ting han kunne gjøre. Den døde var en ung mann. Nitten-tjue år. Måtte ha vært bare vært bare guttungen da han reiste ut. Det hele virket totalt meningsløst.

Doktoren reiste seg møysommelig.

«Merkelig. Jeg kunne banne på at han prøvde å si noe.»

«Kunne De høre hva det var, doktor?»

Castro Delgado målte Isabella opp og ned. Han mislikte kvinner generelt og Isabella spesielt, og selv nå i en slik stund som dette, greide han ikke å skjule det. Følelsen var gjensidig, Isabella syntes den gamle geitebukken var pompøs og overpyntet. Ifølge Belbin også ganske udugelig. Absolutt en av dem hun hadde regnet med da hun hadde kalt menn for jålete. Men skipsleger var et alt for ettertraktet bytte til at hun frivillig ville gi slipp på ham.

«Det kunne være et navn. Eller en forbannelse.»

Isabella så skarpt på legen. Et navn. En forbannelse. Det var vel neppe helt det samme.

«Kunne De virkelig ikke høre om det var et navn eller en forbannelse?»

Øynene til Castro Delgado så intenst på henne, som om han ville være sikker på ikke å gå glipp av hennes reaksjon på det neste han sa.

«Señorita, jeg tror han sa *Satan*.»

Mennene som stod rundt mumlet seg imellom, flere korset seg, og noen så virkelig vettskremte ut. Sean O'Malley stod der også. Han var blek. Stirret på den døde med kulerunde øyne.

Isabella så ned på mannen som lå der på dekket. Når man så ansiktsuttrykket hans kunne man godt tro at han hadde dødd av skrekk.

«Og jeg vet hvilken djevel han så,» tenkte hun. «Og Sean vet det også.»

«Denne mannen kan vi ihvertfall gi en ordentlig begravelse i land,» sa hun høyt til Isaac Belbin. «Vil du ordne med formalitene for meg, Belbin? Prest og gravplass, og hva nå engelskmenn må ha for å komme i kristen jord. Så snart som mulig.»

«Javel, kaptein.»

Samme ettermiddag kom den invitasjonen til viseguvernør Penroses hus, som Annik hadde ønsket seg så sterkt. En tjener kom ombord for å overlevere invitasjonen.

Mennene som rodde ham så ut til å ta det for gitt at alle var like skipsvante som de selv, og det var så vidt den livrékledde tjeneren ikke fikk seg et ufrivillig bad før de fikk hjulpet ham ombord. Den hvite knestrømpen var våt til et stykke opp på leggen, og skoen måtte naturligvis være full av vann. Men ingen makt i verden kunne få tjeneren til å nedverdige seg til å la seg merke med noe slikt, til tross for at han laget våte spor etter seg på dørken.

Han rettet diskret på klærne, nikket like utstudert høflig som før, og overleverte høytidelig det lett parfymerte brevet fra viseguvernøren til Isabella.

«Jeg overbringer Dem de ærbødigste hilsener fra Hans Eksellense Viseguvernøren, *my lady*.» Ingen av mannskapet, ikke en gang Belbin, trakk på smilebåndet av tjenerens utstudert britiske manerer. Båtsmannen bare brummet ett eller annet som ingen hørte utenom ham selv. Humøret syntes plutselig å være gått helt ut av ikke bare Isaac Belbin, men av alle sammen, etter den merkelige dødsulykken ombord.

Døden i seg selv skremte ingen av sjømennene, ulykker og til og med drap var noe som de fleste hadde lært seg å leve med. En måtte bare godta at slutten kanskje kunne komme plutselig. En kule ut av mørket, en kniv eller en klubbe i et smug, drukning, fall fra riggen, til og med en hai kunne bli enden på det hele. Mange ville vel foretrekke det fremfor en eller annen snikende og langsam sykdom. De fleste bare sukket og fant seg stort sett i sin skjebne. Slik var Guds vilje. Eller ihvertfall kapteinens og styrmannens vilje.

Men når mannskapet begynte å mumle om overnaturlige krefter, demoner og spøkelser,

og kaste nervøse blikk rundt seg, da kunne selv de mest trofaste av dem brått bestemme seg til å gå fra borde.

Og *det* bekymret Isaac Belbin.

«Fredag? Ved tetid?» kommenterte Annik, som gløttet ned på brevet over skulderen til Annik.

«Annik,» sa Isabella irettesettende. «Dette brevet er ikke til deg. Og ikke ved tetid denne gangen. Vi skal være der til kvelds. For å ete middag.»

«Til kvelds? For å ete *middag*?»

«*Late dinner*, heter det,» sa Belbin, og så for en gangs skyld småfornærmet ut på britenes vegne.

«Unnskyld,» sa Annik. Men det hørtes ikke ut som unnskyld.

Isabella brettet sammen brevet, og nikket til tjeneren.

«Si til Sir Penrose at det er i orden. Fredag klokken halv syv.»

«Takk, *my lady*. En vogn vil vente Dem ved Pierhead. Adjø, *my lady*.»

Bevegelsene til tjeneren var enda stivere enn vanlig da han gikk mot leideren, og han greide ikke å forhindre en nervøs tungespiss i å gli fort over leppene i det han ble hjulpet over rekka.

«Stiv av høflighet, stiv av skrekk,» hvisket Annik. «Hvis den fyren falle i sjøen, han synke og drukne på flekken. Men han rekke helt sikkert å be om unnskyldning først.» Uten å trekke pusten fortsatte hun henvendt til Isabella: «Jeg allerede glede meg, Doña Isabella.»

Isabella så ikke på henne en gang. Så mot land. Mot de hvite husene i åssiden.

«Hvem har sagt at du skal være med, da, Annik?»

Det gikk ti sekunder før Isabella oppfattet at Annik ikke hadde svart. Hun så på forbauset på henne, og angret seg fryktelig med det samme. Annik så helt knust ut der hun sto. Stirret ned i eikeplankene som om hun prøvde å se tvers igjennom dem.

«Selvsagt skal du være med, Annik,» fortet hun seg å si. «Jeg bare erter deg.»

Annik så på Isabella, og øynene var store og fryktelig blanke.

«Det være visse *velDIG alvorlige ting* man ikke spøke med, señorita,» sa hun.

For en gangs skyld var Isabella uenig med Isaac Belbin.

Han kunne ikke forstå hvorfor hun ville bruke det han kalte «mer tid og penger enn nødvendig» for å få begravd en stakkars vanlig sjømann, som hun ikke en gang kjente godt nok til å huske navnet på.

Isabella kunne ha svart at det var fordi hun ikke ville at kaptein Perez spøkelse skulle kjenne noen slags triumf over det som hadde skjedd, men det svaret hørtes så sinnsvakt ut, at hun bare svarte at det skulle bli slik, fordi hun ville at det skulle bli slik. Punktum.

Hun hørte Belbin murre ett eller annet om «kvinnfolk», men ignorerte det glatt. Han hadde gjort det hun hadde bedt ham om, så fikk han heller skjelle og smelle litt, dersom han følte seg bedre av det. Sjømannen skulle begraves neste formiddag, og var allerede brakt i land. Han hadde ingen slektninger ifølge kameratene hans.

Bouvier hadde snekret sammen en enkel kiste. Presten ville lese fra Bibelen og holde en kort preken. Naturligvis mot betaling, men Isabella skjønte ikke hvordan Belbin skulle fått til en begravelse med mindre omkostninger. Det eneste måtte vært om de hadde dumpet mannen i havnebassenget.

Langt mer enn den døde mannen, bekymret Isabella seg om *årsaken* til at han var død. Hun tok Sean O'Malley til side, og spurte ham om han hadde sett noe mer til Perez. Sean ristet på hodet.

«Nei, señorita doña capitan. Men jeg kan føle at han er her. Og jeg drømte om ham i natt, til Den Hellige Jomfruen kom og jaget ham vekk.»

«Så er det godt vi har henne da, Sean.»

«*Det er hun som beskytter meg,*» tenkte Isabella. «*Det var det hun mente da hun sa han ikke kunne komme nær meg.*»

Gutten så opp på Isabella.

«Ja. Henne. Og Dem.»

Han pilte videre. I ett eller annet ærend. Det var nå en gang hans lodd ombord.

Ordene hans satt i henne lenge.

«*Jeg må gjøre noe, men hva. Jomfru Maria sa det kom hjelp, men jeg kan ikke vente for lenge. Ondskapen skal ikke få overta skipet. Ikke jage mannskapet.*»

Det hørtes kjekt og greit ut, men hun var egentlig like rådvill som før.

Isabella dro over til Navarro, på «Santa Sofia». Når alt kom til alt var det tross alt hans mening som betydde mest for henne. Av alle de som hadde valgt å bli med inn i den usikre framtiden hun kunne by dem, så hadde han hatt mest å tape, og likevel hadde han ikke nølt med å følge henne. Til og med ville han ofre det skipet han var så glad i, dersom hun forlangte det. Om enn ikke med glede. Hun forstod det.

Sjøen var ganske rolig. Hun ble ikke sjøsyk på turen over denne gangen.

Overstyrmannen hilste henne som om det var mange dager siden han hadde sett henne, han skjenket i to glass vin, og de snakket om været og om Bridgetown, før han spurte om ulykken.

Isabella ristet på hodet. Stirret ned i det nesten tomme rødvinglasset, før hun gløttet på skrå opp på Navarro.

«Jeg er ikke så sikker på at det var en ulykke.»

Navarro rynket brynene.

«Mener De... ble han drept?»

«I så fall av et spøkelse. Kaptein Perez spøkelse.»

Av en eller annen grunn hadde hun ventet at styrmannen skulle le, men naturligvis gjorde han ikke det. Styrmannen lo ikke. Lo aldri. Av og til hadde riktignok Isabella sett at det rykket svakt i munnvikene hans, men å kalle det for latter, det ville være å overdrive voldsomt.

«De har sett ham?»

Isabella nølte.

«Jeg vet ikke. Jeg drømte om ham. At det var han som holdt tauet, slik at White druknet. Sean O'Malley sier han satt i båten ved siden av ham, da de rodde over fra «Santa Sofia». *Jomfru Maria sa at det var en stor ondskap ombord på skipet.*»

Det siste sa hun ikke høyt, enda hun gjerne ville. I stedet føyde hun fort til: «Og den mannen. Han så ut som han var død av skrekk.»

Hun kunne ikke lese av ansiktsuttrykket til Navarro hva han tenkte. Om han trodde henne. Han skjenket i et par fingerbredder til med vin.

«Hmm. En kan sikkert bli mektig redd av å falle ned fra stor høyde. Det er en de tingene vi frykter mest. Å falle. Og den Sean O'Malley, han har en livlig fantasi. Guttunger har gjerne det.»

«Jentunger også?»

Isabella ønsket at hun ikke hadde sagt det. Det bare slapp ut. Spisst, nesevist. Som om hun virkelig var barnslig og dum. Heldigvis ristet Navarro bare på hodet.

«Tror De jeg mener det om Dem? Jeg prøver ikke å si at noen tar feil, eller at noen lyver. Jeg er bare en mistroisk gammel mann. Jeg er som den vantro Tomaso i Det Nye Testamente. Han som ville se naglegapene til Jesus. Jeg prøver å finne forklaringer som ikke vil gjøre Dem til en kaptein uten mannskap. Sjøfolk er fryktelig overtroiske, de må ikke glemme det. De er reddere for spøkelser enn for den nihalet katten.»

Isabella ble først flau, og så redd.

«Beklager, Navarro. Og jeg håper De har rett. Men jeg er redd skaden allerede er skjedd. Mannskapet hvisker allerede om gjenferd og onde makter.»

Navarro så på henne, som en far på en datter. Med stor kjærighet og uendelig bekymring.

«Da må Gud hjelpe oss, Doña Isabella.»

Isabella kjente en klump i magen, og følte at den vokste. Ble tung og hard og vond. Den hadde vært der helt siden White døde, og hun hadde kommet hit for at Navarro skulle hjelpe henne. I stedet hadde han fått henne til å innse at bare et mirakel kunne hjelpe henne nå. Perez kom til å greie etter sin død, det han ikke hadde maktet mens han levde.

Hun forsvant inn i sine egne tanker, og måtte spørre Navarro hva han hadde sagt for noe mer. Ett eller annet med en prest.

«Jeg sier at presten kanskje kan hjelpe? Drive ut ondskapen?»

Isabella slo hendene sammen.

«Naturligvis! Hvorfor tenkte jeg ikke på det?» Hun ble betenkt med det samme. «Men en anglikansk prest? Vil han gjøre det? For meg som er katolikk?»

Navarro trakk på skuldrene.

«Det er da engelskmenn ombord også. Dessuten har jeg til gode å møte en prest som ikke spisser ørene når han hører lyden av klingende mynt.»

Presten gjorde Navarros ord til skamme.

Rev. Geoffrey Powell var ingen rund, medgjørilig og folkekjær landsbyprest. Han var høy og

mager med fanatiske flammende øyne under buskede øyenbryn. Belbin hadde hørt rykter om at han var sendt hit til Barbados delvis som straff fordi han hadde hatt en eller annen teologisk uoverenstemmelse med en biskop. Men dersom Isabella hadde trodd at dette skulle gjøre ham til en slags «kjetter», og derfor mildere stemt mot slike som henne, så tok hun grundig feil.

Han var utvilsomt oppriktig forferdet ved tanken på at engelske protestanter skulle ha hyre på et skip der nesten alle offiserene var katolikker, og der kapteinen til og med var *kvinne*. Blikket han sendte Isabella i det hun ankom i sine mannsklær, med kårde i beltet og tresnutet hatt var en blanding av forferdelse, avsky og regelrett hat.

Antakelig var det kun denne «notoriske unge kvinnens» nå velkjente vennskap med viseguvernør Penrose som gjorde at han ikke forlangte at hun skulle holde seg langt vekk fra hans kjære St. Michaels kirke. Bridgetown var en liten by etter engelsk målestokk, og Powell hadde vett nok til å skjønne at viseguvernøren ikke var en mann som han uten videre kunne fornærme.

Inn i kirken skulle hun ihvertfall ikke få komme, det hadde han gjort helt klart for denne engelske båtsmannen, som tydeligvis fulgte henne som en lydig hund. Hvis hun skulle være til stede, så ville det hele måtte foregå ved graven. Innerst inne hadde presten håpet at dette skulle få Isabella til å holde seg borte, men Belbin hadde bare trukket på skuldrene og sagt at det var i orden for ham.

Pastoren hadde bestemt seg til å en kort og grei seremoni. Ferdig med det. Men synet av Isabella ble for mye for ham. Og ingen kunne forhindre ham i å tale over hvilket skriftsted han ville, selv i en begravelse.

Han leste, og ved hvert punktum så han på Isabella, som naturligvis ikke skjønnte et ord av hva han sa. Noen av de engelske sjømennene rørte forlegent på seg, men et par-tre så ut som de tok til seg ordene som presten sa. For det måtte naturligvis være sant, når det stod i *den* boken, og når presten selv leste det.

«*The head of every man is Christ,*» leste presten. «*The head of a woman is the man.*» Igjen så han megetsigende på Isabella. «*Man was not created for for the sake of the woman, but woman for the sake of the man.*»

«Hva sier han, Belbin?» hvisket Isabella forvirret.

Hun trodde dette skulle være en kort gravtale, men hun kjente ikke protestantenes ritualer godt nok til å si om dette var som det pleide å være eller ikke. Men en ting forstod hun. At han på en eller annen måte greide å snakke om henne.

«At mannen er kvinnens hode, kaptein. Og en masse om påkledning og at kvinner skal tie stille i forsamlinger.»

Båtsmannen sa det lett, som om det var uviktig, men øynene hans var forlegne. Forlegne og sinte.

Isabella ble ikke sint. Ikke med en gang. Hun ble mest skuffet. Denne mannen var altså ikke den som Den Hellige Jomfruen hadde snakket om. Han som skulle hjelpe henne. I grunnen burde hun skjönt det straks. Øynene hans var kalde og døde som øynene på en fisk. Det som kom ut av munnen var som kråkeskratt, og ikke stort mer forståelig for henne.

Han minte henne om Juan Hernandez. Den uhyggelige inkvisisjonsagenten som hadde

arrestert hennes far, og som Annik hadde skutt. Og med ett skjønte hun hva det var han prøvde å gjøre. Og at han holdt på å lykkes med det. Øyekastene som noen av de engelske sjømennene sendte henne, fortalte det mer enn ord.

Plutselig *var* det Hernandez hun så, stå der og slynge beskyldninger og forbannelser mot henne, og hun rygget uvilkårlig et steg bakover. Så var han også kommet tilbake fra de døde, for å plage henne, akkurat som den djevelske kapteinen. Hånden hennes gikk automatisk mot kården. Den hadde reddet henne før, den kunne redde henne igjen.

«Stopp ham, Belbin,» hvisket hun. «Stopp ham *straks*, før jeg må gjøre det.»

Isaak Belbin så forferdet på Isabella. Så hvordan hun med ett forandret seg. Han hadde ikke sett henne slik siden sjøslaget der de hadde erobret «La Águila». Øynene hennes var blitt smale streker. Hun liknet en rovkatt før den angriper. Hun hadde glemt at hun var på en kirkegård. Glemt den døde. At mannen foran henne var en prest. Alt hun visste var at han var en fiende, og at han prøvde å ødelegge henne. Hun kunne ikke la ham få gjøre det.

Belbin gikk fort bort til presten, og hvisket ham noe i øret.

«Nei. Hva i all verden er det De tillater dem!»

Et øyeblikk så presten rasende ut, men Belbin grep ham i skulderen, og sa enda noe. Presten så på Isabella. Øynene deres møttes, og det var prestens blick som vek unna.

Resten av seremonien var fort overstått.

«Hva sa du til ham?» spurte Isabella.

«At De ville drepe ham, hvis han ikke holdt kjeft. Var ikke det sant?»

Isabella lo en hakkende, rar latter. Ikke fordi hun følte trang til å le, men fordi hun ikke ville begynne å gråte.

«Jeg vet ikke, Isaac. Jeg vet det virkelig ikke.»

«I tillegg sa jeg at hvis han ikke oppførte seg som folk, så ville han ikke få betaling.» Belbin flirte. «*Da* ble han redd da!»

Ingen hadde naturligvis hørt hva Isaac Belbin hadde hvisket til presten, men de fleste hadde nok likevel oppfattet at noe hadde foregått. At det hadde kommet til en eller annen slags konfrontasjon mellom Isabella og den protestantiske presten, og at hun hadde kuet ham. Stirret ham i senk. Hvis noen var forferdet over det, så viste de det ihvertfall ikke, og de var heller ikke særlig forundret over at presten tilsynelatende hadde gitt seg.

De fleste var antakelig mest opptatt av at de hadde fått fri etter begravelsen, og alle fjernet seg raskt i retning av havna, og nærmeste kneipe. Der de naturligvis ville utbringe minst en skål for den avdøde. Noen syntes til og med å misunne den døde. Som ble begravet i kristen jord, ulikt så mange andre døde sjømenn.

«Han kommer til himmelen straks på timen, etter en slik begravelse!» påsto en av engelskmennene, mens en annen framholdt at den avdøde vel ikke hadde vært *helt* syndfri. Så sikker kunne man ikke være. Men at en fin begravelse hjalp, det gjorde den nok.

«Kaptein de Santillan?»

En liten snørrete guttunge så opp på Isabella. Han holdt et sammenbrettet papirark i hånden.

«Ja?»

«Jeg skulle levere dette brevet til Dem.»

Hun tok brevet, og han gikk sin vei før hun fikk sagt så mye som takk.

«Det var da svært,» mumlet hun. «To brev på kort tid. Er jeg så populær?»

Hun glattet papirarket, som ikke hadde sluppet helt uskadet unna transporten. Beskjeden var kort og rett på sak.

«De har et problem som jeg kanskje kan hjelpe Dem med. Jeg har et problem som De kan hjelpe meg med. Kom straks til min systue. De vet hvor den er. Ærbødigst, Miss Tuesday Smith.»

Isabella brettet brevet omhyggelig sammen, og puttet det i lommen.

«Båtsmann, jeg skal ikke tilbake til skipet. Jeg skal til sydamen, og du skal eskortere meg dit.»

Belbin så forbauset ut, men han protesterte ikke. Han sukket bare litt. Livet hadde sannelig ikke vært helt enkelt siden han møtte denne viljesterke unge damen på vertshuset «Den Hvite Måke» i Sevilla for noe som syntes som hundre år siden.

Tuesday Smiths systue lå på den andre siden av byen, og han kjente ingen som helst trang til å gå dit.

«Hvor ble det av gutten?» spurte han. Men fikk øye på ham i det samme han hadde sagt det, ropte etter ham, og vinket. «Hei boy, vil du tjene en penny?»

Ordene var ren magi. En virvel av ivrige bein, og gutten var borte hos Belbin.

«Yes mister, hva kan jeg gjøre for Dem, mister?»

«Skaff oss en hestedrosje.»

«De mener hest og vogn, mister?»

«Akkurat, gutt. Og helst noen til å kjøre den.»

Ironien gikk gutten hus forbi.

«Naturligvis, mister. For to penny, mister.»

Belbin så ut som han ikke trodde sine egne ører.

«Hva?» utbrøt han.

«For to penny, mister,» gjentok gutten freidig.

Belbin åpnet munnen og lukket den langsomt igjen. Nikket irritert.

«All right. Men i min ungdom ville vi fått en ørefik i stedet for betaling, dersom vi oppførte oss slik.»

«Det må være lenge siden, mister,» ropte gutten i det han sprang.

Isabella sa ikke stort under kjøreturen. Brevet brant i lommen hennes. «*De har et problem som jeg kanskje kan hjelpe Dem med.*» Hun hadde bare ett stort problem som hun visste om, og det kunne Tuesday Smith umulig vite noe som helst om. Og om så var, hva skulle vel en svart sydame kunne gjøre med det?

De steg av vognen utenfor den vesle systuen, men Belbin ba kusken vente. Før han snudde seg og glodde usikkert på huset. På den åpne inngangsdøra. Båtsmannen nølte.

«Eh. Har De noe imot at jeg venter utenfor? Jeg kan sitte på benken her så lenge. Hun snakker jo spansk, så det er vel like greit?»

Isabella nikket. Det sparte henne for å si at hun helst ikke ville ha ham med inn.

Miss Smith hilste vennlig på henne, men hadde en kunde, en tynn engelsk kvinne med hesteansikt. En fort finger på leppene fortalte Isabella at Tuesday Smith ikke ønsket å snakke om det hun hadde på hjertet, så lenge den andre var til stede.

Hun presenterte de to kvinnene for hverandre, men kommunikasjonen var begrenset, siden Isabella ikke kunne engelsk, og kvinnen ikke forstod spansk.

Likevel skjønnte hun at kvinnen faktisk hadde tatt henne for å være en ung mann i det hun kom inn, men at hun nok hadde hørt rykter om denne kvinnelige kaperkapteinen som ifølge enkelte hadde «fordreid hodet på viseguvernør Penrose».

Isabella kjente seg nesten fysisk uvel ved den uhemmede nysgjerrigheten i øynene hennes, og kjente seg lettet da hun forsvant ut. Tuesday Smith lukket døren bak henne. De satte seg ned ved det vesle bordet inne i systua. En skål med mørkebrune sukkerklumper stod på bordet. Miss Smith svinset rundt og småpratet om klær og om at hun manglet rødt stoff, og at kvaliteten på sytråden var blitt dårligere. Fant fram to små glass fra et skap, og skjenket i rom.

Isabella hadde drukket rom sist hun var her, så smaken kom ikke som noen overraskelse på henne. Hun tok den minste av brunsukkerklumpene, og puttet i munnen. Miss Smith satte seg ned på den andre siden av bordet, og med ett var ansiktet hennes alvorlig og spent.

«Jeg drømte om Dem i natt, kaptein. Og jeg skjønnte at De er forfulgt av en ond mann?»

Det var ihvertfall *nesten* rett. Selv om forskjellen på en ond mann og et ondt gjenferd egentlig var ganske stor. Hun åpnet munnen for å si noe, men Tuesday Smith avbrøt henne. Hun løftet hendene avvergende.

«Ikke si det. La oss kalle ham for *mann*, selv om han er død, señorita.»

Det gikk et støkk i Isabella. Så visste hun det altså.

«Hvordan vet du dette?»

Det krøp kald mistenksomhet inn i stemmen til Isabella. Men sydamen bare smilte.

«La oss si at jeg tror på drømmer. Men det er ikke så viktig hvordan jeg vet det. Jeg kan hjelpe Dem med å bli kvitt ham, det er det som er viktig for Dem.»

«Kan DU gjøre det? En sydame?»

Tuesday Smiths smil ble enda bredere, men det kom med ett noe vaktsomt over henne. En plutselig usikkerhet. Hun likte Isabella, men hun var hvit. Katolikk. Til og med adelig. Og det hun skulle si nå var dødsens farlig. For henne, men også for Isabella.

«For de hvite er jeg sydamen Tuesday Smith. For de svarte er jeg «Mama Ojò Iségún». Obeahprestinne, magiker, åndemaner. Noen vil vel kalle meg for heks.»

Hadde det ikke vært for at Isabella plutselig hørte stemmen til Jomfru Maria inne i hodet, så ville hun vel reist seg da. Sprunget sin vei. Aldri mer kommet tilbake.

«Ikke vær redd, barnet mitt. Det er hun som kan hjelpe deg. Ingen andre.»

Isabella så på den mørkhudete kvinnen som om hun ventet at det skulle vokse ut horn og hoggtenner på henne. At fingrene skulle bli til klør. At øynene skulle speile Helvetes avgrunner.

Hun kjente hjertet hamre. Det suste for ørene. *Prestinne, åndemaner, svart magi, heks.* Men hun kunne ikke mistro stemmen inne i seg. Den løy aldri. Og Tuesday Smith var akkurat den samme som før. Hun hadde ikke forandret seg det aller minste. Og hvorfor skulle ordet «heks» skremme henne lenger? Det ble hun jo kalt selv. «Havheksen».

Da Isabella endelig svarte var det bare en svak skjelving i stemmen hennes.

«La oss si at jeg tror deg. At du er... det du sier. I brevet skriver du at jeg også kan gjøre noe for deg? Hva da? Trenger du penger -»

De mørke øynene til Tuesday Smith møtte Isabellas.

«Nei. Jeg vil at De skal ta imot elleve rømte slaver ombord på skipet Deres. Ni menn og to kvinner.»

«Det er umulig!»

Isabellas utbrudd kom fra hjertet. Men det så ut som om det var akkurat et slikt svar Tuesday Smith hadde trodd hun ville få.

«Umulig?» sa hun. «Hvorfor umulig?»

Mange grunner naturligvis. Tusen gode grunner. Men når Isabella prøvde å sette ord på de grunnene, så ble de ikke så gode lenger. Smuldret liksom vekk i munnen hennes.

«Et piratskip uten land.» fortsatte miss Smith. «Uten regjering. Hvem skulle dere stå til rette for?»

Isabella rynket brynene. Det var noe sant i det. Men kaperbrevet forpliktet dem ihvertfall ovenfor den britiske regjeringen, og straffen for å hjelpe slaver til å rømme var streng. Det var den ihvertfall der hun kom fra, og hun kunne neppe tenke seg at engelskmennene så særlig mildere på en slik forbrytelse. Snarere tvert imot.

«Nåja. Vi har da britisk kaperbrev...»

Miss Smith avbrøt henne med en kort, humørløs latter.

«Til guvernør Caleb Oldham kommer tilbake fra *Londres*. Etter det ville jeg ikke være fullt så sikker, hvis jeg var Dem. Det eneste han hater enda mer enn spanjoler er pirater. Han har visstnok dårlige erfaringer med begge deler.»

Isabella så mistroisk på den svarte kvinnen. Riktignok hadde hun til gode å høre noen si noe positivt om guvernøren, men han kunne da ikke sånn uten videre bare omgjøre en beslutning som viseguvernøren hadde tatt mens han var borte? Eller kunne han det? Hun husket plutselig hva Penrose hadde sagt, da han gikk med på å gi henne kaperbrevet hun ba om.

«Jeg kommer til å få en fryktelig krangel med guvernøren.»

Så var det kanskje best hun ikke var her når guvernøren kom hjem. At hun seilte sin vei med begge skipene, så snart som råd. *«Kanskje jeg kan gå til Curaçao, prøve å få nederlandsk kaperbrev også.»* Deretter kunne de følge vinden videre langs kysten av Terra Firma America. *«Jeg kan ikke seile uten mannskap, og hvis jeg ikke blir kvitt det forbannede gjenferdet -»*

«Så. Jeg går med på å ta dem ombord,» sa hun brått. «Hva vil du jeg skal gjøre med dem? Vi kan umulig seile dem tilbake til Afrika.»

Tuesday Smith så overrasket på henne. Hadde slett ikke ventet at Isabella skulle snu så fort. Hadde antakelig ikke tenkt så langt som dette i det hele tatt.

«Finne en øy, sette dem i land.»

Hun tidde. Oppdaget selv hvor tvilsomt det hørtes ut. Isabella ristet på hodet. Fikk med ett en bedre ide.

«Hva om jeg hyrer dem? Jeg mangler folk.»

«Hyrer? Som vanlige sjøfolk? Mot betaling?»

Tuesday Smith så nesten sjokkert ut. Trodde ikke det hun hørte.

Isabella smilte skjelt.

«Ikke betaling. Det er ikke slik ombord på piratskip. Mannskapet får andeler i byttet.»

«Men de kan ingen ting. Jeg mener. Om båter.»

Miss Smith stammet nesten nå. Isabella trakk på skuldrene.

«De kan vel lære som andre folk? Eller kan de ikke det?»

Utfordringen i stemmen hennes gjorde utslaget. Tuesday Smith ble sint.

«Lære? Jo, de kan da sannelig det!» freste hun. «Du verden som vi har lært!» Men så ble hun med ett betenkt igjen. «Men vil mannskapet Deres godta dette, da?»

Isabella så med ett lur ut.

«Det blir ikke lett, særlig for engelskmennene, men jeg får finne en måte å holde rømlingene skjult på til vi er trygt ute på sjøen, så får de av mannskapet som ikke liker det gå fra borde da.»

Da lo Tuesday Smith. Høyt og befriende.

«De er en forbasket tøff ung dame, kaptein, vet De det? Naturligvis vet De det. Hvis hvite menn ikke hadde vært så redde for sterke kvinner ville De kunne bli guvernør eller general. Jeg skjønner hvorfor Penrose beundrer Dem. Den mannen har et hode på skuldrene, ikke bare en kjøttklump.»

Isabella løftet hendene avvergende. Selv om hun absolutt likte det Tuesday Smith sa. Særlig det om at viseguvernøren beundret henne. Hun ønsket at han skulle gjøre det. Beundre henne på mange måter. På all verdens måter.

«Glem ikke at du også må lykkes,» advarte hun. «Uten det blir det ingen handel, *sabiamente?*»

Med ett var hun utålmodig, urolig. «Blir du med ombord nå med en gang?»

«Ombord?» Tuesday Smith, prestinne, heks og sydame, så med ett livredd ut. Hun ristet energisk på hodet. «Jeg har da absolutt ikke tenkt å bli med ombord! Jeg har ikke vært ombord på et skip siden.» Hun stoppet brått. Stemmen ble lav og skurrende da hun fortsatte. «Siden jeg var tolv år.»

Isabella observerte forbauset på den plutselige forandringen. Stanset et nysgjerrig «hvorfor», før det ble sagt. I grunnen behøvde en ikke så mye fantasi for å skjønne at dersom Tuesday Smith hadde kommet hit ombord på et slaveskip fra Afrika som tolvåring, så hadde hun forferdelige minner som hun bar på.

Stemmen hennes var imidlertid helt nøytral da hun fortsatte.

«Dra tilbake til skipet Deres nå, Doña Isabella. Hvis nødvendig skal jeg gi beskjed, og da må De komme hit.»

Isabella reiste seg. Nølte litt i døråpningen.

«Når tror du-.»

Tuesday Smith så alvorlig på henne. Det gled en skygge over ansiktet hennes. Frykt? Isabella var ikke sikker. Sydamen strakte en hånd fram mot henne. Åpnet den. En uanselig tingest lå i hånden hennes. Uanselig, men likevel skremmende. Tuesday Smith løftet den opp foran Isabella. En liten pose av sort tøy hengende i en tynn, brun lærrem.

«H-hva er det?»

«En urteamulett.» Tuesday Smith smilte. «Sterk medisin. Kanskje så sterk at du ikke behøver noe mer. Ta den. Heng den rundt halsen.»

Isabella tok nølende imot den. Kjente at hun frøs på ryggen med det samme. Nølende smøg hun reima over hodet. Puttet posen inn på brystet. Tuesday Smith nikket tilfreds.

«Hvis du må komme, skal jeg sende noen for å hente deg. En natt.»

Isabella gikk fort ut i sollyset, der Isaac Belbin ventet på henne.

«Dersom *oke nwanyi* vil,» hvisket Tuesday Smith mot ryggen hennes. «Og hvis regnbuen vil, og slangen.»

KAPITTEL 6

De kjørte langs kaiene, der skuter lå og losset og lastet. Isabella satt stille og alvorlig, hensunket i egne tanker. Av og til gikk hånden opp mot halsen. Hun kjente den vesle posen som en hard liten klump mellom brystene, under skjorten. Ordene fra en sang nådde dem, over ståket. Over skramlingen fra vognhjulene, og lyden av hestehovene mot gaten. En sang sunget fra hese struper.

*Farwell my dear Nancy,
for now I must leave you
and to the West Indies
my course I will steer*

Isabella forstod ikke ordene, men det var likevel et vemod i tonen som med ett fikk henne til å tenke tilbake på hjemlandet sitt. Tenke på sigøynere som danset. Hissige rytmer og klakkende hæler og sang som fikk blodet til å rulle fortere i årene. Triste sanger om død og sorg og ulykkelig kjærlighet.

«Jeg lengter hjem,» sa hun plutselig.

Hun tidde. Belbin svarte ikke. Visste ikke hva han skulle si. Var ikke sikker på at hun snakket til ham i det hele tatt. Antakelig ikke, for hun svarte selv etter noen sekunder.

«Jeg kan aldri reise hjem.»

Hun snudde seg heftig mot Belbin, og denne gangen var det ikke tvil om at det var ham hun snakket til:

«Si meg, båtsmann, har du noen sinne ønsket noe så sterkt at du ville risikere din udødelige sjel for det? Har du det?»

Belbin nølte.

«Jeg vet ikke. Jeg vet sannelig ikke. Kanskje.»

Isabella så ut over havnen, forbi de båtene som lå nærmest. Ut mot der skipene hennes lå. Om nødvendig ville hun ofre sjelen for dem. Dersom det var eneste utvei. Ifølge prestene og inkvisisjonen hadde hun jo tapt sin sjel allerede, men hun måtte jo tro på at Den Hellige Jomfruens ord veide tyngre enn noen kirke og noen prest eller pave. Hun måtte også tro at hennes far og hans venn Grande de Maetzu hadde rett, og at den kirken som hadde torturert og brent dem som kjettere tok feil.

«Miss Smith sa at guvernøren hater pirater. Hva tror du om det?»

«Det stemmer nok dessverre med hva jeg har hørt. Sir Oldham var visstnok fange hos berberiske pirater en gang i sin ungdom. Etter hva historien forteller berget han seg unna slaveri med å bli muhammedaner. To år etter greide han å komme seg vekk, og vips var han kristen igjen.»

«Tror du han vil ta fra oss kaperbrevet?»

Belbin så ulykkelig ut.

«Det kan hende.»

Isabella sa ikke mer om det før hun satt ombord i båten som rodde dem ut til «La Águila».

«Hvor fort tror du vi kan forlate Barbados, Belbin?»

«Hvis vi må? Om fire-fem dager.»

«La oss si tre,» sa Isabella.

«Når du sier det, kaptein. Og tro ikke at det er meg imot. Jeg skal være gladere enn noen, når jeg kommer vekk herfra. Når som helst venter jeg å kjenne en tung hånd på skulderen og bli arrestert for mine «forbrytelser mot kronen». En kan bli ganske nervøs av slikt i lengden.

Et øyeblikk hadde Isabella glemt at Belbin faktisk var etterlyst av engelskmennene for drap han hadde begått som matros ombord på krigsskipet «Queen Matilda», for mange år siden. Isabella hadde hørt Belbins historie, og hun trodde ham når han sa at han hadde vært i sin fulle rett til å gjøre det han gjorde.

Isabella gav ham et granskende blikk, som var såpass nærgående at han kjente at han langsomt ble het omkring ørene.

«Du blir sikkert ikke gjenkjent av noen, båtsmann. Ikke med det praktfulle skjegget du har fått.»

Ombord på skipet kjørte hun en hard treningsrunde med Gonçalves. Hun hadde begynt å trene med Belbin, men han måtte fort erkjenne at han ikke hadde så mye motstand å by henne.

Isabella tenkte med gru på hva som ville skjedd den gangen, dersom båtsmannen hadde gjort alvor av å duellere med kaptein Perez i stedet for henne. Perez ville antakelig drept ham i løpet av noen få sekunder. Belbin var imidlertid langt bedre med huggerten enn med kården, og han hadde prøvd å vise henne hvordan hun skulle bruke en slik.

Huggerten var et skremmende våpen, syntes Isabella. Den hadde få eller ingen av de teknikkene som kården krevde. Navnet var mer enn dekkende, og Belbin hadde demonstrert for henne hvordan han ville kjempet hvis han hadde huggert og hun hadde kårde.

Hogg, hogg, slasj, hogg.

Men han var likevel «død» før han fikk inn det avgjørende hogget.

Styrmann Gonçalves var imidlertid en dyktig og smart kårdefekter, den perfekte motstander for Isabella. Han brukte til å begynne med sin større styrke mot Isabella, prøvde å trette henne ut. Men oppdaget til sin smule forundring at fysisk styrke og utholdenhet ikke nødvendigvis var det samme. Isabella hadde lært. Han ble trettet ut nå, ikke hun.

Så prøvde han andre triks, og han var lur.

I dag var han tydelig på defensiven. Isabella drev ham ubønnhørlig bakover. Det sang i klingene når kårdene møtte hverandre. Styrmannen hadde den gamle kården til kaptein Perez.

Hadde bedt om å få den, og ingen hadde protestert mot det. Isabella fant en slags pervers glede i det. Å overvinne Gonçalves ble også å overvinne kapteinens kårde, enda en gang.

For sikkerhets skyld var begge kårdespissene forsynt med en kule som var klemt inn på spissen, så det ikke skulle skje en ulykke.

«De begynner å bli alt for god for meg, kaptein,» klaget styrmannen.

«Spar pusten, styrmann,» repliserte Isabella.

Hun gikk inn i det angrepet som hun mente skulle avgjøre det hele. Kårdens intrikate bevegelser ble kunst. Parerdolken tok imot et nokså panisk støt fra styrmannen, og hun tok et seierssikkert steg fram. Men i det samme fintet Gonçalves med parerdolken. Det var nesten ikke en finte en gang, han viftet bare med den for å avlede oppmerksomheten hennes. Støtet hennes gikk i løse luften. I neste øyeblikk kjente hun kulen på kården hans såvidt berøre skulderen.

«*Tocado*, doña capitan,» gliste han triumferende. «De vet da vel hvordan det går når man blir alt for sikker på å vinne?»

Isabella så inn i øynene hans, og med ett var det blikket til kapteinen hun møtte. Det ble natt omkring dem, de stod inne i en bitte liten sirkel av lys, og blod strømmet ut av skulderen der kapteinens kårdespiss hadde rammet.

Det varte bare et øyeblikk, og så var alt som før. Det var lys dag. Gonçalves stod der, ikke Perez. Nei, absolutt ikke Perez. Men Isabella tok seg uvilkårlig til skulderen. Løftet hånden opp foran ansiktet for å forsikre seg om at det ikke var blod på den.

«Kaptein, utbrøt styrmannen bestyrtet. «Hva er det? Jeg har vel ikke såret Dem?»

Han så ned på kården, så at kulen fremdeles var på plass. Tok fort hånden frampå, kjente etter at spissen ikke hadde trengt igjennom.

Isabella ristet på hodet. Stemmen hennes var lav og flat da hun svarte.

«Nei, styrmann. Ikke De.»

Amuletten virket ikke. Hun var sikker på det. Hun burde ta den hedenske tingen og kaste den fra seg. Langt vekk. Så fort som mulig. Men en liten stemme i henne advarte. Hun kunne ikke vite at den ikke virket. Hva som ville skjedd i sted om hun ikke hadde hatt amuletten.

Isabella følte seg tvunget til å be Annik om å bli hos seg denne natten, og Annik protesterte ikke i det hele tatt. Dersom Isabella ikke hadde vært så opptatt med sitt eget, ville hun kanskje ha funnet akkurat det litt rart.

Annik spurte Isabella ut om begravelsen. Hun hadde ikke gått selv fordi hun som hun sa syntes begravelser var «fryktelig forferdelig», men hun hadde hørt hvordan Isabella hadde tørnet i hop med pastoren, og verket etter å høre historien fra Isabellas egen munn. Men Isabella svarte bare med enstavelsesord, og til slutt spurte ikke Annik mer.

Isabella satt foran det vesle toalettbordet og lot Annik børste håret sitt, mens hun stirret på sitt eget speilbilde som om hun så en fremmed.

«Kanskje jeg er i ferd med å bli loco? Som den gamle damen i landsbyen Villa Nueva som solgte blomster som hun selv var den eneste som kunne se?» tenkte hun.

Den gamle damen hadde holdt sine innbilte blomsterbuketter fram, mens hun snakket om de skjønne fargene og ba folk om å lukte på dem. Mange snakket henne etter munnen og kjøpte blomster av henne. Inntil inkvisisjonen fant ut at hun måtte være heks.

«Kanskje jeg bare innbiller meg at jeg er kaptein, og de andre spiller med den stakkars gale?» Isabella la seg og håpet at stemmen til Jomfru Maria skulle komme smygende og ta vekk alle de rare tankene, men det kom ingen stemme. Hun hørte klukkungen av bølgene mot skutesiden, som blandet seg med lyden av hennes egne hjerteslag. Ett eller annet sted ganske nær skrek en ukjent fugl. Hun stirret inn i mørket. Slik skipet lå nå nådde ikke månelysen vinduene på akterskipet. Men med ett syntes hun at hun så skygger som rørte seg inne i mørket. Så et flakkende, orangerødt lys som umulig kunne være månen.

«Annik? Ser du det jeg ser?»

Hun prøvde å si det. Rope det. Men dunkingen fra hjerteslagene hennes overdøvet stemmen hennes. Harde, alt for forte slag. Nei, det var ikke hjertet hennes. Det var trommer hun hørte, trommer og lyden av dansende føtter mot bakken.

Lyset kom fra et bål i en lysning i skogen. Hun så trær. Ett stort tre, som det danset skikkelser rundt. Det glinset i naken, svett hud.

Hun ble stående der og betrakte dem. Lenge, lenge.

Med ett kom Francisco Navarro fram bak et tre, og så strengt på henne.

«Nå må De da kunne kompassrosen, Doña Isabella. Hvordan kan De tro at De kan være kaptein hvis De ikke en gang kan kompasset ordentlig?»

«Nord, nord til øst, nord-nordøst, nordøst til nord, nordøst, nordøst til øst, øst nordøst, øst,» ramset Isabella lydig. Men hun forsøkte hele tiden å se forbi ham.

Styrmannen løftet hånden.

«Nei,» sa han. «Øst til nord, *deretter* øst.»

Isabella ville reise seg, men oppdaget at det var umulig. Hun kunne ikke røre så mye som en finger. Og likevel så hun alt. Så forbi skikkelsen til styrmannen. Plutselig var hun ikke i en skog, hun var i en hule. En hule med spisse tenner pekende ned mot henne fra taket. En hule. En kjeft. En haikjeft.

«Flytt deg, styrmann!»

Navarro ristet bestemt på hodet.

«Ikke stans. La meg høre at De kan dette nå. De *må* kunne det.»

En stor kvinne skilte seg ut. Hun snudde seg mot Isabella. Plutselig steg solen opp på himmelen.

«Himmel?» sa Isabella forvirret. «Alt er galt. Himmel, inne i en hule? Sinnsykt, galt. Sør-sørvest. Sørvest til sør. Sørvest. Sørvest til vest. Navarro kan du høre meg?»

Men det var Anniks stemme hun hørte. Langt bortefra.

«Nei doktor, De lyve. Kjære Isabella! Våkne opp. For Guds skyld, våkne opp nå! Vær så snill!»

Våkne? Naturligvis skulle hun våkne, hva var det Annik bråkte slik for?

Hun slo opp øynene. Det var lys dag. Hun så like opp i ansiktet til Annik, så at hun gråt. Bak henne skimtet hun Navarro, og Isaac Belbin og den forbaskede doktoren, Castro Delgado.

Automatisk trakk hun teppet lenger opp over seg.

«Annik? Hva gråter du for? Og hva i all verden gjør dere her inne?» Hun husket noe. «Navarro? Du var i drømmen min. Hørte meg i kompassretningene.»

«Hun lever!» jublet Belbin. «Og De doktor, er en idiot.»

Doktoren så forbløffet på henne. Han åpnet munnen og lukket den igjen flere ganger, som en fisk på land.

«Jeg kunne virkelig ha sverget-» kvekket han.

Et øyeblikk så han faktisk skuffet ut. Skuffet og sint over at hun virkelig levde, og dermed hadde gjort ham til løgner.

«Naturligvis lever jeg,» freste Isabella. «Ut! Forsvinn!»

Doktoren rygget, støtte sammen med Navarro. Sinnet til Isabella forsvant like fort som det hadde kommet.

«Annik, jeg hadde en aldeles merkelig drøm. Tuesday Smith...»

Hun tidde igjen. Nei, hun måtte ikke nevne henne. Doktoren tok på nytt et steg framover.

«Hun er syk,» sa han. «Hun fantaserer. Hun må ha feber.»

Navarros kloaktige neve grep ham i kragen i samme øyeblikk.

«Unnskyld, doña capitan,» sa styrmannen. «Det var slett ikke meningen å trenge seg på. Vi hørte at De var alvorlig syk, men jeg synes faktisk De ser aldeles frisk ut.» Isabella kunne sverge på at denne gangen smilte han virkelig, men det varte bare et halvt sekund. «Kom båtsmann, vi går. Og De også doktor.»

Belbin nikket. Castro Delgado begynte på en protest, men Navarro strammet behendig grepet rundt kragen hans og kvalte protesten. Trakk ham med seg. Belbin lukket døren i det han gikk.

Hun hørte dem mumle utenfor. Syntes hun hørte stemmen til Gonçalves også. Isabella svingte beina fram på dørken. Hun kjente seg forferdelig lemster, og den ene armen verket. Da hun så etter hadde hun ett stort blått merke like over albuen, som om hun hadde slått seg kraftig.

«Åh, Isabella. Nå jeg tro på mirakler,» snufset Annik. «Du er virkelig ikke død.»

«Død? Hva i all verden er det for slags vår?» sa hun til Annik, som satt der og smilte gjennom tårer. Hun var rødkantet i øynene, og hoven av gråt.

«Det være helt sant, señorita. Først jeg tro du bare sove veldig lenge, og du ha godt av det. Men du ligge helt stille, enda klokken slå første glass på den plattfotvakt. Jeg prøve å vekke deg. Ikke høre hjerteslag, ikke kjenne pust. Og når den dumme doktor si - det han sa.»

Annik begynte plutselig å gråte igjen. Isabella la armene rundt henne. Knuget henne. Satt der og kjente seg underlig lykkelig. Tenkte på bekymringen hun hadde sett i øynene på Navarro. Belbins jublende glede over at hun var i live.

Hun reiste seg. Kjente dørken mot de nakne føttene. Små, små bevegelser og lyder

forplantet seg gjennom treverket. Skipet duvet sakte i bølgene, nesten umerkelig fra side til side. Sitret av liv.

«Annik,» sa hun. «I dag er en viktig dag. Husk vi er bedt til viseguvernør Penroses hus i kveld, og vi må gjøre godt inntrykk.»

Annik smilte plutselig stort.

«Som om jeg kunne glemme, Doña Isabella. «*Late dinner,*» hermet hun lykkelig. «Skal du ha den hvite kjole eller den blå? Jeg tror den hvite er mest penest. Jeg skal ha min som er nesten hvit men rød. *Rooskleurig*. Hva kalles den farge nå igjen?»

«*Rosado,*» svarte Isabella. «Men jeg synes heller at du også skal ta den hvite.»

KAPITTEL 7

Det brygget opp til storm i offisersmessen. Eller kanskje var det ikke mer enn en sterk kuling, men det var ihvertfall storm i kastene. Ved å si at hun ville hjelpe rømte slaver hadde Isabella tydeligvis gått over en eller annen usynlig strek, der andre regler gjalt enn de vanlige, siviliserte.

Gonçalves løftet en opprørsk finger opp foran ansiktet hennes.

«De eneste slaver jeg vil se ombord på en skute der jeg er offiser skal være i lasterommet, som last.»

«Du kan da umulig mene at jeg ikke skal holde min del av avtalen, når Tuesday Smith har holdt sin del?» sa Isabella forarget.

«Hvordan vet De at hun har holdt sin?» forlangte Belbin å få vite.

«Jeg kan føle det. Kapteinens spøkelse er borte. Sean O'Malley sier det samme.»

«Ja, den farken er vel å lite på,» skar Gonçalves foraktelig inn.

Isabella tygget langsomt, svelget. Hun skulle ikke bli sint. Nei, hun skulle ikke bli sint. Skulle ikke si det hun nesten hadde holdt på å si, og gjøre seg til uvenner med portugiseren. At hun faktisk stolte mer på dekksgutten enn på han som var styrmann.

«Fortell oss i det minste hvordan De mener hun gjorde det,» forlangte Belbin å få vite, og Jesús Durán nikkete samtykkende.

Ikke en gang båtsmannen kunne altså støtte henne fullt ut i dette. Isabella var nesten glad for at Navarro ikke var her. Hadde han også vært negativ, ville det antakelig blitt for mye å vinne over. Ikke en gang Annik var hun sikker på, hun hadde ikke sagt ett ord siden Isabella fortalte at hun ville ta ombord rømte slaver, og det var ganske ulikt henne.

Isabella følte at hun kunne trumfe det igjennom, særlig dersom hun senere kunne få Navarro til mer eller mindre godvillig å godta det, men hvordan ville det da bli for de stakkarene som kom ombord? Isabella, og kun Isabella ville stå imellom dem og menneskapets motvilje. Skipet ville bli rene skjærsilden for dem. Kanskje verre enn det slaveriet de hadde rømt fra. Så ville kanskje Tuesday Smiths nødløsning likevel bli den eneste mulige, at de tidligere slavene ble satt i land på den første og beste øde kyststripe.

Nei. Det var ingen ære i det. Det var et svik dersom hun måtte gjøre det. Dessuten var det en grunn til, for at hun ikke ville gå tilbake på sitt ord. Hun var redd for den makten hun hadde blitt konfrontert med da Tuesday Smith tilintetgjorde Perez onde ånd. Hadde sett hvordan ikke sydamen, men *prestinnen* Tuesday Smith hadde tatt dette onde vesenet og trampet det ned i jorden.

Tatt ham. Ut av løse luften kunne det se ut som. Men Isabella trodde hun visste visste hvor hun hadde hentet ham fra. Ut av henne selv.

Hun skjønnte ikke at hun hadde tenkt høyt, før hun så ansiktet til Gonçalves. Han korset seg lynfort.

«Hedenskap, kaptein. De må da forstå at dette måtte være hedenskap og hekseri?»

Isabella kjente igjen et stikk av frykt. Ikke for «hedenskap og hekseri» som Gonçalves uttrykte det, men for heksebålene. Ingen kvinne som gjorde noe som helst som kunne kalles «hedensk» eller «kjettersk» var trygg for torturen og bålet, og Isabella var da sannelig kjettersk nok i manges øyne.

Hun så øynene til presten for seg med det samme. Den tærende, forferdelige fanatismen hos en mann som nok ville være mer enn villig til å pine og drepe hennes jordiske legeme, dersom han på den måten mente å kunne redde hennes udødelige sjel fra klørne til Satan.

«Tror du på drømmer, styrmann?» spurte hun Gonçalves.

Gonçalves så usikkert på henne.

«Hva mener De?»

Isabella snudde seg mot Isaac Belbin.

«Enn du da? Tror du på drømmer?»

Belbin rynket pannen, så på henne som om han forsøkte å lese tankene hennes. Prøvde å forstå hvor hun ville.

«Jeg vet sannelig ikke, kaptein. *Noen* drømmer tror jeg på.»

«Jeg vite akkurat hvilke drømmer jeg tro på,» sa Annik. «Jeg tro på de drømmene helt siden - lenge.»

«Hvilke drømmer da, frøken Annik?» Jésus Duràn prøvde å svelge maten samtidig som han snakket, og begynte å hoste. Gonçalves dunket ham i ryggen.

«Ti stille mens du tygger, gutt.»

«Unnskyld.» Duràn kremtet. Gav Gonçalves et blikk som ikke akkurat var fylt av vennlighet.

«Hvilke drømmer?» gjentok Belbin for sikkerhets skyld, i fall Annik skulle ha glemt spørsmålet.

«På Doña Isabellas drømmer,» sa Annik. «Dersom jeg ikke tro på de drømmer så ville ikke jeg vært her nå, og dere ikke heller!»

De andre så på henne. Gonçalves så ut som han prøvde å forstå hva hun mente, uten helt å fatte det. Han åpnet munnen for å spørre, men båtsmannen kom ham i forkjøpet.

«Du har rett, Annik min. Du har absolutt rett.» Han snudde seg mot Isabella. «Så fortell oss om drømmen din, kaptein.»

Isabella nikket.

«Jeg drømte om Jomfru Maria. Drømte at hun sa at det ville komme en og tilby meg hjelp. og at jeg skulle ta imot den hjelpen. Tuesday Smith tilbød meg sin hjelp. Jeg tok imot den. Jeg kan tvile på mye, og det kan dere også, men på Den Hellige Jomfruen...?»

Joda, de trodde nok på drømmer likevel.

Hun så fra ansikt til ansikt. Døren trodde, hun kunne se det. Gonçalves også nå, for dette talte rett til det romantiske hjertet hans. Han satt og fingret med det vesle gullkorset han bar i en lenke om halsen, og øynene hans skinte.

«*Sim o capitaio*. Henne *må* man selvsagt tro på.»

Belbin var den som så tvilende ut fremdeles, men bare i noen sekunder. Han trakk svakt på skuldrene og ble med ett praktisk.

«Vi kan vel alltid finne på noe for å få dem ombord ubemerket,» sa han.

«De kan være i rommet ved siden av kruttkammeret, til vi kommer ut i rom sjø,» mente Duràn, ivrig etter å vise at han hadde noe å bidra med.

Isabella begynte å spise igjen. Lyttet til forslagene uten å si noe. Skar en sitron i to. Bare Annik la merke til at hånden hennes skalv. «*Hvis jeg hadde vært den samme Isabella, bare at jeg hadde vært svart i ansiktet, ville disse menneskene som jeg trodde var vennene mine virkelig mene at jeg da hadde hørt hjemme i lasterommet, som levende, salgbar last? Bare for det?*»

Bare for det. Hun så fra ansikt til ansikt.

«*Tuesday Smith, hva har du gjort med meg? Jeg har da aldri tenkt slik før?*» Men hun visste i samme øyeblikk at det ikke var bare Tuesday Smith. Det var også Arita, som hun hadde truffet i onkel Asuncions hus, og som onkelen hadde villet gifte seg med. De hadde hatt en mørkhudet maurisk krigsfange som slave på haciandaen hjemme i Spania, men hun kunne ikke huske at hun var blitt behandlet særlig annerledes enn andre. Selv om noen korset seg og var redd henne fordi hun var hedning. Og med ett kom hun på noe faren hadde sagt en gang. Et sitat fra en eller annen prest eller munk.

«Det finnes ikke gode og dårlige hudfarger, det finnes bare gode og dårlige mennesker.»

Isabellas far hadde nok ikke vært imot selve slaveriet, og det var vel ikke Isabella heller. Hvordan kunne hun være det? Selve tanken virket lett absurd. Slaveriet hadde røtter langt tilbake i historien. Grekerne hadde slaver, og naturligvis romerne. Men ingen hadde før blandet hudfarge og rase inn i det. Man kjempet en krig, og vant man tok man slaver, hvis en tapte ble en slave selv. Hvis da slektingene ikke var rike nok til å betale løsepenger. Og selv om de ikke gjorde det kunne man få det ganske bra. Hun hadde da sannelig lest et sted om en eller annen gresk slave som ble ustyrtelig rik?

«Doña Isabella,» sa Annik. «Vi snart begynne å kle oss om.»

Roturen inn til land bød ikke på særlige vansker, selv om både Isabella og Annik var kledd i klær som var til å ta seg ut i, ikke til å klatre ut og inn av båter. Men det var en slags magi i det også, for ikke før hadde de to kvinnene så og si skiftet ham, før verden ble full av høflige og hjelpende mannshender.

Isaac Belbin så faktisk mye mer beklemt og svettende ut i sin lånte finpuss, enn det Isabella og Annik gjorde, og Isabella kunne ikke la være å terge ham litt.

«Nå må du ikke bli sjøsyk, da båtsmann. Hvis denne robåten plutselig skulle finne på å røre på seg på alle de syv og førti måtene som José Puentes påstår at en slik båt skal kunne bevege seg på.»

«Sjøsyk, kaptein? Jeg har aldri vært sjøsyk! Ihvertfall ikke siden.»

Han tidde, og med ett så han faktisk ganske blek ut. Mintes tydeligvis en gang han hadde vært det. Som førstereis.

«Disse pokkers klærne passer ikke i tropevarmen,» mumlet han. «Jeg ser ut som en hane, ikke et menneske.»

De passerte under Fort Willoughby, der konstruksjonsarbeidene ennå ikke syntes å være avsluttet. Ved kaien ventet viseguvernør Penroses vogn på dem, som avtalt. De kjørte over broen over Constitution River, som hadde gitt Bridgetown sitt navn, «broens by». Opp mot høydedragene, der plantasjene lå som øyer i et hav av grønt. Sukkerrørsgrønt.

De var ute i god tid, og turen til Penroses hus var kortere enn Isabella husket den.

Hun kjente hvordan hun ble urolig på setet, i det de kjørte inn på plassen foran viseguvernørens hvite hus, og ergret seg over nervøsiteten sin. Viseguvernør Penrose var en gift mann, selv om hans kone oppholdt seg i England. Etter sigende fordi hun ble syk av å være her.

Isabella hadde aldri vært i England, men etter beskrivelsene kunne hun ikke forstå hvordan et menneske som ble syk av klimaet *her*, på noen måte kunne greie å overleve i England.

«Kanskje hun dør,» tenkte Isabella. «Og så...»

Og så hva da? Hun og Penrose?

I det samme så hun John Penrose komme mot seg, i følge med en lys og svært vakker ung dame. Isabella kjente et stikk i brystet med det samme. Sjalusi? «*Isabella de Santillan, nå må du sannelig gi deg,*» tenkte hun ergerlig.

Da de kom nærmere så hun familielikheten mellom dem. En likhet som var så sterk at hun gjerne kunne ha vært en kvinnelig John Penrose.

Penrose hjalp henne galant ut av vognen, mens han så en smule overrasket på Annik i det Belbin hjalp henne ned.

«Ikke en, men to unge damer?»

Kvinnen bak Penrose lo.

«Nå, John, du mener vel *tre*.»

Hun sa det på spansk, men det var tydelig at hun på langt nær mestret språket så godt som hennes bror gjorde, selv om hun snakket grammatikalsk korrekt.

«Ja. Naturligvis. Tre unge damer. Doña Isabella, min søster Mary Penrose, Mary, dette er Doña Isabella de Santillan som jeg har fortalt deg om. *Kaptein* de Santillan, la han til.»

«Ja du verden, som han har fortalt,» lo Mary og tok hånden som Isabells strakte fram. Hun hadde et varmt håndtrykk, og Isabella bestemte seg straks til å like henne.

Så var det Anniks tur, mens Belbin holdt seg i bakgrunnen så godt han kunne, og nøyde seg bare med et nikk. Han svettet og var tydelig ikke helt god. Så på Annik som om hun plutselig var blitt en fremmed, så naturlig som hun liksom gled rett inn i dette.

«Min venninne Annik van Gennip,» sa Isabella.

Hvis noen hørte den ørlille nølingen før hun sa «venninne», så måtte det enest være Annik. Hun møtte øynene hennes et ørlite sekund i det Penrose tok hånden hennes og kysset den.

«Gleder meg. Enhver venn av Doña Isabella, er også min venn.»

«Beklager, Annik,» sa Isabellas øyne. «Jeg hadde nesten sagt *«kammerpike»*. *Gammel vane.*»

«De er hollandsk?» fortsatte viseguvernøren.

«Ja. Rotterdam.»

Annik så lettet ut da viseguvernøren igjen konsentrerte seg om Isabella, mens Mary Penrose endelig lot til å oppdage Belbin. Hun rakte fram en hånd mot ham og han tok den nølende, bøyde seg over den og berørte den fort med tørre lepper, før han slapp den fortere enn om han hadde brent seg på den.

«De er selvfølgelig også en av frøken Isabellas venner?» sa hun, fremdeles på spansk, mens hun mønstret ham kritisk. «Er kanskje De også skipskaptein?»

Hvis det var et ørlite snev av ironi i stemmen hennes, så var den i så fall ganske godt skjult.

Belbin kremtet, og fikk med ett vanskeligheter med ordene. Isabella kom ham imidlertid til unnsetning.

«Isaac Belbin er en meget god venn. Men De vet da sikkert at ingen skip har mer enn en kaptein, frøken Mary. Senor Belbin er båtsmann. Underoffiser.»

Utfordringen i stemmen til Isabella var ikke stort mer tydelig enn frøken Penroses ironi, men den var der. Mary smilte avvæpnende og engleblidt. Hun visste antakelig ikke riktig hva en båtsmann gjorde ombord på et skip, men hun visste hva en underoffiser var.

«Underoffiser? I så fall burde han vel være blant tjenerne?»

Hun sa det på engelsk. Øyensynlig i den tro at det bare var hennes bror som forstod ordene. Sir John smilte, ikke helt uten et snev av skadefryd. Belbin ble ildrød i ansiktet.

«Mr. Belbin snakker faktisk engelsk, kjære søster. Han *er* engelsk. Såvidt jeg skjønner er han Doña Isabellas ører når hun er blant oss upålitelige engelskmenn. I fall vi skulle finne på å snakke oss imellom på vårt eget språk. Stemmer ikke det, kaptein?»

«Jovisst, sir John. Akkurat slik er det.»

Isabella sa det akkurat så spøkefullt at det ble ufarlig. Mary ble nesten like rød i ansiktet som båtsmannen, men greide å bevare fasaden. Såvidt det var. Men fra det øyeblikket var Belbin luft for henne. Usynlig. Sir John avfeide imidlertid det hele med en kort latter, tok hånden til Isabella og holdt den. Ble alvorlig igjen.

«Jeg kan ikke få sagt hvor jeg har gledet meg til å treffe Dem igjen, Doña Isabella. Det er jo som et eventyr. I det ene øyeblikk ser jeg Dem seile ut fra havnen, sikker på at jeg har gjort Dem en forferdelig bjørnetjeneste ved å gi Dem kaperbrevet De ba om. Sikker på at jeg aldri skulle få se Dem igjen. Men like etter kommer dette søndedrskutte spanske krigsskipet inn på havnen, og jeg får høre at den er *Deres* første bytte...? Og som jeg meget vel kan se har De kommet fra det hele uten så mye som en skramme.»

Isabella kjente seg pinlig berørt, og ønsket at han skulle slippe hånden hennes. Samtidig ønsket hun at han ikke skulle slippe.

«Jeg var vel heldig, sir John,» sa hun. «Lykken var med meg den dagen. Og Gud også,» la hun til, for sikkerhets skyld.

Blikket hennes streift ansiktet til Mary Penrose i det samme, og selv om viseguvernørens søster fremdeles smilte, så nådde ikke lenger smilet opp i øynene hennes. De var kalde som glasskuler.

«Hun liker ikke dette. At viseguvernøren så åpent viser sin begeistring. Jeg vet ikke om jeg liker det heller. Jo det gjør du, ikke lyv. Javel, men jeg vil gjerne at Mary Penrose skal like meg også. Jeg trodde engelskmenn var så flinke til å skjule følelsene sine. Tøys. Du har levd så lenge med intriger at du ser dem over alt. Nå snakker hun med Annik, og ser ikke hit en gang.»

Penrose lo.

«Ja, lykken må en jo ha med seg, men jeg har mer tro på skjebnen, Doña Isabella. Det er skjebnen som har ført Dem hit. Ingen ting annet.»

De satte seg på de hvite benkene under de store skyggefulle trærne foran inngangen til huset, og tjenere kom med frukt og forfriskninger.

Med unntak av at hun stadig beklaget sitt dårlige spansk, og underforstått mente at alle siviliserte mennesker burde kunne snakke engelsk, merket ikke Isabella noe til at Mary Penrose skulle mislike verken henne på noe vis.

Tvert om, hun la seg tydelig i selen for å gjøre et positivt inntrykk. På hennes oppfordring måtte Isabella fortelle utførlig om erobringen av den spanske fregatten, og ble bare avbrutt av Annik og av båtsmannen, når de syntes hun skildret sin egen rolle i det hele for beskjedent.

Mary Penrose gyste da Isabella kom til hvordan kapteinen på fregatten hadde overgitt seg, og hva som møtte dem da de kom ombord. Døde og sårede, og en forvirret kaptein som nektet å tro sine egne øyne da han fikk se henne som hadde beseiret ham.

«Så viser det seg på toppen av alt at skipet opprinnelig er britisk. «Queen Boadicea» of Liverpool,» humret Penrose. «Til og med guvernøren må jo bli fornøyd da.»

Det gav Isabella anledning til å spørre om hvem denne dronningen Boadicea var. Sir John smilte bredt.

«Dronning Boadicea, ja, hun er jo riktig litt av et forbilde for en slik ung kvinne som deg. Hun kjempet mot romerne som invaderte England i år 60. Hun led nederlag til slutt, og tok sitt eget liv for ikke å falle i hendene på fiendene sine.»

«John er svak for sterke damer, som dere skjønner.» Det var igjen mild ironi i stemmen til hans søster. «Det har han vært helt siden han var gutt.»

Isabella rynket brynene, Annik så brydd ut, men Penrose var helt uanfektet.

«Jeg er redd min vesle søster liker å erte meg,» sa han. «Det har *hun* gjort, helt siden hun var liten pike.» Han reiste seg. «Jeg foreslår at vi går inn i huset. Kokken hater å vente med maten.»

Måltidet var naturligvis utmerket. Stekt villsvin. Og fisk. Belbin hadde bestemt seg til å si minst mulig, og bare lide seg igjennom dette ubehagelige samværet med overklassen, men maten satte ham i tydelig bedre humør.

«Hva slags fisk er dette, sir?» undret han.

Det var Annik som svarte ham, mellom to munnfuller.

«Flyvefisk. Kjenner du ikke det, Isaac?»

Belbin så forbløffet ut. Tok en ny bit og puttet den i munnen. Tygget langsomt.

«Flyvefisk? Dette? Den smaker da helt annerledes enn når kokken *vår* lager den?»

Isabella og Annik lo, og Penrose så fornøyd ut.

«Vi har en utmerket kokk, ingen tvil om det.»

«De har et vakkert hus, mange vakre ting, sir John,» sa Isabella.

Penrose sukket svakt.

«Kanskje *for* mange ting, Doña Isabella. Tingene binder en fast. Krever noe. Plass, vedlikehold, tjenere. Av og til tror jeg at disse maleriene og vasene og bøkene blir flere helt av seg selv. At de formerer seg om natten mens jeg sover.»

«En manns rikdom være manges fattigdom,» sa Annik. Ordene bare glapp ut av henne. Hun hadde bare tenkt dem, ikke ment å si dem høyt.

Penrose så forbauset på Annik. Åpnet munnen for å svare, men ombestemte seg. I stedet var det hans søster som svarte.

«Jeg tror Gud gir hvert menneske deres plass i livet, og at Han har ment at vi skal være på den plassen,» sa hun spisst.

Isabella så bort på Miss Penrose, og oppdaget at det var henne hun så på da hun sa det, ikke på Annik. Hun kjente seg forvirret med det samme. For ikke så lenge siden ville hun kanskje ha tenkt noe liknende selv, og hun hadde ikke noe ferdig svar på Mary Penroses påstand.

Hun *visste* bare at den var gal.

«Hun er meg,» tenkte Isabella. «Hun er meg slik jeg skulle bli. Ikke engelsk, naturligvis. Ikke så full av fordommer. Men bortskjemt og egoistisk og sikker på at de rike er rike fordi Gud har bestemt at slik skal det være. Og jeg vet ikke om jeg har så lyst til å like henne likevel, når det kommer til stykket.»

Annik åpnet munnen igjen, men et advarende blick fra Belbin fikk henne til å ti stille. Så ble ordene til Mary Penrose hengende i luften uimotsagt, og da praten tok seg opp igjen var det bare om likegyldige og dagligdagse ting.

Mørket kom sigende fort på, og tjenere kom inn og tente lampene. De avsluttet måltidet, og gikk inn i dagligstuen, og gled ned i behagelige stoler omkring et ovalt bord. Blodrød vin ble skjenket i høye glass fra gamle flasker.

«De skjemme oss bort, Sir John,» sa Annik. «Det ikke bli godt med skipskjeks og salt fisk i morgen.»

Penrose rakk ikke svare før hovmesteren kom bort, bøyde seg over Penrose, og sa lavt ett eller annet på engelsk. Isabella som oppfattet «Miss Isabella», og spisset ørene. Så spørrende fra tjeneren til Penrose.

«Hva er det, sir John?»

«Han sier at Tuesday Smith er her, og vil snakke med Dem. Vil De snakke med henne?»

Han sa det på en måte som fikk henne til å forstå at han var misfornøyd med at sydamen dukket opp her. At det var helt uventet. Og at han gikk ut fra at Isabella ville si nei. Indignert nei.

Så. Hun er her allerede for å kreve inn gjelden sin. Isabella ønsket at hun kunne ha sluppet å tenke på dette nå. På denne kvelden som bare skulle være festlig. Hun sukket svakt.

«Ja, jeg vil vel det.»

Tuesday Smith stod med ryggen mot henne da hun kom ut. Oljelampene ved døren kastet et gult, sparsomt skinn nedover trappen. Den svarte kvinnen snudde seg. Isabella prøvde å gjøre stemmen avmålt, men det var umulig. Hun så for seg scenen i dryppsteinshulen. Drømmen som hun visste ikke var bare en drøm.

«Du...De ville snakke med meg?»

Hun kunne liksom ikke tiltale Tuesday Smith med «du» lenger, som om hun snakket til tjenere, til mannskapet, eller til sine jevnaldrende venner.

Tuesday Smith svarte ikke straks, hun snudde Isabella rundt, slik at lyset falt på ansiktet hennes. Så forskende på henne. Lenge, før hun endelig snakket.

«De har ikke opplevd noe forferdelig, eller hva?»

Isabella kjente at det knytte seg i magen med det samme.

«Nei. Hva mener du?» Isabella glemte den høflige tiltaleformen igjen. *En vond drøm*, ville Isabella si. *Bare en uhyggelig drøm.* men ordene ville ikke fram. Tuesday Smith så lettet ut.

«Jeg ser ut De er sterk nå, Doña Isabella. Godt. De trenger å motstå den onde ånden som har plaget Dem en stund til. Men ikke så lenge nå. Jeg lover Dem det. Hvis jeg sender noen for å hente Dem må De komme straks. De må fremdeles bruke amuletten også. Har De den?»

Isabellas kjole var utringet nok til at Tuesday Smith antakelig kunne se at det hadde hun ikke.

«Nei. Men jeg har den med meg.»

«De må bære den. Ta den på Dem. Lov meg det.»

Hun sa det så intentenst at det ble vanskelig å protestere.

Jeg er et kristent menneske, jeg kan ikke bruke slik trolldom.

«Jeg tror ikke-» begynte hun, men da hun så opp var ikke Tuesday Smith der lenger. Syntes hun så en bevegelse i mørket nedenfor trappen, men var ikke sikker.

Hun gikk inn. Dit hun hadde tenkt av seg kappen. Nede i lommen lå amuletten. Hun så på den vesle tingesten. Så uskyldig. Bare en liten pose med noe som knaste inni, når hun klemte på den.

En brå vond åpnet ytterdøren, og hun skyndte seg å lukke den.

Hun syntes hun hørte noen le nede mellom buskene, og vinden plystret gjennom trærne. Hun hengte fort amuletten omkring halsen.

«For sikkerhets skyld da,» mumlet hun.

KAPITTEL 8

Hvis noen la merke til at Isabella etterpå virket stille og fortapt der hun satt og pirket i maten, så sa de ingen ting. Men alle skjønnte at noe hadde hendt mellom henne og Tuesday Smith, noe ubehagelig. Hvis noen la merke til lærreima omkring halsen hennes, så sa de ihvertfall ingen ting. Annik så bekymret på henne. Mary Penrose mumlet noe om «den gale negerkvinnen», og Isabella visste at hun burde si ett eller annet. Men hun orket ikke.

Sir John syntes å legge seg om mulig enda mer i selen for å underholde henne. Få henne til å tenke på noe annet. Til sin forbauselse merket også Isabella at han greide det. At han fikk henne til å le, og hun kjente at hjertet banket fortere da han gav henne et fort håndtrykk under bordet i det de skulle reise seg.

Mary Penrose underholdt gjestene med å spille på cembalo, og høstet fortjent applaus.

«Dere overnatter her,» sa sir John bestemt, da Isabella pliktskyldigst begynte å antyde at det var på tide å dra tilbake til skipet. Han løftet hendene avvergende mot Isabella som for å komme en protest i forkjøpet, men Isabella protesterte slett ikke. Akkurat nå ville hun helst ikke tilbake til skipet.

«Aldri mer? Skal det forbannede spøkelset drive meg bort allikevel? Nei. Nei-nei-nei. Ti gjenferd skal ikke greie det.»

Penrose misforsto tydeligvis ansiktsuttrykket hennes.

«Jeg vil ikke høre en eneste motsigelse. Alt er ordnet, ikke sant Mary?»

«Jada, alt er ordnet. Tjenerne har fått beskjed.»

Anerkjennelsen hun hadde høstet da hun spilte var tydeligvis nok til at hun nå var smørblid igjen.

«Hun er et barn,» tenkte Annik. *«Et barn. En kan ikke bli sint på et barn.»*

Hun tok seg i det. Mary Penrose var omtrent like gammel som Isabella. Kanskje eldre. Det kunne ikke falle Annik inn å tenke på Isabella som et barn.

Viseguvernøren begynte å snakke politikk med Isaac Belbin, og Isabella lyttet med et halvt øre til dem, og med et halvt øre til Mary Penrose som snakket om et hageselskap de hadde hatt her for kort tid siden.

«Vi her på Barbados har alltid vist de kongelige lojalitet. Og nå når kongedømmet er gjenopprettet venter vi oss naturligvis å bli belønnet for det,» påpekte Penrose.

«Men hva med disse lovene? Som forbyr fri skipstrafikk landene imellom? Greit for England, men hva med koloniene? Dessuten *må* det bli krig av slikt.»

«Til og med en fransk greve var her,» sa Mary. «Vi var redde for at han skulle snakke bare fransk, men han snakket et *utmerket* engelsk.» Mary kastet et skrått blikk bort på Isabella. «Når skal De lære Dem engelsk, Doña Isabella?»

Isabella hadde åpnet munnen for å spørre Belbin hvilke lover det var han siktet til, men spørsmålet til Mary Penrose kom imellom.

«Hva? Engelsk? Ja, jeg må vel lære det, om jeg skal drive kapervirksomhet for dere?»

«Jeg kjenner en utmerket lærerinne som kan hjelpe Dem,» sa Mary, plutselig ivrig. «Hun lærte meg spansk, og jeg var ingen god student.»

Isabella smilte skjevt.

«En lærerinne som kan tenke seg å dra på tokt sammen med oss? Tror De det?»

Iveren sluknet i øynene til Mary.

«Nei. Antakelig ikke.»

«Vi har mange engelskmenn ombord. Jeg lærer nok det jeg trenger etterhvert.»

Mary snurpet munnen.

«Vel. Men engelsk og *engelsk* er ikke nødvendigvis ett og det samme. Jeg tror nok ikke De vil lære korrekt språk av de mennene De har ombord, Doña Isabella.»

Hun kastet for sikkerhets skyld et skrått blikk bort på Belbin, så Isabella ikke skulle være i tvil om hva hun mente.

Ferdig med måltidet trakk de inn i siderommet, som var innrettet som en tradisjonell engelsk peisestue, skjønt det var antakelig ikke så mange dager i året at man virkelig hadde behov for å brenne i peisen.

Penrose la fortrolig en hånd på skulderen til Isabella i det De gikk inn i rommet, men med ett bråstoppet han og ble stående å se mot peisen. Eller ikke mot selve peisen, men mot det store maleriet som hang over. Et portrett av en lyshåret kvinne med smalt ansikt og blå øyne som stirret ned mot dem med likegyldig britisk arroganse.

«Jeg trodde jeg hadde bedt tjenerne om å fjerne det bildet?» utbrøt Penrose på engelsk.

«Du hadde det, John. Og jeg hengte det opp igjen. Jeg tenkte faktisk at det vesle spanske brunsukkeret ditt hadde godt av å se henne,» sa Mary.

Isabella skjønte naturligvis ikke hva som ble sagt, men kropp og blikk og øyekast var ofte like tydelige som ord.

«Hva sier de, Belbin?» spurte hun.

Mary ble sprutrød i det samme. Hun hadde helt glemt båtsmannen et øyeblikk. Men det var John Penrose som svarte Isabella.

«Jeg ber så meget om unnskyldning, Doña Isabella. Bare en misforståelse mellom min søster og meg.»

Isabella gikk bort og stilte seg under bildet. Så opp på det. De døde, malte øynene stirret tilbake på henne.

«*Hold deg unna mannen min. Han er min. Min. Min.*» sa øynene.

«Enda et gjenferd,» tenkte Isabella, og grøsset uvilkårlig. «Ikke mitt denne gangen, men viseguvernørens.»

«Deres kone? Hun er... vakker.»

Det var jo sant. Hun var vakker.

«Hun er en engelsk *adelsdame*,» sa Mary Penrose. Med et tonefall som syntes å antyde at det skapte en avgrunn mellom kvinnen på maleriet og Isabella.

Isabella snudde seg mot henne, og med ett lynte det i de mørke øynene hennes.

«Og jeg er en *spansk* adelsdame, frøken Mary.»

Hun kunne sagt mer. Men det greide seg. Likevel angret hun med ett på at hun ikke hadde insistert på at de skulle dra tilbake til skipet. Stemningen var trykket, og Isabella kjente seg ille til mote over opptrinnet, like mye fordi viseguvernøren hadde bedt tjenerne fjerne bildet av sin kone, som for at Mary hadde hengt det opp igjen.

Kanskje var hun ørlite grann forelsket i ham, men hvis han ett eneste øyeblikk hadde tenkt at det skulle bli noe mer enn vennskap dem imellom, så tok han grundig feil.

«*Er du helt sikker på det?*»

Hun feide den vesle uvelkomne tanken unna. Naturligvis var hun sikker på det.

Heldigvis gikk kvelden tross alt fort, og det ble ingen fler pinlige episoder.

De ble sjenket rom fra en nydelig, firkantet flaske, og Penrose lo da han så hvor mistenksomt Isabella betraktet det som ble skjenket i glasset hennes.

«Et lite glass rom har De bare godt av, Isabella.»

Belbin var ikke den som lot seg nøde to ganger. Innholdet i det vesle glasset forsvant i ett eneste drag, og han stirret så lengselsfullt på flasken at Penrose straks gav ham påfyll.

Stemningen tødde langsomt opp, og Isabella ble to forskjellige personer samtidig. En som i grunnen hadde det ganske hyggelig, og en annen som var dypt nedtrykt og lei seg. Ingen ting hadde jo blitt som hun hadde tenkt. Hun hadde følt seg så vidunderlig fri da hun våknet denne dagen. Hadde sett fram både til møtet med viseguvernøren, og til å tilbringe kvelden i behagelige og luksuriøse omgivelset så ganske forskjellig fra skipet.

Skulle liksom feire at gjenferdet var borte. For alltid. Men så hadde Tuesday Smith dukket opp. Den hyggelige stemningen hadde forsvunnet. Vrengt seg til ny uhygge, og en følelse av å ha blitt sveket av en eller annen. Kanskje til og med av Gud. Av den hellige Jomfruen som ikke hadde advart henne. «*Om forlatelse, Jomfru Maria. Tilgi meg.*»

Isabella var forferdet over seg selv. Men de ekle tankene kom krypende tilbake, enda mens hun snakket og smilte og lo.

Den uskyldige flørten hun hadde med viseguvernøren hadde på en aller annen måte også blitt helt ødelagt. Kanskje fordi hun med ett ante at Penrose hadde andre hensikter med den enn det hun selv hadde.

Isabella var glad til da Mary skjulte et gjesp bak hånden og erklærte at nå ville ihvertfall hun trekke seg tilbake for natten, og Isabella var snar til å si at hun også følte seg trett.

«Ikke en gang en liten spasertur før De går til sengs?» spurte viseguvernøren håpefullt. «Det er faktisk flere ting jeg kunne tenke meg å diskutere med Dem under fire øyne, Doña Isabella.»

«Nei, takk, sir John. Jeg *er* faktisk svært trett. Det har vært en lang dag. Vi får utsette den samtalen til i morgen tidlig.»

Dersom viseguvernøren var skuffet, så viste han det ikke. Etter at de nødvendige høflighetene var utvekslet ble de vist værelsene de skulle overnatte på. Separate rom. Men

Isabella kunne ikke unngå å merke seg at båtsmannen og Annik hadde fått rom som lå vegg i vegg, mens hennes lå helt i den andre enden av fløyen, på hjørnet.

Imidlertid var det et nydelig rom. Høye vinduer på to vegger. En lampe som kunne ha vært en skipslanterne hang på den ene veggen, og kastet et gulaktig, varmt skjær over fint utskårne møbler. En kommode med et avlangt speil stod ved den ene veggen, og hun fanget sitt eget speilbilde i det.

Så på den oppstasete kvinna som om hun var en fremmed, i det døra gikk opp bak henne, og Annik kom inn. Isabella satte seg ned på den vesle, polstrete krakken foran speilet, og med ett var det som om tiden ble visket ut. Hun var tilbake i huset i Spania. Bortskjemte Isabella. Hun lukket øynene. Hendene til Annik arbeidet rutinert med hekter og bånd. Ett eller annet sted i fra skrek en ukjent tropefugl, og fikk svar.

Det kunne vært tårnuglene hjemme som skrek. Annik sa noe, men Isabella oppfattet det ikke. Hun så opp. Møtte øynene til Annik i speilet.

«Du må være hos meg i natt, Annik. Du må.»

Det var det nærmeste Isabella hadde kommet til å gi Annik noe som liknet på en ordre på veldig lenge. Enda det hørtes mer ut som en bønn.

Annik ble ergerlig med det samme. Hun og Isaac hadde hatt sine egne planer denne natten, da de endelig var borte fra skipet sammen.

«Hvorfor...»

Men Isabella var langt borte igjen. Det var noe skremmende over henne syntes Annik. Hun hadde merket det hele kvelden. Nei. Ikke hele kvelden. Bare siden hun snakket med Tuesday Smith.

«Isabella,» sa Annik. «Hva hun Tuesday si til deg?»

Isabella snudde hodet brått, og så irritert på Annik. Så trakk hun på skuldrene. Lo en tørr liten latter.

«Hun? Bare at hun slett ikke hadde greid å mane bort Perez gjenferd. Det var bare noe jeg trodde. Drømte. Ønsket.»

«Åh. Men jeg ikke tro på noe gjenferd.»

Stemmen til Annik var med ett full av barnslig påståelig og utfordrende trass. Og hun fortsatte før Isabella fikk svart.

«Det være alt sammen inne i ditt hode.»

Isabella snudde seg. Vekk fra speilet. Så direkte på Annik nå.

«Tror ikke på noe gjenferd. Tror ikke på *noe* gjenferd?»

Annik rødmet under det gjennomtrengende blikket.

«Klart jeg tro på noe gjenferd. Men ikke på Perez. Han være bare inn i ditt hode. Inne i hodet til Sean også. For det han har gjort.»

«Og hva så? Det er da enda verre? Jeg vil slett ikke ha ham inne i hodet mitt. Da er han jo hos meg bestandig!»

Isabella grøsset, og så med ett reddere ut enn hun hadde gjort noen gang.

«Inne i hodet mitt,» gjentok hun. «Inne i hodet,» kom det igjen, hviskende som et fjernt ekko.

Hun tok hendene opp til hodet og holdt det fast. Stirret inn i øynene på speilbildet sitt, redd for at det var Perez øyne som skulle stirre tilbake på henne.

Annik kunne slått seg sjøl på munnen. Hun hadde bare villet berolige Isabella, og så hadde hun bare gjort det verre. Nei, hun kunne ikke la henne være alene i natt, hun skjønte det.

«Isabella,» sa hun. «Jeg må gå og snakke med Isaac. Men jeg kommer straks tilbake.»

Døra stod på gløtt etter Annik, og Isabella hørte de forte skrittene hennes forsvinne bortover, hørte en dør åpne seg og lukke seg. Åpne seg igjen kort etter. Og så hørte hun stemmer, og skrittene til Annik som kom tilbake.

«Vi må seile snart,» tenkte Isabella. «Det må begynne å skje ting. Hva som helst. Jeg vil heller dø av et muskettskudd eller en huggert, enn å bli langsomt gal. Kanskje jeg trenger en demonutdrivelse?»

Sengen og putene var så myke at man kunne forestille seg å sveve på skyer. Omhyllert av dem. Florlett moskitonett i månelys som stengte de to unge kvinnene inne i en merkelig verden.

«Jeg snakke med viseguvernøren. På vei opp den trapp da jeg kom. Jeg sa jeg skulle overnatte hos deg, og da han snudde.»

Det gikk tjue sekunder før Isabells svarte, så Annik trodde hun sov eller ikke hadde hørt hva hun sa.

«Snudde? Hva mener du?»

«Jeg mener jeg ikke tro du hadde trengt å ligge alene i natt likevel.»

Isabella satte seg opp. En mørk silhuett mot moskitonettet.

«Annik. Du snakker om en engelsk gentleman,» irettesatte hun.

«*Naturligvis* jeg gjør det,» sa Annik rolig. «Hvorfor skulle slike være bedre enn andre? Heller verre, spør du meg.»

Isabella la seg ned igjen. På dette området var det avgrunner mellom henne og Annik. Hun hadde ingen grunn til å tvile på det Annik sa. Annet enn at hun likte viseguvernøren så godt. Hun kjente hjertet dunke urolig i brystet. Hadde Penrose planlagt det hele slik? Og hadde Mary Penrose visst det, eller ant det? Derfor dette spillet dem imellom? Hun kjente vel sin bror.

«Hvis han hadde kommet inn hit-» begynte hun.

Hun fullførte ikke. Det var det verste. Hun visste ikke hvordan hun ville ha reagert. Hun fikk lyst til å fnise, men det var bare fordi hun følte seg aldri så lite beruset. To glass rom var ett for mye.

«Så naiv jeg er, Annik.»

Bare minutter senere sov hun.

En tårnugle slo seg ned i vinduskarmen. Stirret gjennomtrengende på Isabella med de lysende runde ugleøynene sine. Blinket mot henne. Isabella famlet etter Annik, men hun var

ikke der. Isabella var helt alene. Hun trakk teppet opp under haken. Lukket øynene og ønsket at fuglen skulle være borte når hun åpnet dem.

Hun gløttet forsiktig på skrå mot den. Den var der fremdeles. Bare det flortynne moskitonettet var mellom dem.

«Det er en drøm,» tenkte hun lettet.

Fuglen lettet med et gjennomtrengende skrik og fløy sin vei med tunge, baksende vingeslag.

«Se på ringen din, Isabella. Fort deg.»

Isabella kvakk. Så på Jomfru Maria-statuen som stod på det vesle nattbordet ved sengen.

«Jeg har den ikke med meg.»

Hun så ned på hånden sin. Den var der, og steinen glødet mot henne en uhyggelig dyprød glød. Pulserende som hjerteslag.

Hun visste det var en drøm. Det var natt, så hvordan kunne det være helt lyst i rommet? Hun hadde ikke hatt ringen med seg, og heller ikke statuen. De var begge ombord på skipet.

«*Det er en drøm og jeg vil våkne. Nå.*»

Hun slo opp øynene. Det var lyst i rommet. En rød morgensol erstattet månellyset. Annik lå ved siden av henne. Sov med halvåpen munn og pustet tungt.

I siste øyeblikk motsto Isabella trangen til å vekke henne. I stedet ble hun liggende og stirre ut i luften, mens ekkoet av marerittet langsomt fortapte seg i henne. Øynene fulgte en sølvfarget liten møll som tilsynelatende aldeles formålsløst fløy med dansende bevegelser mellom henne og sollyset.

«Annik har rett,» tenkte hun. «Alt er i mitt eget hode.»

Den murrende angsten slapp langsomt taket i henne, og hun døde av. Våknet av at Annik rusket forsiktig i henne.

«Isabella. Ett eller annet skjer utenfor. Jeg tror det må være guvernøren som er kommet, og han har soldater med seg.»

«Guvernøren? Soldater?»

Isabella var oppe i samme nå, så ut av vinduet, men trakk hodet fort til seg da en av mennene der nede plutselig så opp mot vinduet. Menn i røde og hvite uniformer. *Guardias*. Eller hva nå engelskmennene kalte dem.

Isabella så spørrende på Annik. Annik på Isabella.

«Han må ha kommet til Barbados i natt. Eller grytidlig i morges. Men hvorfor disse soldatene?»

«Kanskje de skal arrestere Penrose?»

«Åh, Gud. Nei.»

Det måtte være en naturlig og ganske uskyldig forklaring på det hele.

«Klærne mine,» sa Isabella. «Hvor søren er klærne mine.»

Hun mente ikke den hvite kjolen og sarte undertøyet. Hun ville ha kapteinsklærne sine. Kården. Dolken.

Annik skjønte hva hun mente, men ristet bare betuttet på hodet. De hjalp hverandre med å kle på seg. Det banket på døren, Annik åpnet, og en av de svarte tjenestepikene kom inn.

«Komme ned,» stotret hun på et forferdelig spansk. «Komme ned. Guvernør Oldham snakke De.»

«Vi?» Annik så ut som et levende spørsmålstegn. «Vil han snakke med oss?»

Den unge tjenestepiken ristet bare forvirret på hodet, som for enten å si at hun ikke forstod eller at hun ikke visste, eller høyst sannsynlig begge deler.

Bak henne dukket imidlertid Mary Penrose opp, og snakket rivende fort på engelsk til henne. Mary så enda mer halvpåkledt ut enn Isabella og Annik.

«Hva er det, frøken Mary?» spurte Isabella. «Hva er det som skjer?»

Mary ristet på hodet.

«Jeg vet ikke. Men han vil øyensynlig snakke med Dem, Doña Isabella. Kanskje det er ett eller annet med skipet?»

«Ingen noe med sir John?» sa Annik.

Mary snudde seg mot henne.

«Med John. Naturligvis ikke!» freste hun.

Hun tok seg i det med det samme. Så beskjemmet på Annik. Det var tydelig at det Annik hadde sagt var akkurat det hun var mest redd for.

«Unnskyld. Jeg håper inderlig at det ikke er det. Som dere kanskje har gjetten er ikke de to akkurat perlevenner. Det kan alltid være noe politisk. Ett eller annet Oldham har kokt i hop sammen med vennene sine i London.»

Hun snudde seg mot tjeneren igjen, og gav henne en ordre. Hun mer sprang enn gikk mot trappen, og Mary ropte etter henne:

«*Dignity, Elizabeth. Walk, don't run!*»

«Ta den tiden dere trenger. Jeg sa til tjenestepiken at hun skulle si at en *gentleman* alltid gir en *lady* den tiden hun trenger til sitt morgentoilette.»

Mary lukket døren og åpnet den på gløtt igjen.

«Og ikke gå ned før jeg kommer og henter dere. Trenger dere noe fra tjenerne, så dra i den klokkestrengen der.» Hun pekte. «Et par av dem forstår litt spansk, selv om de ikke kan snakke det.» Hun rynket brynene. «Tjenere burde forresten ikke kunne mer enn en håndfull ord i alle fall,» la hun til. «Det ville spare både dem og oss for mange ubehageligheter.»

Annik så mot døren i det den lukket seg. De hørte skrittene hennes forsvinne bortover gangen.

«Og jeg som nesten begynne å like henne,» sa hun forarget.

Isabella svarte ikke på det. Hun stod der og klemte helt ubevisst på den vesle tøyposen hun hadde hengende om halsen. Urteamulletten hun hadde fått av Tuesday Smith. Kjente at det knaste lett mellom fingrene.

«Du har selvfølgelig helt rett, Annik.»

Annik så forvirret på henne.

«Hva? Har jeg?»

«Dersom dette er noe mellom Sir John og guvernøren, hvorfor i himmelens navn vil de så snakke med oss?»

KAPITTEL 9

Hans Excellence Caleb O. Oldham var en liten mann, men det tok han igjen med å være høyrøstet. Til og med klærne hans var skrikende.

«Jeg har det fra høyeste hold, Penrose,» sa han selvtilfreds. «Fra aller høyeste hold. Den fordømte franskekongen bruker sin spanske dronning til å manøvrere seg inn i de Spanske Nederlandene. Det beste vi kan håpe på nå er at franskmennene og spanjolene begynner å krige mot hverandre igjen.»

Han snøt seg ettertrykkelig i et blondelommetrørkle som var alt for lite for oppgaven, snufset og stakk det tilbake i brystlommen på den burgunderrøde jakken.

«Disse sjøreisene tar livet av meg en dag. Tåler ikke klimaskiftet. Men man bare *må* jo til London av og til, vet De. Til det pulserende politiske liv.»

Isabella og Mary Penrose kom ned trappen med Annik på slep, og guvernøren så nesten misfornøyd opp på dem med det samme, fordi de et øyeblikk stjal oppmerksomheten fra ham. Men han gjenerobret den straks.

Han tok hånden til Mary Penrose, og kysset den, men ut av øyekroken var det Isabella han gløttet på.

«Ah, den alltid like vakre frøken Penrose.»

Isabella kjente seg faretruende rolig. Hun hadde visst det straks hun så ham, men det kom ikke overraskende på henne. Dette var en mann hun hadde ventet på å få møte. Helt siden hun hadde sittet i sigøynerkvinnen Ishtaras vogn på veien mellom Cordoba og Sevilla og blitt spådd.

Han var et hode kortere enn Isabella, men han tok det igjen med å være tre ganger så bred. Han var den feteste mannen Isabella noensinne hadde sett. Et levende bevis på hva uhemmet fråtsende velstand kunne gjøre med et menneske.

Ved første øyekast kunne Isabella kanskje lett tatt ham for å være både vennlig og jovial, men blikket hans avslørte ham. Munnen smilte, men smilet nådde aldri opp i øynene. De var to harde, gråblå vinduer mot en sjel som var besatt av en uendelig griskhet.

«*Det er han,*» tenkte hun. «*Den siste mannen fra spådommen. Den tredje fienden.*»

Hånden hennes skalv ikke da han tok den, enda hun kjente det som om beina ikke ville bære henne. Leppene hans var våte og varme mot håndbaken hennes, og da han slapp den var det såvidt hun motsto trangen til å tørke seg på kjolen.

Hun greide imidlertid å være høflig. Han slapp hånden hennes. Grep henne i skulderen i stedet, slik man gjør med et barn som man vil se nærmere på. Betraktet henne med kald, åpen nysgjerrighet.

«Så, dette er Deres kvinnelige spanske «kaptein», sir John. Hun snakker ikke et ord engelsk, ikke sant? Jeg kan kalle henne et fordømt spansk ludder, og hun vil smile og se like glad ut?»

Mary Penrose tok hånden forferdet opp til munnen og undertrykte et gisp.

«*Guvernør* Oldham!» irettesatte hun skarpt, med trykk på tittelen hans, som for å minne ham på hvem han var. «Slik snakker ikke engelesk gentleman i damers nærvær, og slett ikke om en dame. De har vært for lenge bare blant menn, De.»

Guvernøren bukket.

«Beklager, og de har nok rett. En slik lang sjøreise uten kvinnelig selskap går nok ut over manerene. Men til min unnskyldning må jeg jo si at jeg ikke er så sikker på om en spansk kaptein kan være en «dame», selv om jeg må innrømme hun jo ser ut til å ha alle de kvinnelige former i behold.»

Det var ingen ting i ansiktsuttrykket hans som fortalte at han beklaget noe som helst. John Penrose smilte ikke lenger. Ansiktet hans ble hardt.

«De snakker om en gjest i vårt hus, guvernør» skar han i. «En *velsett* gjest, om jeg må be. Jeg vet også at De snakker meget godt spansk, og jeg vil forlange at De fra nå av snakker spansk, så Doña Isabella kan forstå alt vi sier.»

Isabella snudde seg mot Annik, som stod bak henne og så ganske forvirret ut. Guvernøren hadde ikke gjort mine til å ville hilse på henne, hadde ikke en gang verdiget henne et blikk.

«Annik, hvor er Belbin?» hvisket Isabella. «Det er noe som foregår, men jeg vet ikke hva.»

«Isaac var borte. Alldeles vekk. Jeg se inne på rommet hans. Bare en rotet seng, det var alt.»

«Spring opp og let etter ham. Han må jo være der.»

Annik forsvant opp trappen igjen.

Guvernørens stemme var skrikende fra før, men nå vellet plutselig et raseri opp i ham som fikk ham til høres ut som en gnellende bikkje.

«Jeg snakker ikke spansk. Ikke et ord spansk, og jeg vil aldri gjøre det. Ikke hollandsk, ikke dansk eller fransk! Men først og fremst ikke *spansk*, skjønner De det Penrose?»

Isabella glodde forbløffet på ham. Det var som om plutselig all sivilisasjon og manerer var blitt skrellet av denne mannen, og de så en bortskjemt liten gutt stå der. De ville ikke blitt forundret om han plutselig hadde kastet seg overende og sparket med føttene og slått nevene i golvet.

Isabella forstod ihvertfall ordet «spansk» og hun hørte hvordan han uttalte det. Hun ransaket hjernen sin for å samle i hop det hun hadde hørt om denne mannen. Hadde han ikke vært fange hos spanske tropper ett eller annet sted i Sør-Amerika til han ble frigitt mot løsepenger?

Men like fort som raserianfallet hadde kommet var det over. Som en maskeringskunstner snudde guvernøren bare ansiktet vekk et ørlite øyeblikk, før han så rett på Isabella, og smilte hyggelig. Men ordene hans var ren gift.

«Penrose,» sa han blidt. «Jeg hadde egentlig kommet hit for å gi Dem en ordentlig lærepenge. De burde visst at jeg aldri ville godta en spansk renegat i engelsk tjeneste. Men når jeg ser denne eksotiske unge blomsten kan jeg forstå at hun kunne sjarmere Dem.»

Han løftet en bydende hånd mot protesten som Penrose begynte på.

«Kjære Dem, la meg få fullføre mitt resonnement uten avbrytelser. «På vei opp hit hadde jeg god utsikt over havnen, og så «Queen Boadicia» ligge der som en rovfugl blant gress. Så den enda bedre enn da jeg kom til havn i går kveld. Det var en smerte for England å miste det skipet, og takket være Deres vesle spanske forræder har vi nå altså fått den tilbake. *Derfor* tilgir jeg Dem. Og *derfor* vil jeg ikke ta fra henne kaperbrevet nå med en gang. Oversett det for henne.»

Det var et øyeblikk dødsstille i rommet, før Penrose kremtet.

«Doña Isabella,» begynte han nølende. «Guvernør Oldham takker Dem for at De har gjenerobret «Queen Boadicia» for den engelske kronen. Han vil på grunn av det ikke ta fra Dem kaperbrevet jeg var ubesinnet nok til å gi Dem.»

«Det var sannelig litt av en oversettelse, John,» sa Mary syrlig.

Isabella så fra Penrose til guvernøren. Oldham så på Isabella som om han ventet seg at hun ville falle på kne og kysse føttene hans.

«Den djevelen. Tar fra meg. Skipet.»

Hun støtte hvert ord fram som det gjorde fysisk vondt å si dem, og Penrose så at hånden hennes famlet mot kården som ikke var der. Han gikk et fort steg mot henne.

«Isabella, ikke...»

Det var imidlertid for sent. Isabella bykset fram mot guvernøren, som bare rakk og glo med gapende forbløffelse på den svarthårete furien som kom mot ham. I neste nå var Isabella der, løftet hånden og gav ham en knallende ørefik. Hun løftet hånden for å slå igjen, og denne gangen med knyttet neve. Guvernøren rygget, og snublet i en teppekant på golvet. Ble sittende på baken og holde seg på kinnet. Isabella så seg om etter et våpen, og grep ildraken ved peisen.

Penrose nådde fram i samme øyeblikk. Grep hånden hennes for å få fra henne ildraken, men hun kjempet imot og rev seg løs. Så opp på ham som om han var en fremmed. Enda en fiende.

«Soldater!» skrek guvernøren. «Hjelp!»

Rommet ble fullt av trampende føtter. Fullt av harde hender. Den røde tåken inne i Isabella letnet. Guvernøren satt fremdeles på golvet og gned seg på kinnet. Isabella hadde slått så hardt at man kunne se avtrykket av hånden hennes, finger for finger.

To av soldatene hjalp ham opp. Mary Penrose stod der og så på det hele med forferdet fryd. Isabella møtte blikket hennes, og for første gang siden de to møttes leste hun åpenlys beundring i Marys øyne.

Annik kom springende ned trappen i samme øyeblikk som guvernør Oldham stod der foran Isabella, dissende av raseri, mens hendene febrilsk kostet av klærne. To rødjakker stod og holdt henne fast og med ett var det ingen ting i veien med spansken til guvernøren, som bare minutter tidligere hadde erklært at han aldri ville snakke et ord spansk.

«De er en villkvinne, «doña capitan», et beist. En heks. Men jeg skal temme Dem. De kan stole på det.»

Om ordene i seg selv ikke var særlig skremmende, så var øynene det. Hun hadde dummet ham ut, angrepet fysisk hans ukrenkelige, hellige person.

«Sersjant,» sa Oldham. «Kast denne kvinnen i det mørkeste fangehullet i Fort Willoughby.»

Sir John så ut som han ikke trodde sine egne øyne og ører. Han åpnet munnen og lukket den igjen, som en fisk på land.

«Herregud, guvernør. De kan da ikke -» begynte han, og avbrøt seg selv. «Jeg mener. De må da forstå. Doña Isabella satte livet på spill for å erobre det skipet, og tenk på hva hun kan gjøre med det. Jeg mener, gjøre for oss. Ifølge loven har hun krav på...»

Guvernøren stirret Penrose i senk.

«Ett ord til nå, Penrose, så arresterer jeg Dem også.»

Han stirret plutselig forbi ham, på Annik som rasende prøvde å rive seg løs fra Mary Penrose som strevet med å holde henne igjen.

«Og der har vi enda en villkvinne, skjønner jeg?»

Han sa det forventningsfullt. Isabella så på Annik.

«Annik,» sa hun. «Nei. Ikke la denne forbannede...»

Guvernøren nikket mot en av soldatene, som forstod hintet, og la en grov hånd over munnen på Isabella, hun forsøkte å bite ham, men han var sterk og presset munnen hennes igjen. Hadde vel gjort dette før.

«Pass deg så hun ikke stikker deg med den skarpe tungen sin,» lo Oldham. «Den er sikkert giftig.»

Soldaten gliste tilbake.

«Jeg er mer redd for tennene, sir.»

Øynene til Isabella fant Anniks.

«Ikke du også,» sa de.

Annik bøyde hodet. Pustet tungt. Oldham så nesten skuffet på henne.

«Oh, well,» sa han. «Vi treffes vel igjen. Jeg kan jo alltid finne ut at De er spion. Spion for Nederland.» Han lo. «Ser De? Jeg kom i går kveld, og allerede vet jeg så mye?»

Latteren hans lå igjen i rommet etter at han forsvant ut, hælene på Isabella og soldatene som holdt henne. Sir John gikk ut sammen med dem, og Mary og Annik ble stående alene tilbake. Annik sank sammen på det nederste trappetrinnet, mens hun jamret som en liten unge. Gråt av raseri, men aller mest av angst og over sin egen maktesløshet. Hun visste akkurat like godt som Isabella hvem denne mannen var. Den tredje fra Ishtaras spådom. Og hun husket også en annen gal mann som hadde skrytt av hvor mye han «visste» både om henne og om Isabella; Kaptein Perez.

Utenfor lød kommandorop, og ståk av vogner og hester og soldater.

Annik vaklet mer enn gikk gjennom rommet. Helt ut til den åpne hoveddøra. Det var som om noen hadde lagt en forferdelig tung bør på skuldrene hennes. Vognene ble borte bak svingen, i en sky av rødbrunt støv. John Penrose sto nedenfor den brede trappen. Han så ut

som en mann som plutselig hadde opplevd noe som han ikke kunne tro var sant.

«Hvordan kunne han?» sa han. «Hvordan kunne *hun* gjøre dette mot oss?»

Da den solide døra ble slått i bak henne, og hun hørte nøkkelen bli vridd om, var det en slags lettelse Isabella følte. De siste par timene hadde hun følt seg totalt hjelpeløs og bortkommen. Snakket til på et språk hun ikke skjønnte mer enn noen få ord av, og skjøvet hit og fraktet dit.

Uniformer. Fremmede ansikter. Øyne som så på henne. Noen fiendtlige, andre nesten vennlige, men de aller fleste bare likegyldige. Og hele tiden lyder. Snakk som i hennes ører lød som usammenhengende babling.

Hun ble stående helt stille innenfor celledøra. Skrittene til vaktene forsvant bortover korridoren. Hun var alene. Stillheten kjentes som en befrielse, mørket også. Inntil øynene begynte å venne seg til det grå lyset fra det smale cellevinduet like oppunder det buede taket.

Cellen var liten. Så liten at om hun stilte seg midt i rommet, var det såvidt hun ikke kunne nå veggene på hver side med fingertuppene. Tre skritt en vei, knapt to den andre veien.

Det var ingen møbler i rommet, ikke engang en brisk. Bare en bolster på golvet, en madrass stoppet med halm.

Etter noen minutter var heller ikke stillheten total lenger. Hun kunne høre lyder utenfra. Fjerne kommandorop, marsjerende føtter, og en skramlende lyd som sikkert var kjerrehjul mot brostein.

En lav, klagende stemme kom ett eller annet sted ifra. Kanskje fra nabocella. En sang uten ord. Hun skjønnte at lyden kom fra et menneske, men det var umulig å si om det kom fra en kvinne eller en mann. Hun kunne trodd det var et dyr. Et såret dyr.

Hun var ikke alene, og noen hadde det verre enn henne. Det var ikke store trøsten å hente i det. Snarere tvert imot.

«Du kunne slett ikke styre deg, kunne du vel?»

Hun kvakk ved lyden av sin egen bebreidende stemme, som lød hul og alt for høy i det nakne rommet. Hun sa ikke mer, men tankene spant videre.

«En fet, slu edderkopp, og du fløy sanseløst rett inn i nettet hans. Som en toskete jentunge.»

Ordene forsvant i en strøm av selvbekreidelse, og med ett kom tårene. Hun stod der midt på cellegolvet og strigråt. Ség til slutt i avmakt ned på den harde, klumpete bolsteren. Trykket ryggen mot den kalde, fuktige veggen til kroppen skalv like mye av frost som av gråt.

Det virket så underlig alt sammen. Som om de siste ukene og månedene av livet hennes brått var visket ut. Hun hadde rømt fra Spania for ikke å bli arrestert, og nå satt hun her i et fengsel på Barbados.

Så hadde vel alt vært forgjeves? Karrieren som kaperkaptein var vel over nå. Den hadde sannelig ikke vart særlig lenge.

«Men jeg tok «La Águila»,» hvisket hun. «Ingen kan ta fra meg det. Ingen. Ikke en gang Caleb Oldham.»

Ville engelskmennene henrette henne? Nei. De kunne da ikke det? Ikke for å ha gitt guvernøren en ørefik. Hvis de da ikke fant noe annet å anklage henne for. Fengsel. Hvor lenge da? Hvor lenge ville hun kunne overleve i en celle som dette uten å miste forstanden? En time. To. En dag. Ikke lenger, nei absolutt ikke lenger.

Vennene hennes ville få henne ut. Hun måtte tro på det. Penrose ville hjelpe henne. De visste hva hun hadde gjort. De var vitner. Hun hørte lyden av fottrinn utenfor, og lyttet håpefullt.

Det måtte være dem. Kjære Jesus Maria det måtte være dem.

Tap-tap-tap-tap-tap. Skrittene passerte døren hennes, og forsvant nedover korridoren.

Nei. De måtte ikke forsvinne. Kanskje de ikke visste hvor hun var. De visste naturligvis ikke hvor hun var. Hun reiste seg, holdt på å snuble i kjolekanten, i det hun tumlet seg fram mot døra. Hun presset munnen mot kikkhullet.

«Jeg er her!» ropte hun. «Det er her jeg er! Annik! Sir John!»

Hun slo med hendene mot døra. Bankingen kom tilbake som et ekko. En kaklende stemme skrek fra cellen på den andre siden.

«Jeg er her! Det er her jeg er! Hi-hi-hi. Annik! Sir John! Hi-hiihh.»

Stemmen døde ut i en voldsom, hvesende hosterie. Isabella rygget skrekkslagen bort fra døra. Holdt hendene fram for seg, som for å skyve den forferdelige stemmen bort. Hun satte seg skjelvende og motløs ned på halmmadrassen igjen. La hodet i hendene, og var mer sikker enn noen gang på at hun ville bli gal. Like gal som det skrikende mennesket på den andre siden av korridoren.

Først lenge etterpå gikk det opp for henne at stemmen hadde snakket spansk. Riktignok hadde den bare gjentatt ordene hennes som en papegøye, men ordene var for riktig uttalt til at det kunne kommet fra en som ikke kunne språket.

Nye skritt i korridoren, men denne gangen nektet hun å reagere. Døra gikk opp og hun knep øynene sammen mot lyset fra en oljelampe. Mannen bak lampen var bitte liten. Lyset gav gjenskinn i to blasse øyne og en blank isse.

Han sa ingen ting. Satte bare fra seg et krus og en blikktallerken. Gikk bort i hjørnet for å sjekke om hun hadde brukt dobøtten, men det hadde hun ikke. Hadde faktisk ikke lagt merke til den før nå.

Først da han skulle til å gå igjen våknet Isabella plutselig til live.

«Hei. Ikke gå. Snakker du spansk?»

De blasse øynene betraktet henne et øyeblikk, før pekte på munnen sin og ristet på hodet. Så forsvant ut. Lyset hans skinte under dørsprekken, og kikkhullet laget en rund lysflekk høyt oppe på veggen mens han låste døra.

Enten hadde han ikke lov til å snakke, eller så var han stum. Mørket var dobbelt så svart, etter at han hadde gått, og Isabella ventet litt før hun undersøkte maten.

Det var en ubestemmelig, halvlunken velling som luktet ramt av harskt fett. Dersom skipskokken på en av sine dårlige dager skulle ha prestert å servere noe slikt for mannskapet,

så ville det garantert brutt ut mytteri. Isabella satte tallerkenen ned på golvet igjen med et uttrykk av vemmelse i ansiktet, og grep kruset i stedet.

Det inneholdt bare vann, og selv om det ikke var det friskeste vannet hun hadde smakt, så drakk hun alt sammen. Hun var realist nok til å innse at før eller senere ville hun antakelig spise hva det skulle være, men ikke nå. Ikke ennå.

Isabella satte seg igjen. Trakk beina oppunder seg. Prøvde forgjeves å la være å tenke, men tankene fór hit og dit som støkte kaniner. Hun kunne ikke rå for det. Om og om igjen forsøkte hun å forestille seg hva som skjedde ute.

Hun følte seg plutselig forferdelig ensom.

«Ensom? Du har da meg?»

Isabella skvatt til. Så rett på en skikkelse som satt like ved døra og stirret på henne med røde, skinnende øyne.

«Perez?»

Hun hvisket navnet, mens angsten klemte om hjertet hennes med ubarmhjertige klør. Han lo sakte.

«Hvem ellers? Du trodde du var kvitt meg?»

Hånden hennes famlet etter urteamuletten. Heldigvis hadde de ikke tatt den fra henne. Hun klemte den vesle posen.

«Nei. For pokker...»

Stemmen døde ut. Gjenferdet løste seg opp. Perez ble til en stor rotte som stirret vaktsomt på henne mens den grådig forsynte seg av maten i blikktallerkenen.

KAPITTEL 10

Morgenen, fjerde døgnet tvang sulten Isabella endelig til å spise. Det smakte til og med ikke så ille, de første seks-sju munnfullene. Rotten, som Isabella ikke lenger trodde var Perez, men som hun likevel kalte «Felipe» hadde kommet fram fra hullet i hjørnet bak dobøtten og satt der og så på henne med de svarte, små øynene sine. Sikkert skuffet over at mennesket denne gangen spiste maten selv, i stedet for å gi den til henne og de andre som var mindre modige enn henne, men som alltid kom snikende før hun hadde fått i seg alt.

Isabella spyttet ut en hard, hårete klump av ett eller annet. Hun gjorde en uvilkårlig grimase, og sluttet å ete noen sekunder. Så bort på rotten som stod der. Den var vaksom, visste at et menneske var farlig, lumskt.

«Sulten er den beste kokk, visste du det, Felipe? Du får nøye deg med å slikke fatet i dag, din djevel. Invitere slektningene og vennene kan du bare glemme.»

Rotten var lett gjenkjennelig fra sine artsfrender. Ikke bare fordi den var større og langt modigere enn de andre, men fordi den venstre bakfoten var helt hvit. Dessuten manglet den et øre. Hadde vel mistet den i en eller annen rottekrig, hvis det ikke var en fange eller en vakt som hadde gjort det, i ett av de sikkert utallige forsøk på å drepe den.

Selv dette mennesket, som ikke hadde gjort mine til å ville gjøre den noe, ikke siden den første dagen da hun kastet ufarlige ting på henne, var nok ikke til å stole på, selv om det snakket til henne med snill stemme. Og det hadde rotten selvsagt helt rett i. Isabella hadde nok ubehagelige rotteerfaringer til å hate pestdyrene. Historiene om dem var også mange og uhyggelige.

Hullet bak dobøtten bar spor etter å ha vært forsøkt tettet igjen med alt fra ekskrementer til halm og filler, men til liten nytte.

«Tenk å kunne gå hvor man vil, og så velge å leve i et fengsel. Du er gal, Felipe. Alle rotter er sikkert gale. Gud hadde vel en mening med å skape dere, men jeg skjønner ikke hvilken.»

Isabella gjorde en ny grimase. Noe knaste mellom tennene og smakte bittert. Javel, sulten var en god kokk, men ingen mat var da heller så mettende som den som smakte forferdelig.

Hun satte fatet på steingolvet og sendte det bortover mot rotten, som skvatt unna, og ble borte bak bøtten et øyeblikk, før den kom fram igjen.

Den betraktet Isabella hele tiden mens den spiste. Et par andre, mindre rotter kom også, og hun irettesatte den ene med et skarpt lite skrik og et fort bitt.

«Du er *el capitan*, er du ikke?» sa Isabella. «Rottekapteinen. Den som har kommandoen. Akkurat som meg. Du må bli med meg til skipet mitt, så skal jeg presentere deg for skipskatten.»

Hun lo. Litt for høyt og litt for skingrende. Rotten fortsatte å ete, til tross for at rottekameratene rundt henne stanset, og stirret vaksomt på mennesket. På den andre siden av korridoren svarte mannen hun bare kalte «ekkoet» med en like skingrende latter. Hun syntes fremdeles det var uhyggelig, men var alt i ferd med å venne seg til det og godta det.

Hun hadde kommet til at han neppe var spanjol likevel, bare utrolig god til å etterligne alt og alle. Alle forsøk til å snakke til ham var mislykket, alt som kom tilbake var ens egne ord, gjerne etterfulgt av uhyggelige skrik og noe som kunne vært dyreløyer. Fuglefløyt, hundeglam, knurring og fresing. Stemmen fortalte ingen ting om han var gammel eller ung. Hun var ikke en gang helt sikker på om det var en «han».

En slags kontakt hadde hun derimot fått med fangen i nabocella, men han snakket bare engelsk. De var to vakter, den ene som hun ganske riktig hadde kommet til var stum, og en annen som riktignok snakket, men som hun kanskje kunne være glad for at hun ikke forstod. Hun skjønte nemlig alt for godt den hese latteren og grimasene som ofte fulgte ordene, og hun var livredd for at han skulle ta i henne.

Omtrent en halv time hver formiddag smøg en smal strime med sol seg inn gjennom det vesle fengselsvinduet. Vandret sakte bortetter veggen og ned mot golvet til noe utenfor igjen skygget for den.

Det var håp og liv i den solstrålen, men den avslørte også ubarmhjertig hvor kummerlig og liten cellen var. Lyset avslørte ett sted en knudrete skrift, med knapt leselige bokstaver. Uleselige ikke bare fordi de var utydelige, men fordi de ikke liknet helt på den skriften hun var vant til. Det var imidlertid et navn der. Hun trodde ihvertfall det måtte være et navn. Tydet det til Maighread, men av etternavnet var det bare noen få bokstaver tilbake. Ma--id-ir. Ellers var det bare tallet 100 hun forstod.

Hundre. Hundre dager? Hadde noen sittet her i *hundre* dager? Hun hadde hørt om mennesker som hadde sittet i fengsel i årevis, men hun hadde aldri tenkt ordentlig over hva det ville si. Ti års fengsel. Det var lett å regne ut hvor mange dager det ble. Trettiseks tusen fem hundre. Et ubegripelig tall. Og noen fikk mye lenger straff enn det. Som fengsel på livstid.

Hundre dager kunne hun forstå. Hundre dager her? Hun var sikker på at hun ville dø før det. Hvis ikke rottene eller vokterne drepte henne, ville hun dø av kjedsomhet. Visne vekk. Bli spist av utøyet i halmmadrassen.

Hadde Maighread Ma--id-ir kanskje sluppet fri etter de hundre dagene? Hvis ikke rottene hadde drept henne. Eller hun hadde blitt hentet ut og myrdet av myndighetene. Av dommer og boddel. Med hva det nå enn var engelske bødler brukte. Rep eller bål eller øks eller garott. Hun tok seg uvilkårlig til halsen.

I fantasien sin kunne hun se det. Høre skrik og trampende føtter. Det forventningsfulle tilskuerne omkring henrettelsesplassen. Det hjalp ikke at hun prøvde å lukke øynene og holde for ørene. Alt sammen var inne i hodet hennes.

Hun ba til Jomfru Maria, og kjente seg litt mindre redd. Litt mindre alene. Men da hun sovnet drømte hun at en myldrende hær av rotter begynte å spise på henne, fordi hun ikke gav dem nok mat. Og sjefsrotten «Felipe» kommanderte dem med Perez stemme, og hun kunne ikke røre seg.

Hun våknet skjelvende av skrekk, med ansiktet vått av tårer. Hun tørket tårene irritert bort med kjolekanten. Ble sittende og stirret ut i mørket. I mørket var ikke veggene der lenger.

Taket var en himmel uten stjerner. Men skrapende rottelyder etterfulgt av pistrende krangel fikk henne til å krøke seg sammen i angst. Syntes med ett at hun kjente de gnagende tennene skjære seg inn i kjøttet, slik som i drømmen. Hun prøvde å be enda en gang, men marerittet nektet å slippe taket.

«Kanskje jeg må drepe dem. Jeg kan drepe dem,» forsikret hun seg selv.

De myldrende rottene fra drømmen hånlo. Menneskene kunne drepe noen av dem. Eller mange. Men om så bare en eneste drektig hunn ble tilbake, så ville de snart være akkurat like mange som før. Slik var det. Slik hadde det alltid vært.

Kanskje Isabella ihvertfall kunne få has på «Felipe», men innerst inne tvilte hun. Den var gammel og lur. Tross alt var det kanskje best å ikke prøve.

Presten kom på besøk neste dag. Den selvsamme Geoffrey Powell som hun hadde møtt i begravelsen kom inn i den trange cellen sammen med en annen mann. Isabella hadde ventet seg noe slikt. Syntes i grunnen det var rart han ikke hadde kommet før. Likevel skremte de henne. Svarte ulykkesfugler som bar med seg en eim av død og begravelse.

Powell hadde en stor, tykk bibel under armen. Følgesvennen hans var like svartkledd og like alvorlig som Rev. Powell. Han holdt en osende oljelampe i hånden. I tillegg sto en av vokterne bak dem i korridoren med sin lykt. Lampene deres var som en soloppgang.

Hun myste mot lyset. Skygget for øynene.

«Hva er det? Hva er det som skjer?»

Om de hadde hørt og forstått det vesle engstelige spørsmålet hennes, så var det ihvertfall ingen som svarte henne. Presteøynene under de buskete øyenbrynene til Powell var om mulig enda mer breddfulle av fanatisk rettroenhet nå enn de hadde vært sist de hadde møttes.

Isabella kjente seg brått naken og hjelpeløs under det blikket. Hun prøvde uvilkårlig å krype sammen i den mørkeste kroken, vekk fra lampelyset som viste henne så fornedret, i en skitten og istykkerrevet selskapskjole, langt fra alt som het verdighet og makt.

Presten sa noe til den andre, og han nikket alvorlig flere ganger før de strenge, kalde ansiktene vendte seg mot henne igjen. Presten tok opp Bibelen og leste noe med høy, messende stemme.

Han skjønte at hun ikke forstod noe, men det gjorde tydeligvis ikke noe for ham. Den andre mannen prøvde seg imidlertid med et par haltende ord på spansk.

«*Detestable. Bruja.*»

Han kalte henne for en avskyelig heks, og Isabella kjente et eitrengende sinne jage vekk svakheten. Avskyelig? Heks? Hun reiste seg langsomt. Stirret Powell like inn i øynene, og hadde tilfredstilelsen av å se at han tok et ørlite, nølende skritt bakover, og at øynene hans ble usikre. Han holdt boken sin mot henne, som om han ville verge seg med den.

«Forsvinn,» sa hun hardt. «Kom dere ut. Hvis jeg først må ha en prest skal det være en *ordentlig* prest.»

Han forstod vel hennes ord like lite som hun forstod hans, men han skjønnte ihvertfall at dette neppe var noen angrende synder. De trakk seg tilbake. Forsvant ut like fort som de hadde kommet. Fangevokteren vred om nøkkelen. Mumlende stemmer og klakkende skritt forsvant bortover korridoren, og opp steintrappen.

For sikkerhets skyld ropte hun etter dem gjennom kikkhullet:

«En ordentlig prest! En katolsk prest!»

«En katoosk prest! Aouuuoooo!»

Ekkoet kom fort og kontant, og Isabella hadde helt glemt ham et øyeblikk. Derfor skvatt hun tilbake. Det naturtro ulvehylet sendte en iling av uhygge gjennom henne, men så ble hun sint igjen. Mer enn sint. Et ubestemmelig, sinnsvakt raseri fikk blodet hennes til å koke. Hun kjente en voldsom trang til å få dette mennesket til å ti stille. Samme hvordan. Hun slo hendene mot døren og skrek:

«Ti stille, din tulling! Hold den fordømte kjeften din!»

«Ti stille, din tulling! Hold den fordømte kjeften din! Hi-hi!»

Det var håpløst. Han forstod henne naturligvis ikke. Det fantes ingen ord hun kunne si som kunne få dette mennesket til å ti stille. Hun ble stående og holde pusten. Sloss mot det tåpelige raseriet som rettet seg mot en stakkar som antakelig hadde det langt verre enn hun selv. De knyttede nevene hennes åpnet seg langsomt, og sinnet ble til skam.

Hun greide såvidt å la være å rope et «unnskyld!».

Det ville kommet like uforstått tilbake som ethvert annet ord.

Det var guvernøren som fortjente sinnet hennes.

«Og den idiotiske presten!»

Ja, han også.

Isabella var mer sikker enn noen gang på at hun var fullstendig i klørne på mennesker som hatet henne.

Hvorfor de hatet henne var langt mer uklart. Guvernøren hatet alle utlendinger, og av visse private årsaker særlig spanjoler, det skjønnte hun. Presten derimot hatet henne vel mest fordi hun var kvinne. En kvinne som i hans øyne gjorde uhørte «ukvinnelige» ting. Hva hadde han sagt under prekenen sin ifølge Isaac Belbin? At mannen var kvinnens hode, og at kvinner skule ti stille i forsamlinger og kle seg sømmelig.

Så var hun vel sømmelig nok for ham i dag. Ikke hadde hun sagt stort heller.

Etter en stund var hele opptrinnet så uvirkelig at hun ikke lenger var helt sikker på om de hadde vært der, eller om det enda en gang bare var en livaktig drøm.

Et par timer etter kom vokteren med mat. Hun hørte han kom, og visste at det var den vokteren som hun mislikte, siden den andre hadde vært der før på dagen. Hun satt helt stille, med ansiktet mot veggen. Håpet han bare ville sett fra seg vannet og blikkfatet og forsvinne. Helst uten å si noe. Uten å se på henne.

«Doña Isabella?»

Han sa det så forsiktig. Ved lyden av navnet sitt snudde hun seg fort, og så overrasket opp på ham.

Det var en høy, svart mann. Han hadde ikke noe blikkfat og ditto krus i hånden, men et brett med ett hvitt klede over, og han hadde en stor bylt under armen.

«Hva? Hvem er du? Hvor er han. Vokteren?»

Han smilte. Hvite tenner bak lyset på brettet. Han snakket godt spansk, med hes, myk stemme.

«Han kan ikke komme mer, *señorita*. Jeg erstatter ham. Og jeg har en beskjed til Dem fra *Mama Ojò Iségun*.»

«Mama...?» Isabella greide ikke en gang uttale det. «Tuesday Smith?»

Negeren smilte enda bredere. Han senket stemmen, og bøyde seg fram mot henne, fremdeles med brettet i hendene. Pusten hans fikk lyset til å blafre, og han vislet noe hun ikke kunne høre. Et øyeblikk trodde hun at flammen ville sette fyr på håret hans, og kvesset irritert i:

«Sett fra deg det brettet da, mann! Og snakk tydelig så jeg forstår deg.»

Blikket hun fikk tilbake var ikke helt lett å tolke, men han satte fra seg brettet på golvet. La en advarende finger på leppene.

«Veggene her har ører.»

Isabella tenkte på sine forsøk på å få kontakt med noen av de andre fangene, og var ikke umiddelbart enig, men senket likevel stemmen.

«Tuesday Smith?» gjentok hun.

«Ja. Tuesday Smith. Jeg skulle si at De skulle være ved godt mot. Jeg skulle si *alt er under kontroll*.»

«*Hva* skulle du si?». Isabella glodde vantro på ham. «Under kontroll?» Hun kjente at at hun ville begynne å le, og var redd for hva den latteren kunne ende som.

Mannen gjentok det imidlertid, og hun skjønnte at dette var nøyaktig de ordene Tuesday Smith hadde brukt. Han bøyde seg mot henne til han snakket like inn i øret hennes.

«Guvernøren er syk. Svært syk. Han kommer til å bli sykere. Til han er død.»

Han tok et steg tilbake. Så betydningsfullt på henne.

Det gikk likevel flere sekunder før Isabella forstod helt hva det var mannen hadde sagt. Hva det betød, og det første hun kjente var en grusom glede. Død? Men det kunne jo hende hun misforstod. At guvernøren var blitt syk. Han hadde jo klaget til Penrose over at han ikke følte seg helt bra.

Hun åpnet munnen for å spørre, men den svarte mannen kom henne i forkjøpet.

«Sir Caleb er en uvennlig mann også mot sine slaver, kaptein. En meget uvennlig mann. *Mama Ojò Iségun* er dessuten en mektig svart kvinne. Den beste venn noen kan ha.»

Isabella ristet på hodet.

«Jeg forstår fremdeles ikke?»

«Gift, *señorita*.» Ordet var knapt et pust over leppene hans. Han nikket med hodet flere ganger, da han så at hun forstod.

«Hvordan?»

Nikkingen forvandlet seg til risting.

«Jeg har allerede sagt for mye. Ting skjer om ikke mange dager. Spis nå.» Han pekte på brettet. Deres egen kokk har laget dette til Dem. Det er sikkert kaldt nå, men bedre enn fengselskost. Jeg venter her til De er ferdig.»

Han tok vekk den hvite duken som lå over. Under andre omstendigheter ville det ikke vært noe utenom det vanlige ved den stekte kyllingen. Men akkurat nå var den som en gave fra gudene. Selv om den var kald, og selv om kokken hadde dandert kyllingen om ikke smakfullt så ihvertfall fantasifullt med grønnsaker som hun ikke umiddelbart dro kjensel på.

Negeren satte seg på huk ved veggen. Isabella begynte å spise. Spiste med begge hender, og kjente at maten var god. Hungeren skjøv vekk de andre tankene de første munnfullene, men de vendte fort tilbake igjen.

Drepe guvernøren! Det var en skremmende og tiltalende løsning på alt sammen. Bort med ham, få innsatt Penrose som guvernør, og framtida hennes ville med ett se mye lysere ut.

«Han er en ond mann,» tenkte hun. *«Han fortjener sikkert å dø. Men tenk om det blir oppdaget. At noe går galt, at en eller annen snakker. Hva om han likevel overlever? Han er tross alt guvernør. Med mektige venner. De vil ta fryktelig hevn. Mange vil bli fengslet. Forferdelig mange. Fengslet og torturert. Og hvor mange vil dø? Kanskje Annik. Belbin. Helt sikkert Tuesday Smith, og mange, mange slaver. Og naturligvis jeg. Ja, herregud. Uansett hvordan det går vil de naturligvis skylde på meg. Presten vil sverge på at jeg har forhekset ham. Sverger sikkert på det allerede, dersom guvernøren er syk.»*

Isabella hadde hørt adskillige grufulle historier om hvordan det gikk med dem som sammensverget seg mot samfunnets store og mektige menn. Hun sluttet å tygge. Kjente at maten vokste i munnen, og hun måtte tvinge seg selv til å svelge. Øksen. Repet. Eller var det flammene som ventet?

«Brenner engelskmennene hekser?» spurte hun.

Spørsmålet kom så uventet på mannen at han bare gapte.

«Brenner - hva?» Han tok seg i det. Svarte før hun rakk å gjenta spørsmålet. «Nei. Kanskje. Jeg vet ikke?»

«Vet du hva de vil gjøre med meg? Hva sier folk? For det går vel rykter? Det gjør det alltid.»

«At han angrer på at han arresterte Dem, capitan.»

Hun kvakk.

«Angrer han?»

«Alt folk har hørt om Dem her på øya, Doña Isabella. Vi er ikke så mange, vet De. Mange beundrer Dem. Til og med de fine menneskene. Mange liker også viseguvernøren. Men guvernøren? *Búrurú.*»

Han ristet megetsigende på hodet. Nølte litt før det neste ordet. Et ord som var meningsløst uten en fortsettelse, men som likevel var skremmende nok alene.

«Men.»

«Men? Men hva da?» sa hun skarpt.

«Det går rykter om at han vil gi Dem til spanjolene. Jeg er sikker på at *Mama Ojò Iségún* vil avverge det også.»

Tuesday Smith igjen. En svart sydame i et slavesamfunn. Som tydeligvis hadde makt til å bestemme ikke bare over skjebnen til Isabella, men over selveste guvernøren på øya. Det var på mange måter en urovekkende tanke. Rang og stilling og klasse skulle bestemme makt og avmakt. Til nå hadde hun ihvertfall trodd at det var slik. Nå var hun ikke lenger så sikker.

Hun tok kruset og skyllet i seg den søte drikken. Måtte klemme hånden mot munnen for å undertrykke et rap. Husket i det samme hvor hun var, og smilte skjevt. Oppdragelsen hennes satt nok ganske dypt i henne. De siste restene spiste hun i taushet. Spiste alt, enda sulten hadde forsvunnet sammen med de førte fem-seks grådige munnfullene. Kanskje var det også oppdragelse. Gnog av benene, mens tankene fortsatte å surre i hodet. Men de vendte alltid tilbake til det samme.

«Nei,» sa hun plutselig. Hun skjøv brettet unna seg, og reiste seg opp. «Nei og atter nei.»

Han så på henne igjen, forvirringen over dette merkelige kvinnemennesket var tydelig å lese i øynene hans.

«Si til Tuesday Smith at jeg er forferdelig takknemlig, men at hun ikke skal gjøre det. Samme hva som skjer vil de nemlig skylde på meg. Hvis jeg skal ut herfra må jeg rømme. Det er ingen annen god måte.» Isabella snakket rivende fort nå. Vokteren begynte på en nølende protest, men Isabella bare fortsatte.

«Få Annik, frøken van Gennip, hit på en eller annen måte. Eller Isaac Belbin. Eller aller helst begge to. Hva har guvernøren gjort med «Santa Sofia»?»

«Ingen ting. Tror jeg. Den ligger på havnen.»

«Hva med «La Águila»?»

«Den også. Men jeg tror det er rødjakker ombord.»

«Hm. Soldater. Mange?»

Vokteren trakk på skuldrene.

«Sorry.»

Sorry var et engelsk ord som Isabella forstod. Men hun var ikke sikker på om han var «sorry» fordi det var mange soldater ombord, eller om han bare var lei seg for at han ikke visste.

Mannen tok brettet. Hun møtte øynene hans over lyset, så at han skulle til å si noe, men så snudde han seg bare og skjøv opp døren.

«På gjensyn, doña capitan.»

«Adios.»

Hun ønsket han kunne latt lyset stå, men hun sa ingen ting.

Nøkkelen ble vridd rundt på utsiden. Hun hørte skrittene hans forsvinne. Kom på at hun hadde glemt noe viktig, og sprang bort til døra. Klemte ansiktet mot kikkhullet. Ropte etter ham.

«Si til...si til *henne* at hvis alt går bra står avtalen vår ved lag.» Og fem sekunder senere: «Kan du skaffe meg klærne mine? Du må skaffe meg klærne mine!»

Ekkomannen var sen denne gangen. Han fikk ikke med seg noe fra den første setningen.

«Du må skaffe meg klærne mine!» hauket han hult.

Isabella greide å ignorerte ham. Vokteren var allerede borte, og hun visste ikke om han hadde hørt henne. Hun la seg ned på bolsteren og dro teppet hun hadde fått over seg. Så rart. Det å eie et teppe kjentes som en ufattelig luksus.

Det var imidlertid mer enn teppet som varmet. Hun hadde spist. Hun hadde fått nyheter utenfra. Hun visste at de der ute virkelig prøvde å få henne fri. Med alle midler. Likevel følte Isabella at hun hadde fattet en riktig beslutning, og i hodet hennes tok tjue forskjellige fluktplaner form. Den ene villere enn den andre.

Ikke en gang iherdige lopper greide å forstyrre henne.

Hun sovnet, og hennes drøm var verken om gjenferd eller rotter eller gale engelskmenn. Hun drømte tvert imot om Mariastatuen sin. Drømte at den stod på cellegolvvet ved siden av henne, innhyllet i en varm, vennlig solstråle fra vinduet.

«Jomfru Maria, er du her?»

«Selvsagt er jeg her, barn. Jeg er alltid hos deg. Det vet du.»

«Er jeg en heks? Er Tuesday Smith heks?»

«Ikke mer enn meg.»

KAPITTEL 11

Allerede neste dag kom Annik. Isabella hadde sett for seg at hun ville komme sent på natten, gjerne forkledd som ett eller annet, eller smuglet inn på en eller annen måte. Men hun kom midt på dagen, helt åpent, og hun hadde døråpneren sin med seg, ingen ringere enn Miss Mary Penrose.

Den som fulgte dem var til og med den vokteren som Isabella var mest redd for, men nå var han med ett bare bukkende høflig og kryptende. Hvilket naturligvis Mary Penrose tok det som en selvfølge at han var.

Annik omfavnet Isabella, og Isabella måtte kjempe hardt mot tårene som ville komme. Med ett følte hun seg skamfull over hvordan hun så ut, og hvordan hun hadde det, enda det jo slett ikke var hennes skam at hun var skitten, og at den en gang så vakre kjolen hennes nå var revet i stykker og mer grå enn hvit.

Mary Penrose gav Isabella en lynfort klem hun også, før hun med gysende nysgjerrighet kommanderte vokteren til å løfte lampen høyt i været slik at hun riktig fikk tatt det ufysiske fangehullet i øyensyn, komplett med stinkende dobøtte og loppebefengt madrass på golvet.

«Barbarisk. Komplette barbarisk,» ærklarte hun, mens hun holdt et parfymert lommeterkle opp under nesen. «Jeg ville rett og slett *dø* om jeg måtte oppholde meg på et slikt sted i mer enn fem minutter, altså. Helt alene. Uten venner. Uten så mye som en tjener.»

«Det trodde jeg også at jeg ville, miss Penrose,» sa Isabella, og hun greide ikke å holde en bitter brodd av ironi bort fra stemmen. «Jeg trodde jeg skulle dø. Men her er jeg altså, fremdeles levende. Helt ensom er jeg heller ikke. Vi har jo disse «koselige» vokterne, og så har jeg loppene og rottene.»

«Rotter?»

En anelse panikk krøp inn i stemmen til Mary Penrose, og hun gløttet uvilkaarlig mot døra for å være sikker på at veien var fri.

«Ja. Om natten *hører* jeg dem bare, men om dagen kan jeg til og med se dem. De har en leder også. Jeg kaller ham «Felipe», etter en kaptein jeg kjente en gang.»

«Åh, Isabella.»

Annik begynte å gråte igjen. Hun gjemte hodet i hendene. Isabella tok henne inntil seg igjen.

«Så da Annik, du må ikke gråte. Jeg greier meg bra. Det er helt sant.»

Nesten sant. Jeg greier meg. Såvidt.

«U-unnskyld, Isabella,» sa hun. «Jeg komme hit for å trøste deg, og så du må trøste meg. Det er ikke rett.»

«Nok om dette nå,» sa Isabella. «Jeg må få vite hva som skjer. Er det noen mulighet for at jeg blir satt fri?»

Annik og miss Penrose vekslet blikk. Det var Annik som svarte.

«Det var. Helt til den prestefyr blande seg inn med hekkesnakk.»

«John og jeg var på god vei til å overtale Sir Caleb om at han hadde handlet en smule overrilet da han arresterte deg, forklarte Mary. «I første omgang sa han seg villig til å flytte deg, men hva presten har sagt til ham vet jeg ikke. Han har ihvertfall ombestemt seg igjen.»

«Jeg har hørt at guvernøren skal være syk?» sa Isabella forsiktig.

Mary Penrose nikket. Hun lo kort. Noe som antakelig fikk henne til å trekke pusten litt for brått, for hun måtte opp i ansiktet med det vesle lommetørkleet igjen.

«Han har gitt to leger sparken og truet dem med forvisning og straffarbeid og hending. Nå har han hentet skipslegen din fra «La Águila», og påstår at han allerede er blitt bedre.»

Isabella registrerte at Mary Penrose kalte skuta for «La Águila», og ikke «Queen Boadicea», og var takknemlig for det.

«Tenke det,» undret Annik. «Når den guvernøren bruke spansk doktor. Han måtte vært mye desperat!»

Et øyeblikk var de tre kvinnehodene nær hverandre, og Isabella hvisket fort til Mary Penrose:

«Bli kvitt vokteren!»

Mary tok hintet med en gang. Snudde seg mot vokteren, som stod og så tilsynelatende helt uforstående ut til det som ble sagt.

«Du kan gå nå,» sa hun. «Jeg roper når du kan komme og låse. Vi skal hjelpe Miss Isabella med kvinneting. Vi kan ikke ha menn her.»

Mannen glippet usikkert med øynene.

«Ja, men miss Penrose, reglene...»

«Hørte du ikke. Gå! Lampen kan du sette fra deg på golvet.»

Stemmen hennes var breddfull av overklasse, av uimotsigelig arroganse. Han tok et usikkert steg tilbake, bøyde seg og satte fra seg lampen, men stanset i døra og tok mot til seg igjen.

«Reglene. Jeg kan snu meg mot veggen. Jeg skal ikke se -»

Ordet døde ut i et pip. Han kom ikke lenger enn det. Mary Penrose stirret ham i senk. Han bøyde nakken som en kuett hund, og tasset ut.

Annik lukket døren etter ham. Hun himlet med øynene.

«Han trodde du hadde. Det du vet. Din månedlige,» sa hun.

«Jeg får det snart,» sa Isabella mørkt. «Herregud. I dette skitne forferdelige hullet. Får ikke vasket meg en gang. Vokterne skjønner jo ikke hva jeg sier. Hva heter vaske på engelsk, miss Mary?»

«Wash,» sa Mary automatisk, og så gjorde hun noe hun faktisk ikke gjorde alt for ofte. Hun prøvde å sette seg selv i Isabellas sted. Lommetørkleet hennes kom opp igjen, og denne gangen var det ikke bare for parfymens skyld.

«Wash,» gjentok Isabella. «Jeg skal prøve å huske det.»

«De må rømme, Doña Isabella,» sa Mary Penrose bestemt. «Komme Dem vekk herfra.»

Isabella lo en skjelvende, rar liten latter. Så senket hun stemmen i fall vokteren likevel skulle finne på å lytte utenfor døra.

«Ja, ja, ja. Det var akkurat det jeg ville si til dere. Jeg vil forsøke å flykte. Jeg er ikke helt sikker på hvordan jeg skal greie det, men jeg må bort. Og hvis og når jeg kommer ut må alt være klart ombord på «La Águila», Annik. Klart til å seile.»

Annik så plutselig nedslått ut.

««La Águila»? Du ikke vet - at det er soldater ombord nå? Soldater fra guvernørens vaktstyrke.»

Isabella fikk dette stålharde, nesten fanatiske uttrykket i øynene som Annik visste at det var umulig å si imot.

«Jo, Annik. Jeg *vet* det. Men vi har våre folk ombord ennå?»

«Ja. De soldatene ikke sjøfolk. Men de si noen fra engelsk krigsskip er på vei for å overta.»

«Hør. Jeg har tenkt igjennom dette. Plasser noen av de mest pålitelige folkene våre ombord på «La Águila». Ligger den fremdeles kloss opp til «Santa Sofia»?

«Ja. Som før.»

«*Bueno*. De som er ombord på «Santa Sofia» må være klare til å gå fra borde så snart vi har overtatt «La Águila».»

«Forlate «Santa Sofia»? La den være tilbake?» Annik likte tydeligvis ikke tanken.

«Ja. Den vil bare sinke oss.»

Isabella så bort på Mary Penrose med det samme, så usikkerheten i ansiktet på den engelske kvinnen, og kjente en kald iling nedetter ryggen. Uten tvil mislikte Mary Penrose guvernøren. Han stod dessuten i veien for brorens videre avansement til guvernør på Barbados. Hun syntes synd på Isabella som satt i dette fryktelige fangehullet. Men nå ble det plutselig snakket om engelske soldater, og om et skip som også mange ville hevde var engelsk.

«Unnskyld miss Mary,» sa Isabella lavt. «De burde kanskje ikke høre dette?»

Mary viftet avvergende med hånden. Det vesle lommetørklet flakset som en hvit fugl.

«Jeg mener i likhet med min bror at skuten tilhører Dem, Doña Isabella.» Hun nølte. «Vil engelske liv settes i fare?»

Isabella ønsket hun kunne svart nei, men det var umulig.

«Jeg vet ikke. Jeg vet sannelig ikke,» sa hun.

Mary Penrose sukket.

«Akkurat. Det var det jeg tenkte. Så har De helt rett. Jeg skulle ikke kommet. Burde ikke hørt dette, men nå er det for sent.»

«Så hva vil De gjøre?»

Isabellas stemme var spent.

«Gjøre?» En liten djevel danset med ett i øynene på den engelske piken. «Ingen ting. *No hablo español*. Jeg har ikke skjønt et ord dere har sagt.»

Annik som hadde stått og tenkt på hva Navarro ville si til å forlate «Santa Sofia» hadde gått glipp av både ord og minespill mellom Isabella og Mary Penrose, men det siste hørte hun.

«Tøys, frøken Penrose,» sa hun fortørnet. «De snakke like bra spansk som meg!»

Da lo Mary Penrose. Ekkomannen på den andre siden av korridoren stemte i, og Mary bråtidde skremt ved lyden. Lyden hadde også en underlig virkning på Isabella. Det kjentes personlig. Som om ekkomannen hånlo av henne og hennes planer. Hvor lenge hadde *han* vært her? Hvor mange rømningsplaner hadde han lagt før han ble gal?

«Hva... var det?» sa Mary.

«Fangen i cellen tvers over. Jeg kaller ham ekkomannen. En måned til, så har jeg nok vennet meg til ham. Og om en måned kan du også huske at du likevel snakker spansk. Da er antakelig «La Águila» på vei ett eller annet sted med nytt mannskap og under ny kommando.»

«Hva? Hva mener du?» spurte Mary.

Isabella slo ut med hendene.

«Jeg lot meg rive med. Jeg har ikke løst det viktigste problemet. At jeg må vekk herfra.»

«Det må gå da gå?» sa Annik. «På en måte?»

Men av de mange planene som Isabella hadde syntes hun hadde hatt den natten var det ikke en som tålte dagen. Kanskje utenom en. Hun hadde en viktig alliert.

«Vakten. Han som -»

Isabella tok seg i det. Det var ingen grunn til å nevne Tuesday Smiths navn i dette. Ikke med Mary Penrose til stede.

«Belbin,» sa hun. «Kanskje han kan finne på noe?»

«Isaac. Hm. Han ikke være helt seg selv nå for tid.»

Annik bøyde hodet, og selv om hun stod med ryggen mot lampen ante Isabella at hun rødmet.

«Hva mener du?»

«Han er redd. Han kjenne guvernøren fra forrige båt. Og dessuten er han sint. Snakke ikke til meg lenger.»

«Snakker han ikke til *deg*?» Isabella gapte. «Men er ikke dere to.» Hun fant ikke ord med det samme. «Kjærester? Forlovet?»

Men samme hvor Isabella nødet ville ikke Annik si mer.

Døren gikk opp. Vokteren stod der, for sikkerhets skyld forsterket med en soldat.

«Unnskyld miss Penrose,» sa han nervøst. «Kommandant Smythe sier at denne fangen likevel ikke skulle ha besøk. Guvernørens uttrykkelige ordre, miss. Passerseddelen fra Deres bror gjelder ikke.»

«Æsj. Den gamle grinebiteren,» sa Mary.

Det var uklart hvem hun mente, kommandanten eller guvernøren. Kanskje begge.

«Vel. Da går vi.»

Det ble tomt da de gikk. Tomt og mørkt. Bare langsomt vennet øynene hennes seg til det dunkle lyset fra gluggen på veggen igjen, og hun ble var noe hvitt på golvet. Hun skjønte straks hva det var. Bøyde seg over det, lot hånden nærme seg forsiktig, som om det virkelig var en fugl og hun var redd for at det ville fly sin vei. Hun grep det vesle lommestørkleet. Tok det, holdt det. Strøk det mot kinnet og luktet på det. Det luktet roser.

Hun så opp mot gluggen.

Kanskje jeg kan bli en fugl? Jomfru Maria kan gjøre meg til en fugl. Og så kan jeg fly ut av vinduet. Fly vekk. Kanskje hvis jeg ber forferdelig hardt.

«Kjære Jomfru Maria. Jesus. Gud og alle engler. La meg bli en liten fugl så jeg kan fly vekk herfra.»

Hun gjentok det. En gang. En gang til. Strakte ut armene og prøvde å forestille seg at de ble vinger. Ingen ting skjedde, men hun ble likevel stående å vente. Helt til armene ble så tunge at hun ikke greide å holde dem utstrakte lenger.

Det var den stumme vokteren som kom med mat til henne på kvelden. Hun hadde ventet seg at den svarte mannen skulle komme, og strevet med å holde skuffelsen i sjakk. Magen hennes hadde sett fram til at han kanskje ville bringe henne et nytt godt måltid. Kanskje klær, og aller helst en god plan som kunne hjelpe henne ut.

Fengselsmaten ble derfor stående urørt. Hun la seg ned på madrassen og snudde demonstrativt ryggen til da vokteren kom tilbake.

Kanskje hvis jeg nekter å spise? Sulter meg syk? Så må de flytte meg. Nei. De kommer til å tvangsfore meg. Eller så er det det samme for dem. De kommer ikke til å bry seg om det.

Tankene hennes ble til enkeltord igjen. Ord likt småstein som ble sluppet ned i en dyp, mørk brønn av angst der de bare såvidt greide å kruse overflaten et øyeblikk før de ble borte. Som om de aldri hadde vært tenkt, og derfor straks måtte tenkes en gang til. *Hjelp. Frihet. Bort. Flukt. Hjelp. Flukt. Frihet. Død. Død.*

«Vi ses i Helvete,» hvisket Felipe Perez stemme et sted inne i henne. Frydefull over hennes svakhet.

En lett hånd berørte skulderen hennes.

«Dona Isabella?»

Søvndrukkent snudde hun seg mot lyden og lyset. Så omrisset av kvinneskikkelse mot en lampe. Hun gjenkjente ansiktet bak lampen først. Det var den svarte vokteren.

«Dona Isabella,» insisterte stemmen igjen. Den stemmen kunne hun ikke ta feil av.

«Frøken Mary?» , utbrøt hun forbauset. «Kommer De tilbake? Hvor er Annik?»

Mary Penrose ristet på hodet.

«Ingen Annik. Bare jeg. Jeg skal hjelpe Dem med å rømme. De andre vet ikke noe om dette, bare jeg og...sydamen.»

Aha, Tuesday Smith igjen.

Mary Penrose strakte en bydende hånd ut, og negeren satte fra seg en bylt på golvet. Deretter gikk han ut. Mary Penrose begynte å finne fram ting. Toalettsaker. Pudderdåse. En parykk. Klær.

«Nå skal De bli meg, Doña Isabella,» sa hun muntert. «Jeg har innbilt vaktene ved porten om at det hele dreier seg om en romantisk affære. Med en viss løytnant som har ord på seg

for å være Bridgetowns største kvinnebedårer. Om en times tid kan De gå freidig ut av porten og ut til friheten.»

Isabellas hjerte begynte plutselig å dunke hardt i brystet på henne. Det var akkurat så enkelt og frekt at det kunne gå. Men spørsmålene sto likevel i kø inne i henne.

«Men. Hva med Dem? Får ikke De problemer med dette?»

Mary blåste det vekk.

«Slett ikke. Jeg kan alltid finne på en toverdig løgnhistorie hvis jeg må. Og guvernøren kan jeg tvinne rundt lillefingeren.»

Akkurat dette siste tillot Isabella seg å betvile.

«Hvorfor...?»

Spørsmålet forsvant inne i lag med tøy i det kjolen ble dradd over hodet hennes.

«*Hvorfor gjør De dette for meg?*» hadde hun ment å spørre, men så holdt hun klokkelig munn.

Ingen spørsmål. Ikke flere innvendinger. Dette var miraklet hun hadde bedt om. En kvinne som hun i utgangspunktet nærmest hadde betraktet som en fiende gjorde dette for henne. Hun hadde syntes synd på Isabella i dag, men likevel. Kanskje gjorde hun det fordi hun syntes det var spennende.

Isabella behøvde ikke vite grunnen.

På femten minutter forvandlet Isabella seg fra fillet og skitten fange til elegant ung dame. Parykken var kronen på verket. Mary løftet lampen og betraktet verket sitt.

«Heisann, nå er De nesten meg! Her. Ta lampen. Det vil se mistenkelig ut om jeg har den. Om en halv time begynner jeg å hyle og skrike.»

Isabella tok lampen. Åpnet døren. En magisk port. Lampelyset kastet en lyskjegle ut gjennom åpningen. Hun tok et skritt, ett til. Hun var ute. Korridoren var ikke slik som hun hadde forestilt seg den. Den var mye kortere, og i den ene enden, like ved trappen, brant en fakkel i et stativ på veggen.

Fort snudde hun seg mot Mary Penrose.

«Jeg vet ikke hvordan,» begynte hun.

Mary Penrose løftet hendene avvergende.

«Nei. Ikke takk meg. Dette er mitt livs eventyr. Og De er ikke ute ennå. Resten er opp til Dem, og til lykken.»

Isabella lukket døren, men da vokteren ville låse stanset hun ham. Hyle og skrike hadde Mary Penrose sagt. Men disse veggene var ikke særlig følsomme for hyl og skrik.

En innskytelse fikk henne til å gå bort til døra til nabocellen. Kikkhullet var et mørkt, gapende hull, men hun hørte noe røre på seg der inne.

«Farvel,» sa hun.

«Farvel,» kom det tilbake.

Om det var noe mer enn et ekko ville hun aldri få vite.

De fortet seg gjennom korridoren. Opp trappen. Bak dem stod Mary Penrose midt på

golvet i den vesle cellen. Stod der og torde ikke røre seg. Hørte sine egne kjekke ord hånle mot seg fra de grusomme veggene hun ikke kunne se, men som hun visste var der. Hun var redd for rotter, hun var redd for mørket, redd for å være innestengt, og redd for å være alene.

«Mitt livs eventyr. Om en halv time begynner jeg å skrike.»

Hadde de låst døren? Hun hadde ikke hørt noen nøkkel. Ønsket plutselig desperat at de ikke hadde gjort det, men torde ikke kjenne etter, i fall den likevel skulle være låst. Ikke om en halv time. Hun ville skrike nå. Med en gang. Men hun gjorde det ikke.

Mest av alt var det stolthet som holdt henne tilbake. Hun var adelig, hun var engelsk. Det passet seg ikke å være redd.

Veien over den brolagte plassen var den lengste Isabella hadde gått i sitt liv. Den svarte mannen gikk et par skritt bak henne, som en taus skygge. Det var lys i vaktrommet, og hun hørte høy latter der innefra.

De to vaktsgjortene utenfor fulgte henne med blikket.

«No luck with the lieutenant, miss?» brummet den ene. *«Then how about a corporal?»*

Begge lo.

Isabella kjente hjertet slå så hardt at hun var sikker på at de kunne høre det. For henne kunne de like godt ha spurt om hva som helst. Alt hun kunne gjøre var å bæye hodet og skynde seg forbi mens hun hvert øyeblikk ventet å kjenne hender gripe tak i seg.

Så var hun ute.

Pier Head Lane strakte seg ut foran henne. Natten hadde en halvmåne hengende like over hustakene. En vind kom strykende ned langs høydedragene. Luften bar på en eim av salt sjø og råtnende tang.

Hun måtte ta seg sammen for ikke å begynne å løpe. Den svarte mannen kom opp på siden av henne.

«Denne veien, señorita. Det står en vogn her.»

Ved veikanten stod en liten, innelukket vogn med to hester. Hun kløv inn, og den svarte mannen satte seg ved tømmene. Først etter tjue minutter begynte hun å lure på hvor de skulle. Det bar opp og opp, og veien ble merkbart dårligere. Men vognen økte farten, heller enn tok det roligere, som om både kusken og hestene kunne veien i blinde.

Et øyeblikk hadde hun trodd at de skulle til viseguvernørens plantasje, men skjønte at det neppe ville vært særlig lurt.

Hun lente seg ut av vinduet.

«Hvor skal vi?» ropte hun.

Men mannen der foran svarte ikke. Smelte bare med svepen og skyndte enda mer på hestene.

KAPITTEL 12

Isabella kunne ikke si hvor lang tid som hadde gått da de endelig stoppet. Hun var sint og hun var redd. Hun hadde forsøkt å åpne døren for å hoppe ut, men den lot seg ikke rikke.

Nå ble døren åpnet og hun tumlet ut. Vognen var omringet av mennesker, og hender grep fatt i henne. En fakkel ble løftet opp, og hun så kusken. Det var ikke han hun kjente fra fengslet, men en annen svart mann.

De andre som sto omkring henne var kvinner. Isabella kjempet imot, prøvde å vri seg unna hendene.

«Nei,» stønnet hun. «Slipp meg.»

Kvinnene snakket hele tiden. En strøm av ord. Det høstes ikke en gang ut som engelsk. Ikke som noe språk hun noen gang hadde hørt. Det var umulig å forstå ett eneste ord. Før en av dem stotret fram noe på gebrokkent spansk:

«Ikke redd, señorita. Ikke noe redd. *No pánico*. Vi hjelpe, du komme.»

Isabella svarte med en strøm av spørsmål, men kvinnen ristet bare på hodet.

«Ikke forstå godt. Vente. Kom.»

Hun hadde ingen annen mulighet enn å følge med. Hun begynte dessuten å bli nysgjerrig, selv om hun fremdeles var litt redd. De gikk i gåsegang langs en smal sti, og de gikk lenge. Den forreste kvinnen holdt en lykt i hånden. Isabella gikk like bak henne, men likevel holdt hun flere ganger på å snuble i greiner og steiner. Skoene til Mary Penrose var litt for små til henne, og det var vondt å gå. Til slutt stirret hun bare ned på skotuppene sine og konsemtrerte seg om å sette en fot framfor den andre, mens hun stadig håpet at de snart ville være framme. Til slutt hørte Isabella lyden av bølger som slo mot en strand, og hun skjønnte at de nærmet seg sjøen.

Plutselig så hun et flakkende, orange lys. Lyset fra et bål. Og hun hørte en lyd som hun ikke forstod hva var. Stien åpnet seg mot stranden, de gikk ned langs klippene. Under dem så Isabella et stort tre, og rundt omkring det danset det skikkelser. Det var lyden av trommer hun hadde hørt. Trommer og dansende føtter mot bakken.

«Jeg har sett dette før,» tenkte Isabella forundret. «I en drøm.»

Kvinnene som gikk sammen med henne skar i med en samstemt, monoton sang. Så plutselig, og så på likt, at Isabella skvatt.

De der nede vendte ansiktene opp mot dem, og svarte med å synge tilbake. Med ett så Isabella en kjent skikkelse blant dem som ventet der nede. En stor, mørk kvinne som stod like ved bålet. En kvinne som ikke kunne være andre enn Tuesday Smith.

Isabella kjente et plutselig sinne velle opp i seg. Sinne over den måten hun var blitt behandlet på. Fraktet som en viljeløs dokke. Uten noen forklaring.

«Jeg forlanger en unnskyldning. En unnskyldning. Og en forklaring.»

Akkurat det skulle hun si til Tuesday Smith.

«Unnskyldning. Forklaring.»

Trommene stanset. En dyp stillhet falt over flokken etter som de nærmet seg, og Isabella oppdaget at de gjorde rom for henne. Rom mellom henne og Tuesday Smith. En sirkel av mennesket som trakk seg sammen omkring dem til de til slutt sto like ovenfor hverandre.

«Akkurat som i drømmen,» tenkte Isabella lamslått. «Jeg gjør akkurat det samme.»

Hun ville ikke blitt forbauset om Mavarro plutselig hadde kommet fram bak trærne og begynt å høre henne i kompassrosen.

Tuesday Smith smilte. Hvite tenner i et mørkt ansikt.

«Jeg...» begynte Isabella.

Hun ville ha den unnskyldningen. Og forklaringen. Men ordene kom ikke så langt som til leppene. Tuesday Smith kom dem i forkjøpet.

«Nå, min kjære Doña Isabella,» sa Tuesday Smith. «Nå skal jeg holde det jeg lovet. Vi skal drive ham ut. For alltid.»

Trommene begynte igjen. Tuesday Smith sa noe, men Isabella oppfattet ikke ordene. Hun hadde med ett en vuggende mørk ring av mennesker omkring seg. Mennesker som messet og sang. Og midt i ringen stod hun, en hvit dukke kledd i Mary Penroses vakre kjole. Kanskje var det til og med Tuesday Smith som hadde sydd den. Men det var en annen Tuesday Smith enn denne.

Menneskene var en bølge. En bølge som rev henne med seg. Hele messen av mennesker begynte å bevege seg og hun var midt i. Fulgte viljeløst med. «Maria, Jesus, hjelp meg.»

Ordene hennes druknet i sang, og hadde ingen makt.

Med ett var de inne i en hule. Flammende fakler fikk det til å glinse i våt stein. Sangen omkring henne hadde ord, men det var ikke ord hun kunne forstå.

*Eze onyili mba
Agadi nwanyi
nmuo nwelo okwu
na ano na mpata*

Tiden selv stanset. Det var et tre inne i hulen. Isabella kjente seg forvirret. Det kunne da ikke vokse et tre inne i en hule? Men så så hun at det ikke var noe tre, det var en stein, pyntet med greiner. Tuesday Smith stilte seg foran treet. Sprikte med fingrene og lukket øynene.

Det lynte i et knivblad, og vinger flakset i dødskrampe. Blodet fra hanen ble skvettet rundt. På steinen, på bakken, på menneskene, og sangen steg og steg. De røde dråpene liknet svarte hull på den lyse kjolen til Isabella.

Hun så ned over seg, og alt hun greide å tenke på var hva hun skulle si til Mary Penrose, som unnskyldning for flekkene. Ikke sannheten. Nei, sannheten var for fantastisk.

«Flekkene er borte når jeg våkner.»

Ja, for dette var naturligvis en drøm. Men hvis det var en drøm, ville hun da våkne på den skitne loppemadrassen i fengslet? Nei, nei. Alt var bedre enn det.

Omkring henne kastet noen seg ned på bakken. Vred seg som ormer eller beveget seg med rykkende, firfirsleaktige bevegelser. Det var uhyggelig, og samtidig fascinerende.

Da hørte hun Perez stemme. Hun snudde seg, og så ham. Stod der og stirret på henne. I de mørke kapteinsklærne sine, med ansiktet lysende hvitt under hatten.

Men det var ingen arroganse verken i stemmen eller i ansiktet hans nå. Bare redsel.

«Ikke la dem gjøre det. Du trenger meg. Du kan ikke leve uten meg.»

Isabella lukket øynene hardt igjen.

«Når jeg åpner dem er han borte.»

Hun trodde ikke på det, men da hun åpnet dem var han der ikke lenger. Det var Tuesday Smith som stod der. Tok tak i begge armene hennes.

«Kom,» sa hun bydende. «Kom, jente. Bli med. Det er da vel en sjel der inne, selv om du er hvit!»

Isabella skjønnte ikke hva hun mente, og ante plutselig et glimt av tvil i øynene til Tuesday Smith.

«Trommene,» sa den svarte kvinnen. «Lytt til trommene. Til kvinnestemmene. Lytt. Og ikke bare med ørene. Med *kroppen*.»

Isabella forsøkte å lytte, men alt forble bare et kaos av lyd. Hun lyttet etter ord i sangen, men selv de var borte. Trommene drønnet som hjerteslagene fra et stort dyr. I takt med hennes egne hjerteslag.

Bom-bom. Bom-bom.

Tuesday Smith tok hendene hennes. Vugget i takt med trommene. Inviterte henne. Det var lett å bli med. Som når skipet rullet i dønningene. Skjønnte plutselig hva det var trommene sa. Det var som de med ett fikk en ny lyd. Dyp og truende og lokkende.

Boom-boom. Boom-boom.

Et eller annet sted inne i henne minnet Tante Dorothea henne om hva som sømmet seg og ikke sømmet seg for en adelig ung pike, men de syngende kvinnestemmene overdøvet henne fullstendig, og med ett var det ord der igjen.

Oke Nwanyi

Eze Nwanyi

Idemili Ogalanya Ngada

Isabella oppdaget til sin forundring at hun forstod. Ordene kalte på en gammel kvinne, som var dronning, som var uovervinnelig.

«Jomfru Maria?»

Ingen ting i henne protesterte.

Malstrømmen av lyd dro henne med seg. Inn i strømmen. Inn i virvelen. Hun løftet armene mot himmelen. Ville synge, men husket bare fjollete ord fra en sang som bonden Pablo hadde pleid å synge til henne da hun var liten. «Hvor dveler du min herskerinne. Vet du ikke hvor jeg lider. Falsk og troløs uten medynk. O edle markgreve av Mantua.»

Hun virvlet rundt så håret sto som en svart sky omkring hodet. Klærne hemmet henne, og hun kjente en vill trang til å rive dem av seg. Danse naken. Men hun kom aldri så langt.

Hender skjøv henne nesten umerkelig fram mot den underlige steinen, og med ett stod hun der. Og Tuesday Smith var der også. Plutselig, raskt som en giftslange hogger fór den ene hånden til Tuesday Smith fram mot brystkassen til Isabella. All bevegelse stanset. Trommlyden ble borte, som et hjerte som hopper over et slag.

Isabella var sikker på at hånden til Tuesday Smith ikke bare berørte henne, den var inne i henne. Inne i kroppen hennes. Lette etter noe, og fant det.

I neste øyeblikk holdt Tuesday Smith noe i hendene som buktet og vred seg som en slange, men det hadde hender og føtter. Det hadde ansikt, og det ansiktet snudde seg mot Isabella og skrek uten lyd.

Tuesday Smith kastet det ned i sanden. Tråkket på det. Ned, ned, ned. Trommene begynte igjen. Boom-boom. Isabella sank ned på kne, med hendene klemte mot brystet. Tok dem vekk, og holdt dem fram mot en av faklene. Sikker på at hun blødde. At de ville være røde av blod. Men det var ingen ting.

«Fri.» Tenkte hun forbauset. «Han er borte. Han *var* inne i meg, men nå er han borte. Fri!»

For det demonvesenet som hadde snudd seg mot henne og skreket i lydløs redsel i hendene på Mama Ojò Iségun var ingen andre enn kaptein Felipe Perez. Og føttene til de dansende hadde allerede visket ut alle spor etter ham i sanden.

Oppbruddet kom fort etter det. Bålene ble slukket. Folk snakket lavt til hverandre. Forsvant alene eller i grupper, ble borte som skygger mellom steiner og trær. På vei dit de hadde kommet fra, før morgenlyset kom.

Men solen var allerede kommet opp på himmelen da Isabella kom fram til et hus der en hest og en kjerre ventet på henne og Tuesday Smith, for å ta dem tilbake til Bridgetown.

Isabella var fullt klar over at soldatene sikkert allerede var på utkikk etter henne, og protesterte ikke på å ligge i bunnen av kjerren, skjult under en presenning. Mellom sukkerrør og grønnsaker. Hun kjente seg totalt utslitt både på kropp og sjel. Det var nesten så hun ikke kunne tro at det bare var morgen. At så mye hadde skjedd i løpet av så få timer på en eneste kveld og natt.

Opplevelsen i hulen torde hun bare såvidt å tenke på. Men hun var alldeles sikker på en ting. Tuesday Smith hadde holdt hva hun hadde lovet. Hun hadde drevet vekk gjenferdet. Fjernet den demonen som hadde holdt på å drive Isabella fra vettet. Og den hadde vært inne i henne, slik Annik ganske riktig hadde sagt.

Isabella lengtet plutselig forferdelig etter Annik. Ikke bare etter henne. Etter Belbin, etter Navarro. Etter Jesús Durán og Sean O'Malley. Til og med etter Gonçalves. Men kanskje mest av alt etter å kjenne et skipsdekk under føttene igjen, etter å sette seil og komme seg vekk herfra. Se bare hav omkring seg en stund.

«Soldater,» hvisket Tuesday Smith plutselig.

Isabella hørte de klakkende hovslagene fra hester. Marsjerende føtter. Høye stemmer. Et kommandorop. Hun forsøkte å gjøre seg liten. Gjøre seg usynlig. Ønsket at hun hadde hatt et våpen, i det minste en dolk.

«*Hvis de tar meg kommer jeg tilbake til fengslet. Jeg kan ikke tilbake til fengslet.*»

Men ingen ensen en knirkende vogn trukket av et salrygget gammelt øk med to svarte mennesker. Soldatene passerte. Turen fortsatte, og humpingen og skumpingen og gnissingen fra hjulene fikk Isabella til å sovne. Hun sov helt til vognen kjørte opp på baksiden av Tuesday Smiths vesle hus. Ikke lenge etterpå lå hun i en smal, men myk seng. Tuesday Smith så ut som om hun ikke var merket av nattens begivenheter i det heletatt. Hun gav Isabella et stort krus med varm, søt te. Satte seg ved senge hennes.

«Det kommer en stor vind,» sa hun plutselig. «Jeg kan merke det.»

Isabella så på henne. Usikker på om hun snakket i bilder, eller om hun virkelig mente vind helt bokstavelig.

«Vind? De mener storm?»

«Ja. Storm. Kanskje mer enn det. De må avsted, Doña Isabella. Hvil Dem litt nå, men så må De dra. Men først må De love meg en ting. På Deres ære.»

«Love? Hva da?»

«At De aldri forteller til en levende sjel hva De har sett i natt. Jeg er ikke sikker på om noen europeer har sett Det jeg lot Dem få se og være med på og jeg håper *Idemili* kan tilgi meg det jeg har gjort.»

Isabella hadde innerst inne gledet seg til å berette om det hele for Annik, men alvor i stemmen og øynene til Tuesday Smith fikk henne til å skjønne at det kunne hun ikke.

«Jeg lover.»

«De sverger? På Deres mors grav?»

Det lød så merkelig når Tuesday Smith sa det slik, nesten barnslig.

Hvordan vet du at min mor er død? fikk Isabella lyst til å si, men hun sa det ikke. Nikket bare.

«På min mors grav. Og på min fars,» la hun til.

Det ble stille mellom dem en lang stund etter det. Isabella drakk opp teen og lot hodet synke ned på puten. Så opp i det lave taket. Grove bord med svarte kvisthull.

«Få hit noen fra skipet,» sa hun endelig. «Helst førstestyrmann Navarro. Belbin også. Og naturligvis Annik. Kan De greie det?»

«Ja, det kan jeg. Og De har naturligvis ikke glemt vår avtale?»

Det kom i et likegyldig tonefall. Liksom i forbifarten. Isabella kjente seg litt støtt. Det fikk da være måte på vantro. Hun fikk lyst til å spørre om hun kanskje skulle sverge igjen, men greide å stoppe de bitende ordene før de slapp ut.

Det var som om Tuesday Smith leste tankene hennes.

«Unnskyld, Doña Isabella. Jeg mener slett ikke å fornærme Dem. Men jeg har ikke møtt

så mange hvite mennesker i mitt liv som bryr seg så svært mye om løfter de gir. Ikke til oss ihvertfall.»

Ordene satt som en tagg i Isabella lenge etterpå.

Navarro og Belbin og Annik hadde med Isabellas klær, og hun vasket seg og skiftet inne mens hun snakket med de to mennene gjennom vinduet. De satt på hver sin krakk på baksiden av huset med hodene stivt vendt bort fra vindusåpningen, i fall de skulle få et glimt av forbudt hud.

«Vi fikk bare beskjed ombord om at vi skulle komme i land og gå til en skipshandel i Bay Street, og vi skjønte naturligvis at beskjeden hadde noe med Dem å gjøre, berettet Belbin.»

«Etter masse om og men gikk soldatene med å slippe oss i land, men med eskorte, selvfølgelig. Plutselig var det masse svarte mennesker rundt oss, og vi hørte de to følgesvennene våre banne og sverge bak oss i det vi dukket inn i nærmeste smug. En av dem avfyrte til og med et skudd i luften.»

«Jeg tror nok vår sydame her hadde noe å gjøre med det,» sa Navarro. «Eller tar jeg feil?»

Tuesday Smith nøyde seg med å smile bredt og slå ut med armene. Alt mens Annik skrubbet og mumlet og skjente på hollandsk over Isabellas skitt og såre føtter og ukjemmet hår. Tuesday Smith så nesten sørgmodig ut da kvinneklærne ble lagt bort, og Isabella til slutt stod der i kapteinsklærne sine, og festet kården i beltet.

«Det virker ikke som de har noen som helst anelse om at vi vil prøve å ta tilbake «La Águila»,» sa Belbin. «Men en av sersjantene sa til meg at han trodde alle ombord som ikke er engelske vil bli tatt i arrest, så hvis vi skal slå til må det skje fort.»

«Det blir ikke lett å gjøre noe overraskende,» sa Navarro mørkt. «De har soldater ombord i «Santa Sofia» også nå, i fall De skulle prøve å komme ombord. Vaktholdet er forsterket overalt. Jeg tror ingen snakker om annet enn rømmingen Deres i Bridgetown i dag, señorita.»

«Jeg kommer ombord i kveld,» sa Isabella. «Ombord på «La Águila». Og jeg håper jeg har mannskapet med meg i det vi skal gjøre.»

Belbin snøftet.

«Ja, det kan De da stole på. Soldatene har greid å gjøre alle sammen så forbannet med den arrogante oppførselen sin, at det er like før de blir kastet på sjøen enten De kommer eller ikke.»

«Godt.»

«De er noen toskete landkrabber, de fleste av dem,» brummet Navarro foraktelig. «Fordømte kolonister. En av dem greide til å med å bli sjøsyk i går, enda det var såvidt skuta rugget litt på seg. Spydde surt engelsk øl ut over dekket og tvang Sean O'Malley til å tørke opp. De er forresten noen griser alle sammen. Pisser i lovart, og skjønner ikke hvor de skal skite.»

Han tok seg i det. Greide såvidt å la være å snu på hodet.

«Unnskyld, *doña capitan*.»

Isabella måtte smile. Navarro kunne nok tilgi en førstereis eller en passasjer om de ble sjøsyke, særlig hvis de passet på å kaste opp over rekka, men at britiske soldater skulle komme ombord på hans skute og spy på dørken mens båten lå for anker, det ble for grovt.

«De kan trygt snu Dem, styrmann,» sa hun. «Jeg er anstendig nå.»

De to mennene kom inn, og Isabella la igjen merke til at Annik og Isaac Belbin knapt så på hverandre. Men hun hadde ikke tid til å tenke nærmere på det nå.

«Hva med våpnene? Har de tatt dem?»

«Hm. Ja. De beslagla det meste av skytevåpnene, men vi greide å hjemme unna noe.»

«Huggerter og kniver og økser, det har vi,» skjøt båtsmannen inn. Øynene hans lyste allerede blodtørstig ved tanken på å skulle få hevne noen av de fornærmelsene skipets nye herrer gitt ham.

Isabella greide ikke å la være å grøsse.

«Vi skal ikke drepe noen hvis vi ikke må,» sa hun bestemt. «Jeg lovte Mary Penrose det.»

«Jeg er i grunnen like redd for kanonene på fortet, som for soldatene ombord,» sa Navarro. «Alt må være over, og vi må være langt avsted før det blir lyst.»

Det måtte legges planer. Det vesle bordet til Tuesday Smith ble til båt. Alle slags små gjenstandet ble til mannskap og soldater. Ivrige fingre flyttet på ting. Isabella pekte. Spurte. Lyttet.

«Så snart det blir mørkt går dere over i «La Águila». Enten jeg er kommet eller ikke. Men hold for Guds skyld utkikk etter meg, og sørg for at det går an å komme seg opp.»

Navarro ble stående å se intenst på bordet, der de nå med en håndfull småstein som Belbin hadde hentet inn, og med krus og tøybiter og knapper hadde kjempet den kampen de måtte utkjempe i praksis samme natt.

«Jeg er fremdeles ikke optimist,» sa han langsomt.

Annik fniste, og både Isabella og båtsmannen fikk også vanskeligheter med å være helt alvorlige. Navarro var uten sammenlikning den mest pessimistiske mannen noen av dem hadde kjent. Men hvis han skjønte årsaken til den plutselige munterheten, lot han seg ikke merke med det.

«Men det kan gå. Det kan faktisk gå... Med Guds hjelp,» la han til.

«Det kommer sterk vind,» sa Tuesday Smith. «Kanskje den kan hjelpe. Jeg skal *be* om at den må hjelpe.»

Isabella skulle til å si «tak», men kom på at den hun skulle be til kanskje ikke var helt den samme guddommen som hun trodde på. Etter i natt var hun faktisk ganske sikker på at det ikke var det.

«Storm?» Navarro hevet et øyenbryn mot Tuesday Smith, øynene deres møttes, og han så henne liksom ordentlig som menneske for første gang. Tvers gjennom rasefordommer, kulturforskjeller og kjønn. «Ja. Det gjør det sannelig. Det kommer storm. Ikke en for stor en, håper jeg.»

Ikke for stor. Ikke Orkan.

Tuesday Smith så kanskje også for første gang gjennom den triste tørrpinnefasaden til Navarro, og hun visste godt nok hva han mente. Hva han måtte ha sett og opplevd av stormer som knekket master, raserte dekk og feide folk overbord. En øy var også et slags skip. Et skip som ikke en gang kunne drive med når vinden kom, men som måtte stå imot og tåle alt.

De tropiske orkanene kunne ramme som en knyttneve. De verste levde i folks minne i årevis. Slike orkaner som tok halvparten av husene. Som rev opp trær, ødela veier og broer, og kastet ting gjennom luften som ingen skulle tro det var mulig at noen vind kunne løfte. Tunge ting av stein og mur og jern.

«Nei, senior styrmann,» sa hun alvorlig. «Ikke for stor.»

Annik så mistenksomt fra Tuesday Smith til styrmannen.

«De også ha magisk kraft, styrmann? Eller kanskje gamle sjømenn kan lukte når været skifte?»

Navarro ristet på hodet. Det lange, bedrøvede ansiktet hans fortrakk ikke en mine.

«Nei, señorita Annik. Men jeg kjenner det på gikten.»

«Men det er en ting De ikke har sagt, kaptein. Hvordan vil De komme Dem ombord?» spurte Belbin.

Isabella vekslet blikk med Tuesday Smith. Dette hadde de to diskutert.

«I robåt. Jeg har folk her som vil ro meg ut.»

Belbin nikket, som om han forstod.

«Aha. De vi snakket om før?»

«Ja. De som skal være med oss.»

Belbin nikket igjen. Gløttet bort på Tuesday Smith, før han så på Isabella igjen.

«Vel, vel, vel. Og det problemet De var så plaget med, er det løst?»

«Det er løst.»

Luften var full av usagte ting, i det de tok farvel. Annik ville bli igjen hos Isabella, men enda så gjerne Isabella også ønsket det, sa hun nei. Nå kunne soldatene ane hva som hadde skjedd. Mistenke det sterkt. Men de kunne ikke vite. Hvis Annik ikke ble med tilbake ville De være helt sikre på at de hadde møtt Isabella.

Isaac Belbin snudde seg i døråpningen.

«En ting, kaptein,» sa han. «Si til følgesvennene Deres at hva De enn gjør, så må de ikke delta i angrepet på soldatene. Hvis sjøfolkene ser hvite menn bli angrepet av svarte slaver vet jeg ikke hva som skjer. Helst bør de bli i jollen til det hele er over.»

Isabella våget nesten ikke å møte blikket til Tuesday Smith, da de var gått. Men Tuesday Smith bare sukket.

«Ikke tenk på det, Doña Isabella. Han har rett, *you know*. Han har dessverre helt rett.»

KAPITTEL 13

Høy flo og svære dønninger som inn fra Atlanterhavet. Lette fjærskyer blåste over himmelen, og i den fjerne havhorisonten kunne man skimte en vegg av tette skyer.

Plutselig ble været det store samtaleemnet. Folk ble febrilsk opptatte med å sikre tingene sine. Ombord på skutene på havnen arbeidet mannskapet med å stue vekk løse ting på dekk, gjøre alt fast, og binde opp seilene ekstra godt, så vinden ikke skulle finne en eller annen løs flik å begynne å arbeide med. Ekstra anker ble kastet. Angsten sto tydelig å lese i mange av ansiktene. Redselen for naturkreftene. Men vante sjøulker stirret mot de fjerne skyene og spyttet over rekka.

«Den går øst,» sa de. «Den går forbi. Det blir ikke oss denne gangen.»

Knyttneven rammet ett eller annet sted langs Hispaniola og Bahamas. Men det kom vind til Barbados også. Den kom til kvelden. Det blåste hardt da den hvite jollen med ti mennesker ombord ble satt på vannet, og Isabella var redd, men hun var ikke den reddeste.

Isabella kunne ikke vente til det ble helt mørkt. Skjønnte at de ikke kunne ligge å bakse i stupmørke fram mot skutene i dette været.

Det syntes som om Tuesday Smith i all sin visdom hadde oversett det enkle faktum at man for å bruke en robåt måtte man kunne å ro. Det var ikke nok med mennesker og årer, og særlig ikke i denne grove sjøen.

Heldigvis var det to av de tidligere slavenes som virket sjøvante, mens to-tre av de andre ihvertfall måtte ha vært i båt før. Den ene av de to mest sjøvante syntes ikke å være av rent afrikansk opprinnelse, men hadde snarere indianske trekk. Den andre, som straks tok ledelsen ombord i båten, hadde allerede før de gikk ombord fortalt Isabella at han hadde vært slave på et spansk fartøy til det ble erobret av engelskmennene og han ble solgt til en plantasjeier.

Isabella var lettet både over det, og over at minst en av dem kunne såpass spansk at hun kunne gjøre seg forstått.

Båten lå godt skjult under en kai, og alt de kunne merke av været der under var at båten hevet og senket seg med dovne, sugende bevegelser.

Det virket derfor som et sjokk da de la fra land, med vinden blåsende fra siden og bakfra, baksende med årer i grov sjø. Det regnet ikke, men før de var kommet mer enn ti meter fra land var de alle fullstendig gjennomvåte av sjøskvett.

Isabella satt ved rorpinnen og speidet ivrig framover, mot dit hun visste at skutene skulle være, mens hun tørket salt vann fra ansikt og øyne. Hun så skuter, men kunne ikke si hvilke det var. Før de med ett var på toppen av en stor bølge og hun så «Santa Sofia», og bak den en større skygge som ikke kunne være annet enn «La Águila».

«Dit!» ropte hun og pekte. «Over dit!»

Halvindianeren sa noe til svar som hun ikke oppfattet, men hun tok det som en bekreftelse.

Vinden grep tak i båten, og førte den utover. Fortere enn hun hadde tenkt. Opp på en bølge, ned mellom bølgene. En av mennene ble plutselig askegrå i fjeset og fikk såvidt slengt hodet over rekken før det han hadde spist kom opp. Øynene rullet inne i skallen på ham, men han hivde seg tappert på åren igjen.

Isabella kjente at panikken holdt på å overmanne henne, da hun kjente hvordan båten skjente sidelengs i bølgene. Bakenden på båten var helt oppe av sjøen noen sekunder, og rorpinnen kjentes helt død ut.

«Dette kommer aldri til å gå. Vi kommer ikke opptil. Vi driver forbi. Rett ut på havet!»

Den store mannen som hadde vært galeislave skrek en kommando til en av roerne som veivet nokså hjelpeløst med åren i vannet, før han snudde seg mot henne. Han lo høyt som om han likte seg. Virkelig likte seg.

«Neida, señorita kaptein. Dette går alldeles utmerket!»

Det gikk slett ikke utmerket, men det gikk. Til Isabellas store forbauselse gled de inn i le bak en skuteside, og den skuta var «La Águila».

«Ohoi! Hitover!» lød det der oppefra. På spansk. Likevel fryktet Isabella at det som skulle møte dem var britiske soldater og truende geværløp i det de manøvrerte båten langs skuten. Men en leder ble kastet ned. Mannen som hjalp henne over rekka var Jesús Duràn.

Øynene hennes for søkende over dekket. En lanterne ved stormasten kastet et sparsomt skinn ut over dekket omkring. Hun kunne ikke se tegn til at det hadde vært noen kamp. En stemme ropte plutselig:

«Kapteinen, karer! Nå er hun er kommet!»

Et skrålende kor av stemmer møtte ropet. Stemmer som varmet henne dypt inn i sjelen. Menn dukket fram fra mørket. Menn væpnet til tennene. Det blinket i kniver og huggertblad.

Bak Isabella kom slavene opp, en etter en, og ble stående ved rekka ganske tafatte og redde og utilpass, med bylter i armene. Bylter som inneholdt deres sparsomme eiendeler. Alt de hadde.

De som ikke var født på øya, men var blitt fraktet hit ombord på alaveskip, hadde antakelig forferdelige minner å bære på. Minner som med ett kom tilbake for fullt nå da de var ombord på en skute igjen. En av mennene seg ned på kne foran væpnede sjøfolkene, den ene av de to kvinnene så ut som om hun var nær ved å hoppe over bord igjen. Alle så redde ut, utenom den sjøvante galeislaven.

Han gjorde flirende honnør mot Jesús Duràn. En feiende bevegelse mot hodet.

«Ordrer, señor?»

Duràn så bare forbauset og nesten forskrekket på ham, og Isabella måtte bare riste på hodet. Hun syntes synd på de som var redde, men hun hadde ingen måte å berolige dem på. Ikke annet enn å vise dem at de ikke hadde noe å frykte.

«Få dem under dekk, Duràn,» sa hun. «Og husk at de er gjester, ikke slaver. Og fortell meg hva som skjer. Jeg hadde ikke ventet at det skulle være så rolig som dette her?»

Navarro kom gående over det gyngende dekket som om det skulle vært et stuegolv.

«De er under dekk, kaptein. Så sjøsyke de fleste av dem, at de knapt kan stå oppreiste.»

«Tre sårete og en død,» skjøt en annen inn. «Den døde er dessverre en av våre. Truffet av et skudd da vi overmannet vaktene.»

«De har forskanset seg forut,» sa Navarro. «I mannskapsrommene.»

«Kan vi få dem ut?»

Navarro betenkte seg.

«Antakelig ikke uten tap.»

«Så la dem bare være der de er til så lenge. Når de er der og vi er her, er det vi som er herrer på skuten. Så la oss bare komme oss avgårde. Bort herfra.»

Vekk, vekk vekk! Fort. Snart. Med en gang. Nå.

Gonçalves begynte å gi ordrer. Mennene kastet seg på gangspillet, og det store ankeret begynte å røre på seg. Slapp taket i havbunnen. Et par forsiktige stormseil ble satt for å få styringsfart. Skuta begynte å røre på seg.

Isabella var på plass akterut. Annik var der, og Navarro. Jesús Duràn sto ved roret. Belbin hadde vært der som snarest, og forsvunnet forover igjen. Oppkastet til militær ekspert og ikke minst ekspert på engelske soldater. Sjef for opprørerne.

En flokk sultne menneskeulver sto klare til å kaste seg over den første av de engelske soldatene som stakk nesen opp av luken.

«Isaac si de komme til å skite på seg, når de skjønne at skute gå. Kanskje de finne på noe desperat,» sa Annik.

Isabella speidet mot land. Mot lysene fra Bridgetown. Mot fortet som lå der som en truende koloss. Ingen ting skjedde. Lanternene på «La Águila» ble slukket. Vinden grep tak i den sparsomme seilføringen, og skuten la seg mot bølgene. Skar igjennom dem som en kniv. Men vind og strøm presset hardt på. Fikk skuten til å passere skremmende nær fortet. Isabella kunne ikke se kanonportene, men hun visste at de var der. Hadde sett de svære kanonene.

Nå var hun virkelig glad for mørket og for stormen.

«Kanskje de tror vi slet ankeret? Det var en annen skute som gjorde det i dag,» undret Gonçalves nervøst.

«Eller de vil ikke skyte på sine egne?» foreslo Duràn.

«Kanskje de ikke se oss i det hele?» undret Annik.

De var kommet et godt stykke vekk da noe som liknet torden nådde ørene deres. Gjennom mørket så de små røde blink som i en brøkdeler av et sekund lyste sterkere enn noen av de andre lysene fra byen.

Det gikk faktisk noen sekunder før Isabella skjønte at det var fort Willoughby som endelig fyrte av kanonene sine. Øste kanonkuler på måfå ut i mørket. Uten å ha særlig håp om å treffe noe som helst, men ingen skulle si at de ikke prøvde.

«Gale,» sa Annik. «Riv ruskende gale engelskmenn.»

Om en kanonkule hadde falt bare en meter eller to fra skuten ville de ikke ha merket det. Havet var for opprørt til det. Menneskenes raseri var for ingen ting å regne mot naturkrefetenes. Sjansen for en fulltreffer var så liten at den grenset til det umulige.

Snart var Barbados fullstendig borte bak dem. Borte i uvær og mørke. Omkring dem var bare det rasende havet.

Isabella hadde av en eller annen grunn regnet med at uværet ville gi seg ganske fort, men stormen bare økte på. Hun avtalte med Navarro og Gonçalves at de skulle holde krigsråd i lugaren hennes når hundevakten slo åtte glass.

Men først ville hun hvile litt. For sikkerhets skyld beordret Navarro to mann til å stå vakt ved kahyttstrappen.

På plass i kapteinskahytten hørte hun hvorledes skipsplankene jamret mot bølgene, og hun tok fram spåringen. Gjorde det nesten motvillig, og var engstelig for å se på den. Men steinen var lys og vakker og vennlig, og hun kjente seg lettet og brått sikker på at alt måtte gå bra.

Hun satte den på fingeren. Holdt hånden opp foran ansiktet.

«Så dum jeg har vært,» sa hun til Jomfru Maria. «Hvis jeg hadde hatt den på meg hadde jeg kanskje sluppet all denne angsten. Skulle httt den i fengslet. Hatt den i går da jeg rømte, og i dag i robåten. Dum hele tiden.»

Kanskje, barnet mitt. Men kanskje ikke. Det er ingen visdom i å stole kun på en ring. Du må først og fremst stole på deg selv.

«Jeg stoler på meg selv,» sa Isabella bestemt.

Men hun beholdt likevel ringen på. Akkurat var hun pirat. Kun pirat. Fredlyst av alle. Uten land, uten kaperbrev. Hun trengte all den hjelp hun kunne få, selv om det bare var den beroligende vennlige lyserøde fargen på steinen i en ring som ble blodrød og truende når den varslet fare.

Skipet var fremdles fullt av bevæpnede britiske soldater.

Det banket forsiktig på døren.

«Kom inn.»

Annik dukket opp i døråpningen. Øynene for over rommet.

«Kan jeg komme?» spurte hun. «Jeg høre stemme snakke?»

«Det var bare jeg som snakket med meg selv, Annik. Kanskje det er en fengselsvane.»

Fengselsvane. Det hørtes i grunnen litt flott ut. Tungt og dystert og dypt. Plutselig tenkte hun på den stakkars ekkomannen og skammet seg. Hun hadde ikke vært i fenslet lenge nok til å egentlig vite stort. Nærmest et slags besøk. En kort visitt. Likevel visste hun noe nå som hun ikke hadde visst før, var en vond erfaring rikere.

Annik sa ikke mer om det. Isabella fortalte litt om hva hun hadde opplevd, Annik om hva som hadde skjedd ombord på båten. Isabella husket løftet sitt til Tuesday Smith, og selv om Annik prøvde å fritte henne ut, ble det hele såpass svevende at Annik kunne tolke det både hit og dit.

Annik fortalte derimot ganske fritt om hva som hadde skjedd ombord, om de engelske soldatene, og innrømmet at et par av dem hadde gjort kur til henne, og at hun ikke alltid hadde syntes det var ubehagelig.

«Aha! Så det var derfor båtsmannen var sur på deg?»

Annik så ut som om Isabella brått hadde kastet en bøtte blod i ansiktet på henne. Deretter ble hun blek.

«Annik?» sa Isabella forskrekket. «Sa jeg noe galt?»

«Nei. Det var ikke derfor,» fikk hun frem. Skjønte at Isabella misforstod, og la til: «Det var ikke derfor Isaac plutselig sluttet å like meg.»

Så kom det hele. Som en foss.

«Jeg...vi skulle ha barn. Men jeg ikke ville. Så jeg gå til Tuesday Smith og spørre om hun vet om en klok kone som kunne hjelpe meg. Jeg behøver ikke gå til noen andre. Tuesday Smith advare meg, men jeg ikke gi meg. Så hun gi meg noe oppkok fra en plante som hete vinrute, så jeg blø. Mye blø. Mye, mye blø.»

Isabella gapte. Så det var det. Det var den tunge forferdelige hemmeligheten som Annik hadde båret på.

«Derfor Isaac ikke like meg lenger. Han si jeg komme i Helvete.»

Det siste kom så tafatt og hjelpeløst at Isabella bare måtte slå armene rundt Annik. Ikke snakke om Gud og moral og galt og rett. Holde henne inntil seg til den store sterke Annik ble en gråtende liten pike som Isabella måtte trøste.

Trøste og tørke tårer, og fortelle henne at Isaac Belbin bare var en mann, og at Gud også bare var en mann, og at det var mange ting ingen menn kunne forstå, men at hun var sikker på at Jomfru Maria aldri ville tillate at Annik skulle brenne i Helvete.

Skipet og soldatene og alle de problemene ble borte for henne. Til og med stormen ble glemt, enda «La Águila» vred seg som i smerte i bølgene.

Til det banket på døren igjen, og den åpnet seg enda før Isabella rakk å svare. Annik snudde seg vekk for at ingen skulle se tårene hennes, og Isabelle snudde seg en smule bryskt mot inntrengeren.

Det var Sean O'Malley som stod i døråpningen, og Isabella stagget seg. Han så imidlertid uttrykket i ansiktet hennes og stammet fram et «u-unnskyld, señorita doña capitan», før han lukket døra.

«Vent, Sean!» ropte hun.

Døren åpnet seg forsiktig igjen.

«Jeg er ikke sint, Sean. Ikke på deg.»

Ansiktet lyste forsiktig opp.

«Jeg ville bare spørre. Spørre.»

Det stanset der, og hun kunne se at han strevde med å få fram ordene.

«Spørre om hva?»

«Om *han* er borte.»

Det kom som en hvisken.

«Ja. For meg er han borte. Enn for deg?»

Han nølte.

«*Helt sikkert borte for Dem, kaptein?*»

«Helt brennsikkert, Sean.»

Han lyste opp i et stort smil.

«Da er han borte for meg også.»

Han lukket døren, og hun hørte ham springe opp trappen. Ut i stormen. Ut i sjøsprøyten som feide over dekket. *Vi har alle våre egne gjenferd. Noen er bare vanskeligere å fordrive enn andre.*

Hun visste ikke om det var sine egne tanker hun hørte, eller om det var Mariastatuen som snakket til henne.

«Nå har du også et slags gjenferd inne i deg, Annik,» sa hun mykt. «Du må ikke la det ødelegge deg. Ikke la Belbin ødelegge deg heller.»

Annik greide ikke å si noe. Ristet bare på hodet. Og så var det bare stillhet imellom dem, men ikke vond stillhet. Stillhet der de var glade for å se hverandre igjen, stillhet som ikke tvang noen av dem til å snakke.

Da de endelig sa noe igjen var det bare om ubetydeligheter. Detaljer og trivialiteter og tull. Til slutt til og med i latter.

Mens skuten krenget og levde og kjempet i stormen. Isabella la seg på køyen med fulle klær på. Annik la seg i den andre køyen, like påkledd. Natten var ikke tryggere enn det.

Isabella skrudde ned blusset på lampen.

«*Jeg vet ikke hvorfor jeg ikke er redd,*» tenkte Isabella. «*Jeg burde vært redd, men jeg elsker denne skuten fra første gangen jeg så den. Jeg elsker den, og jeg stoler på den.*»

Annik satte seg brått opp.

«Søren,» sa hun høyt og ergerlig. «Det jeg glemt. Jeg tenke å si det, men så vi snakke om...det du vet.»

Isabella skvatt til, og veltet seg rundt på køyen. Stirret på Annik.

«Hva...» begynte hun, men Annik avbrøt.

«Det ligge en dame i en av passasjerlugarene. En gal engelsk dame. Veldig syk.»

Isabella glippet vantro med øynene.

«Hva er det du sier? En engelsk dame? En gal og syk engelsk dame?»

«Ja,» Annik nikket ivrig.

«Veldig grønn i ansiktet og kaste opp og stenge seg inne på lugar. Men før det hun si frøken Mary Penrose sende henne for å lære deg å snakke engelsk. Gal.»

Isabella måpte. Så hadde Mary Penrose gjort alvor av trusselen om å sende henne en lærerinne.

«En engelsk lærerinne? Som skal lære meg engelsk? Som derfor er gal?»

Annik skjønnte brått at det hun sa kanskje kunne misforstås litt, og at hun nærmest insinuerte at det var umulig å lære Isabella å snakke engelsk. Så hun ristet plutselig energisk på hodet.

«Nei, nei. Men hun også si hun lære meg å snakke korrekt spansk. Jeg kan jo spansk!»

Isabella la hodet på puten igjen. Kjempet mot latteren og vant.

«Du har rett,» sa hun meget alvorlig. «Hun må være gal.»

«Vi har en bra tørning med vind,» eller hva kaptein, flirte Gonçalves. «For mye for noen.»

Isabella hevet et spørrende øyenbryn.

«En bra tørning med vind? Er det det De kaller dette, annenstyrmann? Jeg hørte da vitterlig noen kalle dette for «storm»?»

Gonçalves blåste foraktelig.

«Storm? Dette? Jeg husker en gang i Biscaya...»

«Såå,» irectsatte Navarro. «Jeg tror De kan ta den historien en gang, Gonçalves. La oss komme til saken. Vi har fremdeles et tjuetall fullt bevæpnede engelske soldater forut.»

«Og storm eller ikke storm,» innskjøt Belbin. «Over halvparten av de soldatene er mer eller mindre sjøsyke nå. Vinden har imidlertid allerede løyet noe, og i løpet av morgendagen vil vi kanskje ha tjue *friske* soldater å kjempe mot. Skal vi slå til må det skje fort.»

«Situasjonen deres er likevel forandret,» mente Navarro. «Ikke mange av dem er sjøvante, og for å komme seg til land er de avhengige av oss.»

«Ja? Alt de behøver å gjøre er å skyte oss bråkmakere, så vil nok de andre bli snille som lam og gjøre vendereis fortore enn bikkja lopper seg,» erklærte Gonçalves skråsikkert.

«Kanskje,» sa Navarro. «Og kanskje ikke.» Han gløttet bort på Isabella. «Hva mener De, kaptein?»

Alle hodene vendte seg mot henne. Stillheten tikket avgårde. Fem sekunder, ti sekunder.

«Vi kan gå til stormangrep,» sa hun endelig. «Vi mister noen, de mister noen. De rekker neppe å lade om våpnene sine, så dem får de brukt bare en gang. Hvis halvparten av skuddene treffer betyr det ti sårede, i verste fall ti døde, og de har naturligvis andre våpen også. Vi vinner, men prisen kan bli høy. For høy?»

«Neida,» sa Gonçalves bryskt. «Den prisen er ikke for høy. Bare feiginger vil synes det.»

«Så De vil altså gladelig lede de mennene som går inn?» sa Belbin ironisk.

Gonçalves slo ut med armene.

«Naturligvis! Kapteinen behøver bare si det.»

Isabella skjønnte at mannen faktisk mente det. Han ville gjøre akkurat det, dersom hun ba ham om det. Hun kjente seg litt rørt. Belbin derimot gav portugiseren et blikk som helt tydelig viste hva han syntes om slikt romantisk latinsk galskap. «Belbin,» sa Isabella. «Jeg vil sende *deg* inn.»

Belbin så på henne som om hun også hadde mistet forstanden.

«Meg?»

«Med hvitt flagg. Jeg vil snakke med dem. Med lederen deres. Hvem er han?»

«Løytnant Henderson. En ung brushane. Han kommer til å skyte meg før jeg får sagt...»

Isabella løftet hendene.

«Javel. Så går jeg inn sammen med deg. Tror du han vil skyte meg også?»

Navarro så forferdet på henne.

«Dona Isabella. De må ikke. De risikrerer livet. Han vil skyte, han hater spanjoler. Og om De visste hvor mye stygt han har sagt om Dem her ombord...»

«Hva har han sagt om meg, styrmann?»

Navarro ristet bestemt på hodet.

«I anstendighetens navn nekter jeg å gjenta noe som helst av det. Han er ingen fin mann, kaptein. Ikke gå dit inn.»

Isabella visste at han hadde rett. Dette var for dumt. Men den dumme staheten hennes overvant enda en gang fornuften. Hun måtte anstrenge seg for ikke å se ned på ringen sin. Anstrengte seg forgjeves. Hun la hendene foran seg på bordet. Lukket øynene. Åpnet dem litt. Bare litt.

Steinen var plutselig blitt rød som blod.

KAPITTEL 14

Isaac Belbin holdt fram kosteskafte med den hvite fillen. «*Madness*,» mumlet han for seg selv. «Ren galskap.»

«Hva? Hva sa du?» hvisket Isabella.

«Ingen ting.»

«Er du redd, båtsmann?»

«Ja. Jeg er det. I motsetning til Dem, går jeg ut fra?»

Det siste kom langt mer bitende enn han egentlig hadde tenkt, og Isabella ble sint.

«Klart jeg er redd,» hveste Isabella. «Jeg er skitredd, for å låne ett av Deres uttrykk.»

Belbin snudde hodet mot henne.

«De er redd? Så hvorfor gjør De dette?»

«Kanskje fordi jeg håper å se at De blir skutt for det de har gjort mot Annik?»

Belbin glemte plutselig å være redd, så indignert ble han. Glemte å hviske.

«Jeg har gjort mot henne?» utbrøt han høyt. «*Jeg?* Men hva med det hun har gjort mot meg? Kvinnfolk -»

«Hvem der! Holt!» ropte plutselig en stemme.

Belbin viftet med det hvite flagget. Stakk det ned gjennom forluka så langt han kunne nå.

«Vi vil forhandle! Si til løytnanten at vi vil forhandle!»

«Jeg hører deg,» kom løytnant Hendersons stemme. «Kom bare ned. Vi har ikke spist frokost ennå. Håper du er passe mør.»

Ordene ble etterfulgt av hostende latter.

«Flott humor, kaptein,» hvisket Belbin. «Virkelig flott humor.»

«Hva sier han?»

«At de vil ete meg til frokost. Kanskje han til og med mener det.»

«Gå ned,» sa Isabella.

«Mot bedre vitende.»

De entret ned den loddrette trappen. Etter morgenlyset der oppe tok det flere sekunder før de kunne se noe i det heletatt her nede. Luften var stinn av sur lukt. Oppkast og svette og diaré.

Det forreste mannskapsrommet var omgjort til et fort. Barrikadert med køyer og alt soldatene hadde kunnet rive løs fra veggene. Isabella måtte innrømme at det ikke ville bli lett å ta dem. Ikke med et stormangrep ihvertfall.

Et halvt dusin børsepiper pekte mot dem da de kom ned leideren.

«Åh, det er deg, båtsmann. Sendt for å forhandle? Og hvem er guttungen? Er han med for å holde deg i hånden?»

Belbin slikket seg nervøst rundt leppene.

«Han tror De er en guttunge. Skal jeg si hvem De er?»

«Det er ikke nødvendig, båtsmann.»

Isabella gikk fram. Inn i skjæret fra lampelyset. Hjertet hamret voldsomt i brystet hennes, og hun kjente at hendene var klamme av redsel. Hun tok av seg hatten, så det svarte lange håret flommet ut over skuldrene.

«Jeg er kaptein Isabella de Santillan,» sa hun. «Og jeg vil diskutere betingelsene for overgivelse.»

Til sin store overraskelse hørte hun at stemmen hennes lød helt rolig. Enda om ingen av dem hadde forstått et ord spansk var ikke det nødvendig for å skjønne hvem hun var. Børsepipene der framme vinglet, og et babbel av stemmer snakket i kor. Til den samme skjærende skarpe stemmen avbrøt dem.

Løytnanten reiste seg opp. Han var høy og den lyse luggen lyste nesten hvitt i lampelyset bak ham. Som en glorie.

«Stille soldater! Velkommen, vesle «kaptein». Jeg er den britiske edderkoppen Henderson og De likner veldig mye på en fet liten spansk flue.»

Den samme latteren som i sted fulgte ordene, men ikke så mange av soldatene lo med denne gangen.

«Hva sa jeg,» snerret Belbin lavt. «Mannen er gal.»

«Oversett,» kommanderte Isabella.

«Hva er det gutter? Har dere mistet den humoristiske sansen?»

«Løytnant,» hvisket en av soldatene halvhøyt. «Dette er *kapteinen*.» «Akkurat. Vi har akkurat fått oss en måte å kjøpe oss fri på. Tenk hva de idiotene der oppe vil gjøre for å få igjen henne. Tenk på alt vi kunne gjøre med henne. Alt vi *skal* gjøre med henne.» Belbin glemte å oversette igjen. Han kjente hvordan raseriet fikk ham til å glemme helt å være redd.

«De er et perverst lite svin, løytnant. Det har De vist hele tiden mens de har vært ombord. Men tenk heller på hva mennene der oppe vil gjøre med *dere*, hvis dere så mye som krummer et hår på hennes hode.»

«Hold kjeften båtsmann,» snerret løytnanten. «Jeg holder en dobbeltløpet pistol og hanen er spent og fingeren min krummer seg om avtrekkeren. Krummer seg stadig mer. Bare *litt* til, og så er de plutselig en død båtsmann. Bang!»

Denne gangen ble han helt alene om å le, og han skrek:

«Le for pokker, soldater. Jeg er kommanderende offiser og jeg befaler dere å le!»

En ny stemme blandet seg inn. En fullstendig uventet stemme. En stemme som snakket et utsøkt kultivert engelsk. Noen hadde kommet ned leideren bak Isabella og båtsmannen, og nå gikk hun fram foran Isabella.

«Jeg tror dessverre jeg må si meg helt enig med denne herren, Master James. De er som han sier, «et perverst lite svin». De har alltid vært det, like fra de pinte frosker i dammen hjemme i Haversham til Deres far til slutt sendte dem i militæret fordi de stjal, løy og drev med unevnelige utuktigheter.»

Den engelske damen var så liten at selv Isabella ble stor i forhold til henne. Hun var kledd

ytterst korrekt, og da hun snudde seg mot Isabella snakket hun på et så godt spansk som det antakelig var mulig for noen engelsk person å gjøre.

«Jeg ber meget om unnskyldning, my lady. Jeg var en smule, hm, indisponert i natt, så jeg fikk ikke hilst på Dem i morges. Mitt navn er Jenny Smith, og jeg kjenner faktisk denne slampen av en løytnant. Hadde jeg visst at De hadde tenkt å gå ned hit, er jeg redd jeg ville frarådet Dem det på det sterkeste. Jeg var alltid den eneste som kunne rå med ham.»

«Frøken Jenny? De? Her?»

Mannen der fremme kvekket plutselig. Med ett ble han liten igjen. Han husket pugging av salmevers og bøyning av verb, og hvordan lærerinhånden så raskt som en slange kunne hogge tak i øret hans når han var uforskammet eller ikke visste de rette svarene.

«Ja, master James. Det er meg, og nå skal De høre på hva disse menneskene har å si. Gi den pistolen til meg, og be mennene Deres legge fra seg geværene.»

Hun strakte hånden bydende fram mot ham. Gikk mot den provisoriske barrikaden. Et steg, enda et steg. Nølende så han på pistolen, og deretter på henne. På pistolen igjen, og på henne.

Ja, frøken Jenney. Selvfølgelig frøken Jenney. Jeg skal aldri gjøre det mer. Jeg lover å være snill gutt hvis De ikke sier til min far hva jeg har gjort.

«Nei!» skrek han. «De forferdelige kvinnemenneske. Komme her å ødelegge. Alltid gjorde De det. Alltid! Men ikke denne gangen. Jeg skal...»

Et skarpt smell. Et skudd.

Et skudd, og Isabella ventet å se den vesle modige damen falle overende, men hun falt ikke. Løytnanten sjanglet. Prøvde å holde fast pistolen, å løfte den, men den falt ut av den kraftløse hånden hans. Han hostet. Ville si noe, men munnen ble full av blod. Han seg overende.

Det var dødsstille i et langt sekund, så kom en tynn, skjelvende stemme der forfra.

«Jeg måtte gjøre det, sersjant. Jeg *måtte*. Han ville ha skutt, du vet han ville ha skutt.»

Over dem brøt et voldsomt babbel og leven løs. Roping. Gonçalves kom ramlende ned leideren, vill i øynene og med en huggert i hånden. Andre var også på vei ned.

Han bråstoppet da han så Isabella. Hadde vel fryktet det verste. Lettelsen over å se henne i live var tydelig å lese i ansiktet.

«Vi hørte et skudd, kaptein?»

«Det er i orden, styrmann. Jeg tror disse mennene er klare til å overgi seg nå.»

Denne gangen greide ikke Isabella å overvinne skjelvingen i stemmen. Ringen hadde slett ikke løyet. Hun var sikker på at hun hadde vært nærmere døden enn noen gang før i sitt liv.

Kapituasjonsbetingelsene var enkle. Soldatene skulle gi fra seg våpnene, og de skulle arbeide ombord, siden skipet fremdeles manglet folk. I nærmeste havn ville de få fritt leide, men Isabella kunne ikke love når og hvor det ville bli.

Curaçao, eller Tortuga, eller kanskje en eller annen spansk landsby på kysten av Sør-Amerika.

Stormen blåste over samme dag, slik Belbin hadde sagt. Bare de lange, slakke dønningene var tilbake. Dønninger som førte med seg biter av blæretang og rekved. Måkene skrek seg hese over ett eller annet som lå og fløt et stykke der ute. Kanskje en død hval eller et annet stort dyr.

Isabella kalte sammen folkene ombord foran akterdekket om ettermiddagen. Alle var der. Soldatene stod i en gruppe for seg. De forhenværende slavene for seg.

Isabella oppdaget til sin store skrekk at hun var langt reddere nå enn da hun skulle entre ned leideren til den gale løytnanten. Hun hadde planlagt å holde en skikkelig tale. Ordene hadde hun strevet med inne i hodet hele morgenen, og hun hadde bedt Frøken Smith om å oversette for seg, siden det var noen her som ikke forstod spansk.

Men nå da hun stod her var ordene forsvunnet. Borte som ved et trylleslag.

«Menn,» begynte hun, og så like ned i ansiktet til Annik. «Og kvinner,» fortet hun seg å legge til.

Idiot. Av alle mennesker måtte du dumme deg ut med å begynne slik.

«En rekke tilfældigheter har gjort at jeg står her i dag, som kaptein på ett av de fineste skip, nei *det* fineste skip jeg noen gang har sett.

Ja, så mange skip som du har sett.

Hun hevet stemmen, for å overdøve den vesle ironiske kommentatoren inne i seg.

«Tilfældigheter...»

Den engelske lærerinnen kremtet.

«Unnskyld, Doña Isabella. De må gi meg tid til å oversette.»

«Kaptein,» rettet Isabella henne. «De kan kalle meg kaptein, her ombord.»

Hi, hi, hi. hånste stemmen inne i henne.

Hadde ikke Isabella visst bedre ville hun trodd gjenferdet var tilbake. Men dette var et annet spøkelse. Hennes egen angst og usikkerhet.

«Vi har ikke lenger noe gyldig kaperbrev. Vi er fredlyste. Vi er blitt kun pirater. Kvinner og menn uten land. Dette skipet er vårt eneste fedreland fra nå av.»

Hun lyttet etter ironistemmen inne i seg mens Jenny Smith oversatte, men den kom ikke.

«Jeg vet, og dere vet,» sa hun modigere, «at det finnes en uskrevet lov som heter «piratenes lov». Jeg har hørt mye om den loven nå. Det er en lov som finnes på alle skip, som er forskjellig fra alle skip, men som tross det er forbausende lik. Det er en lov som regulerer utbytte, ansvar og frihet for alle ombord på et slikt skip. Fra kapteinen til dekksgutten. Jeg har forsøkt å høre og lære og forstå. Jeg tenkte på den loven da jeg satt i fangehullet. Sammenlignet den med den loven som kastet meg i fengsel uten at jeg mente å ha gjort noe galt. Jeg fant ut noe merkelig.»

Motet hennes økte enda mer. Hun merket at ordene hun hadde tenkt tidligere kom tilbake til henne nå. De hadde virket så fine og da hun hadde tenkt dem, men hun var ikke like sikker nå.

«At en piratskute er ett av de få steder der folk er frie. Livet er hardt, og lovene og straffene

som følger dem er strenge, men hvor ellers må en kaptein, en leder *bevise* sin verdi for å fortsette som leder? Kun mellom oss usiviliserte banditter.»

Hun sa de siste ordene bitende ironisk, og oppdaget at ordene nådde fram. Flere av de der nede humret, og øynene til Jesús Duràn lyste med en slik åpenlys beundring at hun nesten ble redd.

«Ombord på et skip som dette skal vi ikke spørre om stand, ikke om hudfarge,» hun så på de svarte som stod der, fremdeles engstelige og utrygge. «Ikke tidligere nasjonalitet. Mange av oss er her fordi vi flyktninger fra ett eller annet. Vi er pirater. I krig med hele resten av verden! Vi kan kanskje ikke vinne den krigen, men vi skal ihvertfall kjempe godt. - Det var det jeg ville si.»

Hun så ned på ansiktene. De klappet for henne. Ropte. Annik så ut som om hun skulle sprekke av stolthet.

En av de svarte kvinnene kom opp på dekket, hun hadde en pakke i hånden. Neide så unnselig som en liten pike da hun leverte den til Isabella. Sa noe som Isabella skjønnte bare to ord av. Tuesday Smith.

Det var noe mykt. Et stykke tøy. Noe som var laget av en dyktig syerske. Hun foldet det ut og lo plutselig av full hals. Mot mannskapet, mot verden. Mot havet og måkene og skuta. Løftet det så det blåste i vinden.

Et svart flagg, og skinnende i hvitt en dødningeskalle og to korslagte huggert. *Jolly Roger*. Sjørøverflagget.